

Bolgár György

**ORBÁN-
MESÉK**

Noran Libro

9 784447 261719 18

Bolgár György

ORBÁN-MESÉK

Noran Libro

Még előtte voltunk a 2010-es választásoknak, úgyhogy akár a be nem tartott választási ígérek közé is sorolhatnánk Orbán Viktornak azt a fogadalmát, amelyet 2010. március elsején Hajdúböszörményben tett, a MAGOSZ közgyűlésén. „Önök biztosak lehetnek abban, hogy amíg a Fidesz kormányon lesz, és abban az én munkám is ott lesz, addig Magyarországon külföldiek – akármit döntenek Brüsszelben – soha termőföldet nem fognak vásárolni.”

Nem ez volt a Fidesz legfőbb ígérete (így a legnagyobb hazugsága sem), nem ennek betartásán vagy be nem tartásán múlik az ország jövője, nem ettől függ, hová jutottunk nyolc év alatt és hová tartunk ezután, de mint cseppben a magyar tenger, minden benne van ebben az egyetlen mondatban. Az orbáni, nagybetűs ÉN, a kemény, ellentmondást nem tűrő határozottság, az idegenek elleni gyűlölet, valamint az akkor már kipécézett ellenség, Brüsszel. És mivel „a magyar föld nem eladó” hangzatos jelszava annyira beleégett a magyar tudatba, érdemes ezt a fogadkozást nem egyszerű választási ígéretnek, hanem orbáni alapvetésnek tekinteni, és megnézni, mi lett belőle. Egy szóval: semmi. Bővebben?

2015-ben és 2016-ban a Fidesz-kormány által rendezett földárveréseken, amelyeken a kitűzött cél a családi gazdaságok állami földhöz juttatása volt, nem egy, nem kettő, hanem 222 külföldi állampolgár szerzett állami földet. Közülük az egyik Szijjártó Péter futsal-csapatának milliárdos holland szponzora, aki feleségével és magyarországi cégének ügyvezetőjével együtt több mint 400 hektárt vásárolhatott. Somogyban a listavezető, a Claessens nevű belga–magyar család 918 hektárhoz jutott. Ugyancsak állami földeket szerzett a híres olasz divatmágnás, Benetton magyarországi cégének vezetője, és így szegről-végről Benetton a cégei révén összesen mintegy 6 ezer hektárt birtokol nálunk. Hogy ez jó-e vagy nem, arról most ne essék szó, hiszen lehet akár jó is. De a Fidesz és Orbán Viktor nagyon is kormányon volt, amikor ez történt. És nem ők röptek, hanem nagyon gyorsan, már 2012 elején az az Ángyán József államtitkár, aki egyre elkeseredettebben kifogásolta az oligarcháknak (meg a külföldi barátoknak) kedvező fideszes agrárpolitikát, és aki persze jóval később, a partvonalról is hiába tiltakozott a nagybirtokosok számára oly sikeres 2016-os földárverések miatt. Mehetett isten (meg a sok disznóság) hírével.

A külföldi nagybirtokosok mellett ugyanis látványosan megjelentek azok a magyarok is, akiknek a politika deklarált szándékai szerint elvileg nem lett volna szabad. Az árverésekről készített tanulmányaiban Ángyán kimutatta, hogy a legnagyobb nyertes Mészáros Lőrinc, illetve családtagjai lettek, akik összesen 1550 hektár állami földet vehettek az árverési programban. Egyesek, sőt sokak szerint ezek valójában nem is az ő földjei, ő csak stróman, ám egy biztos: nagy család nagy gazdasága született. Állami segédlettel.

Ez a könyv nem az elmúlt nyolc év politikatörténete, de benne vannak a Fidesz kormányzásának kisebb, nagyobb és még annál is nagyobb hazugságai. Mögülük pedig fölsejlik az egyre inkább központosított és egyszemélyi hatalom természete. Néha nevetséges, néha félelmetes. De nem lesz kedvük nevetni.

A 2010-es választások április 11-én és 25-én zajlottak le. Akkor még volt első és második forduló. Isten nyugosztalja!

Az eredmény már az első fordulóban sem volt kétséges, ám a java csak két héttel később jött. A második forduló estéjén a diadalittas Orbán Viktor közölte, hogy „sikerült a csúcstámadás, méghozzá oxigénpalack nélkül”, hiszen a Fidesz–KDNP a parlamenti mandátumok 68%-át szerezte meg. Igen, összejött a kétharmad. Egyszer kell győznünk, de akkor nagyon, mondotta volt Orbán még korábban, és most, a győzelem után hozzátette, hogy egy olyan ország állított fel csúcst, amely az utóbbi években csak lesajnáló véleményeket kapott, negatív hírek szóltak róla a világban, ám ezúttal a magyarok rendszert buktattak: megbuktatták a hatalommal visszaélő oligarchák rendszerét.

Úgy bizony. De milyen oligarchákét? Nyilván nem Mészáros Lőrinc, Simicska Lajosra, Garancsi Istvánra, Andy Vajnára gondolt, mert ők még a partvonalon várakoztak. De akkor kikre?

Talán nézzünk körül a száz leggazdagabb magyar 2010-es listáján. Nyilván ők buktak, hát persze. Első helyezett Demján Sándor, 150 milliárd forintos becsült vagyonnal, a második Csányi Sándor 120 milliárddal, a harmadik a már régóta külföldön élő Várszegi Gábor. A szocikhoz közel álló ingatlanfejlesztő és szállodahálózat-tulajdonos, valamint nagybirtokos, Leisztinger Tamás a negyedik helyen végzett 80 milliárd forintos feltételezett vagyonnal, a gravitációt kikapcsoló, de a Fideszt bármikor szívesen bekapcsoló Széles Gábor az ötödik 75 milliárddal. Csakis ők lehetnek a bukott bagázs, nem?

Hát akkor nézzük, hogy valóban megbuktak-e, ahogy a miniszterelnöki megbízására váró, hatalmas választási győzelmet arató Fidesz-elnök állította. A legutóbbi, 2017-es lista első helyezettje az akkori második, Csányi Sándor 260 milliárddal, ő tehát biztos nem bukott, már csak azért sem, mert ő az országos főgondnoka Orbán Viktor kedvenc játékanak a Magyar Labdarúgó Szövetség elnökeként. A második Bige László (2010-ben a 12. volt), 200 milliárddal, vagyis ő sem az az egykori oligarcha, aki együtt bukott a szocialistákkal. A harmadik leggazdagabb új szereplő, Gattyán György (180 milliárd), a negyedik viszont a korábbi első Demján, akinek csak 160 milliárdja van a 2010-es 150 milliárdhoz képest. Nem sokat fialt, kétségtelenül, de azért ez bukásnak mégsem bukás.

Na, és akkor végre itt az oligarchák új nemzedéke: az ötödik a mindannyiunk által szeretett és tisztelt Mészáros Lőrinc állítólag mindössze 120 milliárd forinttal, megelőzve a továbbra is az élbolyban haladó, hatodik Széles Gábort, aki ennek alapján szintén nem a „bukottak még” kategóriába tartozik. Sőt, még a kakukktojás, a szocialistákhoz közel állt Leisztinger Tamás is rajta maradt a listán – 12.-ként 75,5 milliárddal –, megelőzve a 13. Wáberer Györgyöt, aki nemcsak hogy milliárdosból lett változatlanul milliárdos, hanem még kormánybiztossá is előlépett az Orbán-rendszerben. Ja, és hogy el ne felejtjük: a 14. Andy Vajna, 60 milliárdos becsült vagyonnal.

Vagyis az égvilágon senki nem bukott meg, egyetlen úgynevezett oligarcha sem. Csányi még nagyobb hatalommal bír, mint korábban, Demján Sándor pedig, mint korábbi főoligarcha kivételesen ritka szép szavakat kapott az új főnöktől. Íme egy részlet Orbán Viktornak a 250 ezredik Széchenyi-kártya átadása alkalmából elmondott beszédéből, 2017 szeptemberében: „Régi nagy bölények nélkül sem megy. Demján Sándor neve és említése indokolt” – jelentette ki a miniszterelnök, majd sűrű sándorozások közepette beszélt arról, hogy a kisvállalkozók támogatásának szükségességét is Demján vetette föl, mint ahogy a munkahelyvédelmi akciótervet is, nem beszélve arról a remek gondolatról, hogy nagy válságok idején igenis el lehet térni a normativitás rendszerétől, vagyis attól, hogy a kormány intézkedései pártatlanul, egyformán érintsék a gazdaság minden szereplőjét.

Demján a mennybe ment, maga Orbán emelte föl oda, mint ősrégi oligarchát. Még szerencse, hogy a szupergazdagok rangsorában ott liheg a nyakában Lőrinc, akiről persze a főnök a nyilvánosság előtt

nem szeret beszélni. Minek is? A lényeg, hogy az egy főre jutó oligarchák száma szépen nő. Az oligarchák rendszerét pedig végérvényesen legyőzték 2010-ben. Győzött a forradalom.

2010. MÁJUS

Boros Imre, az első Orbán-kormány minisztere nem várt sokat, hogy bemószerolja az „elbukott bűnösöket”. Na, nem az oligarchákról van szó. A Magyar Nemzetben „az offshore lovag” pályafutásáról írva esett neki a Magyar Nemzeti Bank elnökének (annak idején még nem Matolcsy Györgynek hívták), és arra emlékeztetett finom eleganciával, hogy Simor András a pályáját az egyetem elvégzése után a Magyar Nemzeti Bankban kezdte, annak is mindjárt az akkor leginkább irigyelt osztályán, a devizagazdálkodási főosztály nemzetközi I-es osztályán. Ide bekerülni szinte lehetetlen volt – írta Boros –, de Simornak friss diplomával sikerült.

Kár, hogy a „szinte lehetetlen” másoknak is összejött valahogy. Például egy bizonyos Boros Imrének, aki a rendszerváltás előtt az MNB ugyanezen főosztályán az Arbitrázs osztályt vezette. Sőt, neki is mindjárt az egyetem után, 23 évesen sikerült a Nemzeti Bankhoz kerülnie. Hogy ez a szinte lehetetlen az ő esetében miként volt lehetséges, azt csak ő tudja.

A propagandagépezet minden területen teljes erővel beindult, bár akkor még messze nem volt olyan kiterjedt, mint manapság. A Fideszhez ezeregy szálon kötődő politológus, Fricz Tamás a Magyar Hírlapban azt sürgette, hogy gyűjtsenek egymillió aláírást a trianoni békediktátum erkölcsi felülvizsgálatára. Mintha lelkesedésében azt is lehetségesnek tartotta volna, hogy nemcsak a magyar parlamentben, hanem Európában is mindjárt kétharmados többséget szerezzen a Fidesz. Hirtelen jött felbuzdulásában azzal érvelt, hogy a II. János Pál pápa által 2001-ben megalapított Institutum Pro Hominis Juribus (helyesen egyébként: juribus) nevű intézet főtitkára, bizonyos Ludwig von Lang professzor 2001-ben levelet intézett Carla del Pontéhoz, a háborús bűnöket vizsgáló hágai Nemzetközi Törvényszék főügyészéhez, és levelében a trianoni, valamint az 1947-es párizsi békeszerződés érvénytelenné nyilvánítását kérte, nemzetközi vizsgálóbizottság felállításával együtt. Fricz szerint ez a kérelem nagyon fontos dolog, de senki nem tud róla, mert – ugyancsak szerinte – nem illik róla beszélni.

Hogyne, a komcsik és a liberálisok alatt nem illik, bezzeg mi, rettenthetetlen fideszes hősök szembe merünk szállni ezzel a gyalázatos illendőséggel, és végre ország-világ szemébe mondhatjuk, hogy semmissé kell nyilvánítani Trianont, mert már valaki más is ezt javasolta. Ha azonban Fricz Tamás legalább tétova, mindössze néhány perces kísérletet tesz egy ilyen, első látásra is fölöttébb gyanús vatikáni kérelem földérítésére, akkor kiderülhetett volna számára is, hogy ilyen intézetet a pápa nem alapított, Ludwig von Lang pedig nem más, mint egy bizonyos Láng Lajos. Az állítólagos intézet levele egyébként már régen körbejárta az internetet, és többek között a szaktekintélynek számító Ablonczy Balázs történész állapította meg róla, hogy nem lehet komoly. Jogilag és történetileg is tele van hibákkal, az intézet létezésének nyoma sincs vatikáni dokumentumokban, Ludwig von Lang „professzor” munkássága sehol nem lelhető fel, a hivatkozások pedig tipikus magyar revíziós érvek és állítások, nem pedig vatikáni megállapítások. Kiderült közben az is, hogy Láng Lajos az 56-os forradalom utáni magyar emigráns kormány Kéthly Anna által megbízott vezetőjének tüntette fel magát, mégpedig egy hamis dokumentum alapján, amit egy másik ismert történész, Strassenreiter Erzsébet leplezett le. Mi több, 2006-ban még a jobbikos Novák Előd is félresöpörte az egész vatikáni intézeti legendát (persze arra hegyezve ki az egészet, hogy egyedül a Jobbik harcol a trianoni békediktátum ellen), sőt Ludwig von Lang professzort keresve ő telefonon még Láng Lajost is megtalálta. Fricz

Tamás viszont hevületében csak odáig jutott, hogy erről a kérelemről nem illik beszélni. Mi tagadás: tényleg nem.

2010. május 14-én aztán megtartotta alakuló ülését az új parlament. Igen, a kétharmados Fidesz-többséggel. És Orbán nem teketóriázott, mindjárt fel is olvasta a Nemzeti Együttműködés Nyilatkozatát, amelyet egyidejűleg benyújtott a Tisztelt Háznak. Ennek mindjárt az elején olvasható az Orbán-rendszer legnagyobb hazugsága. Nem a kormányé, nem a miniszterelnöké, a rendszeré. Így szól: „A XXI. század első évtizedének végén, negyvenhat év megszállás, diktatúra és az átmenet két zavaros évtizede után Magyarország visszaszerezte az önrendelkezés jogát és képességét.”

Az átmenet két zavaros évtizede. Hát igen. Kezdődik 1990-nel. Ezek szerint az akkori sem volt szabad választás, pedig hatalmasat bukott az utódpart, az MSZP. De úgy látszik, az Antall József vezette MDF győzelme nem jelentett önrendelkezést. Hanem akkor micsodát? Vajon ki rendelkezett a magyar választók helyett? Gorbacsov? Bush? Kohl? Netán a titokzatos háttérhatalmak? A tudjukkik? És 1998-ban? Amikor a Fidesz győzött? Az sem számított önrendelkezésnek? Vagy az akkori Orbánt esetleg még irányították valakik valahonnét, hiszen pár évvel korábban még liberális volt, úgyhogy ráfért egy kis irányítás?

Az átmenet két zavaros évtizede. Csak nem arra gondolt Orbán – a Nemzeti Együttműködés Nyilatkozatában kimondva, mégis a lényegét elhazudva –, hogy a rendszerváltás óta először egy kormány azt csinálhatott, amit akart, mert kétharmados többsége lett a parlamentben, és megszűnt fölötte, mellette, körülötte minden korlát? Nem állíthatja meg senki és semmi, még az alkotmány sem? Nyilván. Orbán Viktor tényleg megszerezte a totális önrendelkezés jogát és képességét. Mi meg elvesztettük.

De ha valakinek még ezek után is kétségei támadtak volna, hogy mit jelent a Nemzeti Együttműködés Rendszere, az alakuló ülésen elhangzott Orbán-beszéd a demokratikus, parlamentáris változások helyett egészen más fogalmat használt. Forradalomról beszélt: „A magyar nemzet 2010 tavaszán még egyszer összegyűjtötte maradék életerejét, és a szavazófülkékben sikeres forradalmat vitt véghez. A győzelmet a magyar emberek a régi rendszer megdöntésével és egy új rendszer, a Nemzeti Együttműködés Rendszerének megalapításával vívták ki.”

Ennek hallatán talán még a Fideszre szavazók egy része is nyelt egy nagyot. Méghogy forradalom? Melyikre tetszik gondolni, Tábornok Úr? Elvégre a rendszerváltozásig évtizedeken át a forradalmak egyre közhelyesebb mámorában éltünk, és eléggé meguntuk, sőt megutáltuk őket, nemdebár? A NOSZF-ra céloz talán, úgy is, mint a Nagy Októberi? A Tanácsköztársaságra? Ifjúsági Forradalmi Napok, ha tetszik még emlékezni, Miniszterelnök úr, a saját bohó fiatalságára – lásd, fiatalság bolondság? Na, ugye, hogy nem. Vagy legyünk méltányosak és jóhiszeműek: 1848. március 15-ére? De hát akkor nem voltak választások, csak néhány irkász szavalt és egy másik irkászt kiszabadítottak börtönéből. Milyen lenne ezekkel összehasonlítva a mi sikeres forradalmunk a szavazófülkében? Az ikszelés már forradalomnak számít? Nem fegyvert fogtunk, nem is egy Nemzeti dalt, hanem csupán egy golyóstollat? Drága Főnök úr, adjon némi kis támpontot, hogy majd a szemináriumokon érzékletesen tudjuk kifejtetni a dicsőséges forradalom mibenlétét!

Merthogy itt van a forradalommal együtt a Nemzeti Együttműködés Rendszere, amit ezennel közösen megalapítottunk. Ön és mi, bár nekünk eddig fogalmunk se volt róla. Nekünk erről nem tetszett szólni a forradalmi ikszelés előtt. Biztos el tetszett felejtetni. Mi van például, ha mi, mint hithű, forradalmi Fidesz-szavazók nem akarunk nemzetileg együttműködni a rohadt komcsikkal és liberálisokkal, akiket porrá zúztunk a választásokon? Most akkor rendszerszerűen nemzetileg együtt fogunk velük működni? Nyugtasson meg már minket, hogy ugyan már, dehogy is, ez csak süket duma,

becsomagolhatjuk a gyerekek tízóira, aztán majd megeszi az iskolában. Ugye, nem lesz kötelező? Elég, ha diszkréten bólint a Vezénylő Tábornok úr! Igen, láttuk, vettük. Köszönjük.

Ehhez képest a rövid, de velős Orbán-beszéd egy másik hazugsága már szinte mellékes apróság, bár jellemző Orbánra. Tudniillik így magyarázta meg ezt a bizonyos forradalmat: „Élesen él az emlékezetemben. Úgy húsz éve történt. Mi, rendszerváltó képviselők elégedetlenek voltunk a változás mértékével. Az akkori miniszterelnök, Antall József atyai jó tanácsa feleletképpen így hangzott: tetszettek volna forradalmat csinálni. Hát most tetszettünk.”

Nem foglalkozom most azzal, hogy mit értett Antall forradalmon, legyen elég annyi, hogy bizonyára nem szabad választást, mint amilyen a 2010-es volt (az még az volt, bizony), hanem erőszakos hatalomátvételt. Nem vagyok bejáratos Orbán Viktor emlékezetébe sem, ezt meghagyom neki, hiszen ez teljességgel privát szféra, ám a föllelhető források szerint Antall ezt a ki- vagy beszólást az MDF radikálisainak, még inkább szélsőségeseknek szánta, és nem a parlamentnek vagy pláne ellenzéki képviselőknek. A közelmúltban elhunyt Granasztói György történész, egyetemi tanár szerint, aki a rendszerváltás után MDF-es volt és csak később került közel a Fideszhez, Antall ezt egy olyan alkalommal jelentette ki, amikor pártjában valaki tisztogatásokat követelve durván kifakadt. „Antall József, aki meggyőződéses demokrata volt, erre felelt a maga sajátos iróniájával”, írja Granasztói.

De hogy végül magának az orbáni fogalomalkotásnak a lényegéről is essék pár szó, a forradalom egyáltalán nem jobboldali, konzervatív ideál, márpedig a Fidesz konzervatív, jobboldali pártként deiniálja magát. Annyira nem, hogy a konzervativizmus egyik jeles magyarországi filozófusa, Molnár Tamás „A jobb és a bal” című könyvében így tesz különbséget a két politikai oldal felfogása között: „az egyik a forradalmat célozza meg, a másik az ideális múltat. Emlékezzünk Antall József szemrehányására: tetszettek volna forradalmat csinálni! A mondat magában foglalja tézisünket: a forradalom és a jobboldal ellentétes fogalmak.” Így ír tehát a konzervatív Molnár professzor. És nem így beszél Orbán Viktor.

Még mindig májust írunk, amikor az új többség megindítja lehengető támadásait az előző kormányzat, illetve annak itt-ott fellelhető maradványai, a még hivatalban maradt, de most már ellenzéki vezetésű önkormányzatok, például Budapest ellen. Kósa Lajos (akkoriban éppen a Fidesz ügyvezető alelnöke) a Kossuth téren mondott beszédet, és arra a történelmi következtetésre jutott, hogy a szociálliberális húsz év többet ártott a fővárosnak, mint a Vörös Hadsereg vagy a török megszállás.

Ütős. Demszky, mint Vorosilov marsall és Szulejmán pasa egy személyben. Hát lássuk. A második világháború okozta károkról, Budapest ostromáról még van azért valami fogalma a XXI. század emberének (mínusz Kósa). Legalább annyi, hogy a szövetséges erők nem azért bombázták a fővárost, és az oroszok nem azért húzták hónapokig Budapest felszabadítását, mert így akarták fokozni a polgári lakosság szenvedéseit, a várost pedig a földdel akarták egyenlővé tenni, hanem mert a németek és a nyilasok még akkor is ellenálltak, amikor ennek már semmi katonai értelme nem volt. A hidak felrobbantása ennek a tömeg- és városgyilkos német stratégiának volt a legszomorúbb jelképe. És a török megszállók? Egy 1555-ből származó leírás szerint „a házak sorban, egymás után beomlanak. Építkezésnek nyoma sincs. Saját házának senki nem ura és gazdája. A házak egytől egyig disznóolakká váltak.” És egy másik 1605-ből: „Légy üdvöz, Buda! A magyaroknak egykor királynője voltál, most fájdalmas betegsége. Egyetlen új zsinolyt és egyetlen új deszkát sem láthat az ember sehol.”

Na, kérem, ez volt a Vörös Hadsereg (apropó: hogy lehet, hogy Kósa a második világháborús veszteségekért, károkért kizárólag az oroszokat hibáztatja, a nyilasokat és a németeket nem?), plusz a török megszállás. Ehhez képest húszévnyi szociálliberális kormányzás a fővárosban a következő károkkal járt: két új híd, a Lágymányosi és a Megyeri, 80 kilométernyi körgyűrű, több mint százezer új

lakás, új egyetemi épületek sora, bevásárlóközpontok, egyesek által utált, de milliók által látogatott plázák, modern irodaházak százai, csinosan újjáépített Ferencváros, Angyalföld, több százezer új autó, jórészt megépített 4-es metró (bár ennek csak részben van helye a dicsőségtáblán). Szóval romok, romok mindenütt. Kósa Lajosnak, a történettudományok doktorának, tisztelettel.

2010. JÚNIUS

Eljött a június, és Kósa már éteri magasságokban szárnyalt. Valószínűleg nem egészen egyéni indíttatásból és saját kútfőből, de olyat mondott, hogy erre még nyolc év után is sokan emlékeznek. Mellesleg azért is, mert a Fidesz azóta is szinte minden héten kötelességtudóan emlékszik (és emlékeztet) rá. Mintha ez lett volna az a bizonyos füstölgő pisztoly, amit a bűncselekmény helyszínén megtaláltak. Na, nem Kósa, nem ő találta meg, őrá azért nem bízta volna a nyomozást, de mondjuk ő volt a rendőrségi szóvivő. Az alkalom és a helyszín furcsa és szokatlan volt. A Napi Gazdaság című lap (az is jobblétre szenderült már azóta, és olyan kormánypárti napilap vált belőle Magyar Idők címen, hogy a szovjet Pravda egykori főszerkesztője is megnyalna mind a tíz ujját) konferenciáján, Debrecenben Kósa még mint polgármester és pártalelnök közölte: csak szűk esélyünk van a közvetlen államcsőd elkerülésére és arra, hogy elkerüljük Görögország csődhelyzetét. Ennek érdekében pedig bizonyos gazdasági alkotmányossági szabályok felfüggesztésére is sor kerülhet. Szijjártó Péter (akkor a miniszterelnök szóvivője) egy nappal később közölte: nem tartja túlzónak Kósa kijelentéseit.

Máig nem egészen világos, hogy mi, miért és miért éppen úgy történt, ahogy. Pontosabban azt tudni lehet, hogy mi történt, mert pár óra leforgása alatt több száz pontot esett a tőzsde, a hatalmas árfolyamzuhanás miatt fel kellett függeszteni az OTP jegyzését, a vezető devizák 7–9 forintot drágultak, vagyis a forint ennyit gyengült. Még nagyjából az is megmagyarázható, hogy miért dobták be a köztudatba ezt a bődületes hazugságot, hogy görög csődben vagyunk. Azért, mert Orbánnak nem engedélyezte az Európai Bizottság elnöke, José Manuel Barroso, hogy kétszer akkora költségvetési hiányt csináljon az év végére, mint amekkorát a Bajnai-kormány tervezett, és nyilván erre kellett egy csattanós választ adni, amivel később indokolni lehet a válságintézkedéseket. De hogy egy ilyen súlyú kijelentésnek nem Debrecenből kell jönnie, nem egy olyan eseményről, amely eleve csak keveseket érdekel, és főleg nem egy olyan politikustól, akinek semmi köze a pénzügyekhez, kormányzati funkciója pedig nincs is, az biztos.

A bombát mégis sikerült fölrobbantani, és hogy nem véletlenül a vacak csőbombát ügyetlenül fabrikáló Kósa kezében robbant, arra az is bizonyíték, hogy a miniszterelnök szóvivője nem kármentésre érkezett, hanem rátett még egy bombával. Pedig akkorra már rendesen elszabadult a forint árfolyama. Hogy erre az előre borítékolható és pénzügyileg egyesek számára remekül kihasználható fejleményre készült-e valaki és szép hasznot húzott-e belőle, nem tudjuk. De akár ez is megtörténhetett.

Másfelől viszont úgy látszik, nem mindenki volt beavatva a bomba-buliba. Varga Mihálynak pedig tudnia kellett volna róla, mint a Miniszterelnökséget vezető államtitkárnak (és a Fidesz vezető gazdasági szakemberének), ám ő mégiscsak túlzónak nevezte Kósa megállapítását, mondván, „a helyzet konszolidált”, de még Matolcsy György, nemzetgazdasági miniszter is a realitás talaján állva (ami nála ritkaság) szólalt meg a CNBC amerikai tévécsatornának: „Magyarország nem Görögország”. Az eredmény tehát 2-2, de lehet, hogy Kósa és Szijjártó jobban tudta a gazdaságban járatosabb kormánytagoknál, hogy mi a realitás. Mármint nem gazdaságilag, hanem politikailag.

Ami aztán később abból is kiderült, hogy Kósa jóslatának megfelelően bizonyos gazdasági alkotmányossági szabályokat is felfüggesztettek. Mert kétharmaddal azt is megtehették. Hogy Kósa ezt

nem magától sejtette meg, és nem magától helyezte kilátásba, az pedig garantált. Végül is még az is elképzelhető, hogy Orbán mindenkivel eljátszatta a szerepét. Volt jó rendőr és rossz rendőr, volt bombarobbantó és bombát hatástalanítani igyekvő, igazodjon rajtuk ki, aki akar és tud. A jövő és a pávatánc elkezdődött.

Orbán Viktor pedig folytatta a görög játékot. Egy nemzetközi banki tanácskozáson, Bécsben kijelentette, hogy az előző években a magyar kormányok többször meghamisították a gazdasági adatokat, ezért nehéz pontos képet alkotni a helyzetről. Mint Görögországban, ahol évekig csaltak a kormányok, alaposan becsapva az Európai Uniót, mondta a miniszterelnök.

Csak hogy Orbán sem ezúttal, sem korábban nem hivatkozott – mert nem is hivatkozhatott – egyetlen olyan gazdasági adatra sem, amely hamis lett volna. Az egyetlen, amit azóta is rendszeresen előhoznak, hogy a 2006-os választások előtt a Gyurcsány-kormány hazug adatokat tett közzé az államháztartás várható hiányáról. Ilyen hamis statisztikai adat azonban nem létezhetett előre, csupán az a becslés volt téves (elképzelhető persze, hogy szándékosan), amit a 2006-os év várható költségvetési deficitjéről tettek közzé. Hogy Gyurcsányék annak idején jelentősen alábecsülték a hiányt, az egyértelmű, hiszen a tényleges számok jóval rosszabbak lettek a tervezettnél. Hogy ezt azért tették, mert nem akarták, hogy a kedvezőtlen kilátásokba a Fidesz belekapaszkodjon, és újabb fronton indítson támadást a kormány ellen, az valószínű. De ez nem a tények meghamisítása volt, hanem a közeljövő átfestése rózsaszínűvé. Nem szép, de az a politikus vesse rájuk az első követ, aki közvetlenül egy választás előtt nem használt volna rózsaszín festéket. A görög kormányok és statisztikusaik hosszú évekig valóban csaltak, Gyurcsány szebbet ígért, mint ami lett. Nem mindegy.

Matolcsy György nemzetgazdasági miniszter azonban nem talált más színt a palettáján, csakis feketét. Az amerikai CNBC tévécsatornának még elismerte, hogy Magyarország nem Görögország (nyilván felfogta, hogy ha ő is a görögökhöz hasonlítja az országot, méghozzá egy, a nemzetközi befektetők által figyelt amerikai gazdasági tévében, az lavinát indíthat el a piacokon), ám hazai használatra, a Heti Válasz konferenciáján közölte, hogy a magyar beteg állapota tovább romlik, a gazdaság lefelé megy, valamennyi makrogazdasági mutató rosszabb, mint volt, esik a fogyasztás és az életszínvonal.

Mondta ezt akkor, amikor ő is tudta, látta, olvasta, hogy a magyar gazdaság számos fontos mutatója feltűnően javul. Magyarország GDP-je 2010 első negyedében nőtt, és mivel már az előző negyedévben is volt minimális növekedés, ez azt jelentette, hogy kijöttünk a világválság okozta recesszióból. Viszonylag gyorsan bővült az ipari termelés is, áprilisban például majdnem 10 százalékkal az előző évihez képest, az export pedig az első három hónapban 16 százalékkal volt nagyobb, mint 2009 első negyedében, miközben csökkent az infláció üteme is. Ráadásul a reálbérek 4,7 százalékkal emelkedtek az egy évvel korábbival összehasonlítva, és közben még a foglalkoztatottság is kismértékben javult. Ezek voltak ugyebár a legfontosabb makrogazdasági mutatók (hozzátéve, hogy a fizetési mérleg is kifejezetten jól mutatott, a költségvetési hiány pedig nem lett rosszabb a tervezettnél), vagyis a beteg gyógyulóban volt. Az új doktor bácsi viszont úgy döntött, hogy mielőtt teljesen felépülne, inkább halálra idegesíti.

A június mindenestre nemcsak az ijesztgetésről szólt, hanem az elődök elleni fenyegetésekről is. Ha Orbán még csak annyit mondott, hogy Gyurcsány adatokat hamisított, akkor Kövér szerint egyenesen elrendelte a rendőrterror. A Fidesz akkori választmányi elnöke a Magyar Hírlapnak azt nyilatkozta, hogy Gyurcsány Ferencnek bíróság előtt kellene állnia a 2006. őszi rendőrterror miatt. „Megint csak az ő szavaira hagyatkozom, hiszen azt mondta, hogy folyamatos egyeztetésben volt Gergényi Péter volt budapesti rendőrfőkapitánnyal a vészterhes napokban” – mondta Kövér.

Ám Gyurcsány nem októberben, a rendőri túlkapások (Fidesz-fordításban: rendőrterror) idején, hanem korábban, az MTV-székház ostromának másnapján, szeptemberben beszélt arról az RTL Klubnak, hogy telefonon folyamatosan tartotta a kapcsolatot a legfőbb parancsnokkal (feltehetően Gergényi Péter budapesti rendőrfőkapitánnyal). A szeptemberi zavargások után azonban még a Fidesz sem szólt rendőrterrorról, legföljebb arról, hogy a rendőrség miért nem vetett be nagyobb erőket a székházat megtámadók ellen. Azok a „vészterhes napok” tehát nem tévesztendő össze október 23-ával, amikor a rendőrök gumilövedéket is használtak (és több embert megsebesítettek) a folyamatos oszlatási felszólításoknak nem engedelmeskedő tömeggel szemben. Igaz, Gyurcsánynak és Gergényinek bizonyára akkor is megvolt még a telefonja, de ez nem volt elég sem a miniszterelnök, sem a rendőrkapitány későbbi bírósági felelősségre vonásához.

Holott a Fidesz mindent megpróbált, de még így is csak az lett a vége, hogy a Fővárosi Ítéltábla 2017-ben jogerősen 400 ezer forintba ítélte Gergényi Péter volt budapesti rendőrfőkapitányt. Nem rendőrterror miatt, hiszen már a vádak is mulasztásos bűncselekményekről szóltak. Például olyanokról, mint hogy a zavargások kezdetekor a rendőröknek hiányos volt a védőfelszerelésük, vagy hogy a tévészékház védelmére kivezényelt parancsnok nem tudta koordinálni a rábízott rendőrök tevékenységét, és nem volt képes megvédeni az épületet, valamint hogy a főkapitány ezt látva sem tett lépéseket a helyzet rendezésére, és nem intézkedett az alkalmatlannak bizonyult helyszínparancsnok leváltásáról. Volt persze olyan vád is, hogy a parancsnokok nem tettek meg mindent a túlkapások megelőzésére, illetve kivizsgálására. Mindazonáltal az ítéltábla szerint nem volt bizonyítható az az ügyészségi feltételezés, hogy van összefüggés a megvádolt parancsnokok mulasztásai, illetve alárendeltjeik túlkapásai között. Ezért Gergényi esetében még az ügyész által kért felfüggesztett börtönbüntetés kiszabását is túlzottnak tartotta, tekintve hogy a 2006-os zavargások a rendőrséget felkészületlenül érték.

A Kövér-féle ítéltábla bezzeg magabiztosan már előre meghozta az ítéletet Gyurcsányról is. Csak jelzem: téves volt.

2010. JÚLIUS

A miniszterelnök természetesen ebben a hónapban is folytatta az államcsődös offenzívát. Az ATV Egyenes Beszéd című műsorában (akkoriban még elment oda is, nem csak a sajátjaihoz) Kósa Lajos nagy vihart kavará kijelentését magyarázva leszögezte, hogy „ne hányjuk senkinek a szemére, ha igazat mond”. Mint mondta, ha nem vezetjük be a bankadót, akkor a magyar költségvetés lyukait nem tudjuk betömni, és a magyar gazdaság abba a helyzetbe sodródott volna, amiről Kósa beszélt.

Ezzel persze már önmagában is részben cáfolta Kósát, hiszen a banki különadótól 200 milliárd forintos bevételt reméltek, viszont ha ennyi pénzzel meg lehet úszni a költségvetés felborulását, akkor a helyzet garantáltan nem lehet államcsőd közele. Ahhoz ezermilliárdos lyukak kellettek volna. De ráadásul ugyanebben az interjúban, néhány perccel korábban Orbán még a következőket jelentette ki: „a magyar gazdaság és különösen annak mutatói az Európai Unió legtöbb tagállamánál sokkal jobb állapotban vannak. Még a legfájóbb dolog, az államadósság mértéke is, ami 80 százalék körül mozog, és szerintem nagyon magas, még az is inkább az európai középmezőnybe számít... Az európai gazdaságok körében a magyar gazdaság pozíciója jó.”

Ilyenkor a tévénező ül, és tanácstalanul néz körül a fejében. Jobb híján, mert Orbán Viktor fejében nem tud körülnézni. Most akkor mit ne hányjunk kinek a szemére, és ki mond igazat? Államcsőd fenyegetett, vagy jó pozícióban vagyunk európai mércével mérve? Hogy létezik az, hogy Magyarország miniszterelnöke ennyire képes ellentmondani saját magának, nem néhány év elmúltával, hanem alig

néhány perc leforgása alatt? Valamelyik állítása nyilvánvaló hazugság. Hogy lehet, hogy mégis megússza?

De hát nem csak gazdaságból áll az élet. Lázár János, a Fidesz akkori parlamenti frakcióvezetője egy másik hangszereken játszott a zenekarban, és azzal jött elő (talán nem elég jól ismerve a jövőt és Orbán Viktor terveit), hogy Gyurcsány Ferenc miniszterelnöksége idején az orosz külpolitikai és gazdasági érdekek diktálták a magyarországi történeteket.

Igen, Lázár valószínűleg még a régi kottából játszott, hiszen a főnöke korábban azzal ijesztgette a magyar népet, hogy mi leszünk a Gazprom legvidámabb barakkja. Csakhogy 2009 novemberében, a már gyakorlatilag biztos választási győzelem előtt néhány hónappal ugyanez az ijesztgetős Orbán meglepetésszerű látogatást tett Szentpéterváron, és találkozott Putyin orosz (akkor éppen helycserés támadás vagy inkább trükközés eredményeként nem elnökkel, hanem) miniszterelnökkel, majd azt mondta, hogy a magyar–orosz kapcsolatok néhány gyanús szocialista alak fennhatósága alatt állnak. Ennek ismeretében nehéz eldönteni, hogy valóban az oroszok diktáltak-e, ahogy Lázár frakcióvezető gondolta, vagy néhány gyanús magyar alak? Ám az már 2010 nyarán biztosnak látszott, hogy a miniszterelnök által gyanúsak minősített szociktól elveszik az orosz bizniszt, csak azt nem sejtette még senki, hogy néhány gyanús fideszes alaknak adják át, és az a biznisz akkora lesz, mint ide Moszkva. Pardon, mint ide Paks.

Közben maga Orbán is elkezdte a kétfrontos harcot, és nemcsak Gyurcsányt ekézte, hanem baráti lekezeléssel a Jobbikot is. Elment a frakcióülésükre, és figyelmeztette őket a Magyar Gárda miatt, mondván: nem tűrhető el, hogy félkatonai szervezetek a törvényen kívül szolgáltatassanak igazságot, és nem fogadható el olyan szervezetek létezése, amelyek az állam rendfenntartó monopóliumát kikezdi.

Jobb későn, mint soha. 2007. augusztus 28-án, három nappal a Gárda megalakulása és a kormány, meg úgy általában a balliberálisok általános felháborodása nyomán ugyanis a Fidesz a következő közleményt adta közre: „Bárkinek joga van egyesületet létrehozni az Alkotmány alapján, azonban az erre hivatott állami szerveknek biztosítaniuk kell, hogy minden személy és szervezet betartsa a törvényeket... Másrészt nyilvánvaló, hogy a Magyar Gárda létrejötté nagyon jó Gyurcsány Ferencnek. Ennek ürügyén ugyanis a kormányzat hisztérikus, félelemkeltő kampányt tud folytatni, amivel eltereli a figyelmet Magyarország súlyos problémáiról... A Fidesz a hisztérikus kormányzati riogatás helyett az ország valódi problémáival foglalkozik.” És mivel a Magyar Gárda nem látszott valódi problémának, a Fidesz nem foglalkozott vele. Annyira nem, hogy Orbán Viktor egy újságírói kérdésre, hogy elhatárolódik-e a Gárdától, a következőket felelte: „Az elhatárolódás rossz szó. Mint látja, öntől is el vagyok határolódva. Ugyanis ön ön, én meg én vagyok, a Magyar Gárda a Magyar Gárda, mi meg itt vagyunk.”

Te jó ég! Hol vagyunk? Milyen országban? Hát olyanban, amelyben Orbán – már miniszterelnökként – közli, hogy nem fogadható el olyan szervezetek létezése, amelyek létrehozására mindenkinek joga van. Biztos, hogy Orbán Orbán?

Hoffmann Rózsa, oktatási államtitkár is keményen dolgozni kezdett, pedig még tartott a nyári szünet, messze volt az új tanév. Az oktatás kereszténydemokrata nagyasszonya azt kifogásolta, hogy a nemzeti alaptantervben megfoghatatlan áltudományos szövegek vannak, ugyanakkor az nincs benne, hogy egy általános iskolás gyerekek magyarból Petőfi Sándort vagy a János vitézt kell tanítani. Ami hiányzik tehát, az a konkrét ismeretek meghatározása, mondta az államtitkár.

Sajnos azonban az államtitkár – mondjuk finoman így – tévedett. A nemzeti alaptantervben ugyan valóban nem szerepeltek konkrétumok, de az általános iskolai oktatáshoz kiadott kerettantervben igen,

és ezt nyilván ő is nagyon jól tudta. A Magyar Közlönyben 2004-ben megjelent felső tagozatos kerettanterv például az irodalomtanítási részben többször is megnevezte a János vitézt, sőt memoriterként 15–20 versszak megtanulását is javasolta a műből. Hogy ez helyes-e vagy sem, abban nem mernék állást foglalni, de hogy nagyon is konkrét, abban merek. Mellesleg meghallgatnám azt a 15–20 versszakot Hoffmann Rózsa tolmácsolásában.

2010. AUGUSZTUS

Teltek a dolgos nyári hetek, és a fideszes vezetők az új tantárgyakkal ismerkedtek. Nagyon konkrétan. Varga Mihály, a Miniszterelnökséget vezető államtitkár a Hír TV-ben azt a leleplező megállapítást tette, hogy nincsenek befizetve, sőt nincsenek betervezve sem a költségvetésben a nemzetközi tagdíjak, márpedig ezek nem kis összegek. Mint mondta, Orbán Viktorral látogatást tettek a Külügyminisztériumban, és akkor szembesültek azzal, hogy az uniós, NATO- és egyéb tagdíjak fel sincsenek tüntetve a költségvetésben.

Ez tényleg jellemző a csaló Gyurcsány–Bajnai rezsimre, gondolná az amúgy sem gyanútlan Hírtévé-néző, és nyilván nem is kezdené keresni a pénzt a Külügyminisztérium büdzsájében, elvégre ezt megtette helyette Orbán és Varga. Akik azonban sajnos nem ugrottak be a Honvédelmi Minisztériumba is egy kis baráti beszélgetésre, holott a katonai költségvetésben megtalálhatták volna a „hozzájárulás a NATO költségvetéséhez” 3,7 milliárd forintját. Sőt ha már ilyen svungban lettek volna, a korábbi Nemzeti Fejlesztési és Gazdasági Minisztérium költségvetési fejezetében rábukkanhattak volna egy 1,6 milliárdos tételre is a nemzetközi tagdíjak címszó alatt. És, hogy a lényegyet el ne felejtsem, ha már Vargáék „elfelejtették”: a Pénzügyminisztériumnál 220 milliárd forintos kiadás szerepel „hozzájárulás az EU költségvetéséhez” címen. Mindehhez el se kellett volna zárándokolni a Külügybe, csak keresni kellett volna egy kicsit. Nem belebeszélni a vakvilágba.

Megjelent a színen Schmitt Pál is mint frissen megválasztott köztársasági elnök, valamint nyelvőr és nyelvművelő. Még nem az, aki nem sokkal később, szeptemberben megállt a hegyeshalmi Paprika csárdánál, és a következő üzenetet hagyta: „Első álamfői látogatásom első álomásán. Köszönettel, Schmitt Pál.” Hanem az a köztársasági elnök, aki beiktatási beszédében kijelentette, hogy a maga részéről tenni kíván a nyelvért, mert „az anyanyelvünk, amely bennünket összeköt, önazonosságunk első és legfontosabb záloga, amelyet a világ egyre koptat és szegényít”.

A mondat ugyan a kétszeres alárendeléssel kissé sántít, de nem ez vele a fő baj. A mértékadó magyar nyelvművelő szakirodalomban ugyanis nincs szó nyelvromlásról. Mint Balázs Géza professzor, az ismert nyelvész írja, „bátran állíthatjuk: a tudományos terminológiában nyelvromlás nem létezik”. Utal arra is, hogy „a nyelvromlással kapcsolatos sirámok régi időkől fakadnak, és ősi, antropológiai beidegződésre vezethetők vissza. A magyar kultúrában különösen mélyen van kódolva egyfajta pesszimiztikus hangnem... Nyelvromlás – a magyar nyelv esetében – jelenleg nyilvánvalóan nincs, hiszen ma magyar nyelven mindent ki tudunk fejezni, minden szakterület művelhető anyanyelven.” Teszem hozzá: ki jobban, ki rosszabbul tudja művelni.

Mindenesetre az új „álamfő” (pardon, államfő) azt is kilátásba helyezte, hogy „mint olimpiai bajnok majd megívók azért, hogy a sport is bekerüljön az alkotmány szövegébe”.

Ezzel szemben a tény az, hogy ezért nem kellett megívni, mert már ott volt a régi alkotmányban is. A 70/D § (1) szerint „A Magyar Köztársaság területén élőknek joguk van a lehető legmagasabb szintű

testi és lelki egészséghez.” Majd a (2) szerint „Ezt a jogot... a rendszeres testedzés biztosításával... valósítja meg.”

Aztán mégis Schmitt Pálnak lett igaza, bizonyára azért, mert úgy küzdött céljai eléréséért, ahogy csak a legnagyobb sportemberek képesek. A későbbi új alaptörvényben ugyan a „lehető legmagasabb szintű” jelző kimaradt a testi és lelki egészséghez való jogból, de a rendszeres testedzést a szövegben úgy módosították, hogy „a sportolás és a rendszeres testedzés”. Ezért aranyérem jár.

2010. SZEPTEMBER

A friss köztársasági elnök élsportolóhoz méltó aktivitással szállt be a közéletbe, és láthatóan igyekezett még a legprotokollárisabb eseményen is nyomot hagyni valamelyik kijelentésével. Kazincbarcikán, a bányásznap ünnepségen például azt mondta – nyilván úgy érezve, hogy államfőként kissé fölülemelkedhet a valóságon –, hogy a bányászat nemzetgazdasági jelentősége megmaradt.

Pedig még neki is tudnia kellett volna, a beszédíróinak, munkatársainak még inkább, hogy sajnos nem maradt meg. 1988-ban például még 6,272 milliárd köbméter földgázt termeltünk, 2008-ban viszont már ennek csak kevesebb mint a felét, 2,703 milliárd köbmétert. Szénből 1988-ban 20,875 millió tonnát hoztak felszínre a föld alól, húsz évvel később mindössze 9 és fél milliót. Kőolajból 1,947 millió tonna volt a termelés a rendszerváltás előtt, 2008-ban csak 775 ezer tonna. A bauxitbányászat 1988-ban még több mint 2 és fél millió tonna alumíniumalapanyagot termelt, mostanra semmit. És bár lehet, hogy ezeket a számokat az összegyűlt kazincbarcikai közönség nem ismerte, azt bizonyára mindenki tudta saját tapasztalatából, hogy Magyarországon a bányászat megy össze, mint a pamut a forró vízben. Persze lehet, hogy közben a nemzetgazdasági jelentősége nő.

A pamutruhás hasonlatnál valószínűleg találóbb lett volna a foci. Mivelhogy az is összement, nemzetgazdasági és nemzetbüszkeségi jelentősége csökkent, nem kicsit, nagyon. Amibe azonban Orbán Viktor, a футбол legnagyobb magyar szerelmese és szponzora nem nyugodhatott bele. A Sport TV-nek adott 50perces! (nem vicc, amire időt kell szánni, arra az ország legelfoglaltabb embere bizony hajlandó időt szánni) interjújában a fociról szólva megállapította, hogy „ha külföldi kapitány van, az az ország labdarúgása hanyatlásának első jele”.

A nyilatkozat pillanatában azonban már nem volt külföldi a magyar labdarúgó-válogatott szövetségi kapitánya, az MLSZ ugyanis – csak nem véletlenül Orbán szerény szakmai javaslatára? – már júliusban szerződést bontott a holland Erwin Koemannal, és a helyére Egervári Sándort választotta. Aki szeptember elején még nem volt képes megállítani a hanyatlást, mert az általa vezetett csapat Eb-selejtezőn kikapott a svédektől. A rossz kezdetet még siralmasabb folytatás követte, és mintha Koeman átka kísért volna Orbánt meg a magyar focit. A következő három évben Egervári irányítása alatt a magyar válogatott négyszer játszott tétmeccset Hollandiával, és mindig katasztrofálisan szerepelt. Európa-bajnoki selejtezőn 4-0-ra kaptunk ki 2011 tavaszán itthon, majd 5-3-ra Amszterdamban, aztán 2012 őszén egy világbajnoki selejtező mérkőzésen szinte szóról szóra megismétlődött az egész kinszenvedés (itthon 4-1-es vereség), hogy 2013-ban egy horrorisztikus amszterdami 8-1-gyel végződjen.

Magyarán a labdarúgás hanyatlásának egyáltalán nem jele, hogy megjelenik egy külföldi szövetségi kapitány, mint ahogy a magyar kapitány sem garanciája a fölemelkedésnek. A német Otto Rehhagel például az Európa-bajnoki cím megnyeréséig vitte a görög válogatottat 2004-ben, és aztán jött a magyarországi ellenpélda, Bernd Storck is, aki 44 év után besegítette a magyar csapatot az Európa-bajnokság 24-es döntőjébe, ahonnan még csoportelsőként tovább is jutottunk a legjobb 16 közé. Hogy

aztán újabb kudarcok után 2017-ben Storcknak is mennie kellett, az egy másik kérdés, mint ahogy az is, hogy jött helyette egy újabb külföldi, ezúttal Belgiumból, a magyar labdarúgás hanyatlásának sokadik jeleként. Mindenesetre ezekben a nehéz időkben kérnénk szépen egy újabb, 50 perces interjút Orbán Viktortól labdarúgás és külföldi kapitányok, valamint a magyar foci tárgyában. Hátha – mint falusi gyerek – megragadja szarva közt a tőgyét.

A miniszterelnök mindenesetre csapatainkkal volt elfoglalva 2010 szeptemberében. A Terrorelhárítási Központ alakuló állománygyűlésén (amiből kiderül, hogy nem sokkal hivatalba lépése után, semmit nem késlekedve megalakította ezt a válogatott csapatot is) közölte, hogy egy fejlett és erős országhoz ma már elengedhetetlen a jól szervezett, felszerelt és kiválóan kiképzett emberekből álló önálló terrorelhárító központ. Szóvivője, Szijjártó Péter egy tévéinterjűben azzal érvelt, hogy azért kellett ilyen szervezetet létrehoznunk, mert Európában ez a trend, hasonló központok vannak több nagy európai országban is.

Kár – bár lehet, hogy nem kár –, hogy nincsenek, és egy fejlett, erős országhoz (amilyené ezek szerint 2010 áprilisa óta pillanatok alatt váltunk?) nem tartozik elengedhetetlenül egy ilyen terrorizmus elleni központ. Franciaországban például a DCRI, a belső hírszerzéssel foglalkozó igazgatóság az, amely a terrorelhárítással foglalkozik. Nagy-Britanniában egyenesen három hírszerző ügynökség részeként működik az antiterrorista tevékenység. Németországban a különleges terrorellenes egységek részben a szövetségi államrendőrséghez, részben a tartományi rendőrségekhez tartoznak. Olaszországban az egyik ilyen testület, az NOCS szintén a rendőrséghez, a másik, a GIS a carabinierihez. A spanyol GEO pedig, amely a magyarhoz hasonlóan ellátja a legfelső vezetők védelmét és egyben terrorellenes feladatot is végez, ugyancsak rendőrségi kötelékbe, rendőri igazgató alá tartozó szervezet. Vagyis az összes nagy, a terrorcselekményektől sajnos rendszeresen sújtott európai ország olyan terroristaellenes szervezeteket működtet, amelyek vagy a hírszerzéshez, vagy a rendőrséghez vannak bekötve, nem a belügyminiszterhez. Ez a trend, nem pedig az, amivel a kormányfő indokolta a TEK létrehozását. De majd mi megváltoztatjuk.

Felívelő magyar football, trendteremtő magyar terrorelhárítás – a nagy álmokat nemcsak Orbán álmodta meg, hanem kiadta gebinbe (huszonegyedik századi romló magyarsággal: outsource-olta) egyik hű fegyverhordozójának, Matolcsy Györgynek is. A nemzetgazdasági miniszter a Magyar Gyáriparosok és Munkáltatók Országos Szövetségében tartott előadásán magabiztosan bejelentette, hogy a kormány gazdaságpolitikai elképzeléseinek eredményeként 2030-ra Magyarország meghaladja majd az Európai Unió átlagos gazdasági fejlettségét.

Ez ugyan formálisan jóslás, nem valami elsőre is nyilvánvaló hazugság, de azért fáj. Lehet, hogy Matolcsynak nem – elképzelhető, hogy mazochista típus, bár egyéb jelek alapján nem annak látszik –, de maradjunk a tényeknél. Az Eurostat adatai szerint 2010-ben az egy főre jutó magyar össztermék, a GDP, úgynevezett vásárlóerő paritáson, vagyis az árakat is figyelembe véve az Európai Unió átlagának 64%-át érte el, 2016-ban pedig 67-et. Igaz, 2030-ig még van hátra pár év, de ha ilyen ütemben haladunk, akkor még 2070-ben sem haladjuk meg azt a bizonyos 100%-ot, tehát az uniós életszínvonal átlagát. Nem mintha Matolcsy-féle jósdát szeretnék alapítani, de ha egyszer nemzetgazdasági miniszter lennék, nem húszéves jóslatokkal foglalkoznék, amelyeknek semmi alapjuk. Bőven elég volna a holnappal meg a holnapután.

2010 szeptemberében már nem volt Magyar Gárda (bár Vona Gábor, a Jobbik elnöke májusban csakazértis gárdamellényben tette le a hivatali esküt), de „probléma” még volt. És végre az új, nemzeti öntudatú vezetés szellemében lehetett már „nyíltan” is beszélni róla. Pokol Béla alkotmányjogász, egyetemi tanár (később és azóta is a Fidesz által kinevezett alkotmánybíró) a Magyar Nemzetben annak

az aggodalmának adott hangot, hogy a legutóbbi demográfiai számítások szerint 2050-ben hat és fél millió, vagy legfeljebb hétmillió ember élhet Magyarországon, az amúgy is nyugtalanító jövőkép pedig drámaivá válik, ha hozzátesszük, hogy addigra a ma egymillió felé közelítő cigányság „az összes szülések majd felét adja”. Ami azt jelenti szerinte, hogy az akkori mindössze hétmillió magyar lakosság közel egyharmadát a cigányság teszi majd ki.

Hogy egy alkotmányjogász demográfiai szakértőnek adja ki magát, az egy dolog, hogy ebbe még egy kis tudományosnak látszó cigányozás is belefér, az egy másik. Mindenesetre Vukovich Gabriella, a Központi Statisztikai Hivatal Fidesz által kinevezett elnöke szerint a jelenlegi folyamatok alapján negyven év (most már csak 32 év) múlva nem hat és fél, hanem mintegy nyolc és fél millióra csökken a lakosság száma. (Bár ha olyan ütemben hagyják el az országot a magyarok, ahogy 2010-től 17-ig tették, akkor lehet, hogy a végén mégis hat és fél millióra jön ki az a szám.)

Ami viszont a cigánysággal való „pokoli” riogatást illeti, ugyancsak a KSH készített egy tanulmányt a roma lakosság várható alakulásáról 2050-ig, és abban úgy becsüli, hogy a roma lakosság aránya valóban nő, de nem egyharmadra, hanem annál kisebbre, míg a roma újszülöttek a mai összes születés hatodáról az egynegyedére nő, és nem a felére. Csakhogy még ezek a korrektnek ható becslések sem számolnak a roma integrációval, fejlődéssel, beilleszkedéssel, a társadalmi szokások megváltozásával, a cigányság termékenységi rátájának jelenleg is tartó csökkenésével. Hát még a nem korrektek, amelyek eleve halálos fenyegetésként írják le a roma népességnövekedést. Mint a statisztikusnak és demográfusnak egyaránt amatőr alkotmányjogász, aki cikkében bűnözőktől megtisztított cigányságot szeretne látni, nyilván a bűnözőktől már rég megtisztított magyarság nevében. Rossz számokkal, rossz kiindulópontokkal, de vajon milyen szándékkal?

Ezalatt a kormánypárti sajtómunkások sem tétlenkedtek. Fricz Tamás politológus a Magyar Hírlapban keményen a bukott komcsik és libsik szemébe vágta, hogy immáron nyolc éve egyetlen fillérrel sem emelkedett a közoktatók bére. Ha formális emelkedés történt is néha – írta –, a nettó bér ott maradt, ahol volt. Cikkének egy másik megállapítása szerint egyébként a magyar külső államadósság 1989-ben 21 milliárd dollár volt, most meg 225 milliárd.

Kezdem az utóbbival: az Államadósság Kezelő Központ adatai szerint az államadósság 2010 szeptemberében 20 ezer 500 milliárd forint volt, ami 100 milliárd dollárnak felelt meg, és nem 225 milliárdnak. Ami pedig a valóban alacsony pedagógusfizetéseket illeti – amelyeket egyébként a Fidesz-kormány 2010 után még további évekig nem emelt meg –, 2002-ben a pedagógus-átlagbér 133 ezer 600 forint volt, a nettó pedig 85 ezer, 2008-ban viszont a bruttó már 208 ezer 500-ra emelkedett. Igaz, aztán a világválság miatt ebből visszavettek, így 2010-re 201 ezer lett a bruttó és 146 ezer a nettó, de hogy a 146 ezer mitől nem több egy illérrel sem, mint a 85, azt nem tudom. Talán Fricz politológusból átképezte magát matematikussá, én meg sajnos nem tudom őt követni.

2010. OKTÓBER

A kiütéssel végződő tavaszi választások után jött az őszi, önkormányzati. És megint KO-val győzött a Fidesz. Orbán a választásokat értékelő beszédében nem is habozott tort ülni a balliberálisok fölött, mondván: Budapest az elmúlt húsz évben mindig vitában állt az ország többi részével, de mostantól az egység része, ismét a nemzet fővárosa.

Lehet, hogy az ember a győzelem mámorában se lát, se hall, se nem tudja, mit csinál, ám azt kétlem, hogy a miniszterelnök ne tudta volna, mit beszél. Hiszen nagyon is tisztában kellett lennie azzal, hogy Budapest az 1990-től 2010-ig terjedő húsz évből tizenkettőben nem állt semmiféle (politikai) vitában az

ország többi részével. 1994-ben, 2002-ben és 2006-ban ugyebár balliberális győzelem született az országos választásokon, miközben a fővárost végig MSZP–SZDSZ-es többség irányította a szabad demokrata főpolgármester, Demszky Gábor vezetésével. Ezért aztán nemigen tudok másra gondolni, mint arra, hogy Orbán úgy érezte: Budapest személyesen vele állt vitában, de ennek most vége lesz. Nemcsak azért, mert a Fidesz által támogatott Tarlós István lett a főpolgármester, hanem főleg azért, mert Orbán olyan hatalmi helyzetbe került, hogy vele nem lehet vitázni. És főleg nem szabad. Így aztán a húsz évig nemzetidegen, idegenszerű, idegenszívű (ne essék tévedés, ezek a jelzők Orbántól valók és a szocialistaszabad demokrata bagázsra vonatkoznak) Budapest végre ismét a nemzet fővárosa lehet. Vagy Orbáné.

Ezekben a diadalittas októberi napokban, pláne a forradalom ünnepén hozzáláttak a történelem átírásához is. A miniszterelnök ünnepi beszédében kijelentette, hogy ha 1989-ben nem követeljük a szovjet csapatok távozását, még mindig tele lenne velük (mármint a szovjet csapatokkal) Közép-Európa.

Na, azért azt megnézném! Illetve ugyan már! Ha véletlenül valaki nem tudná, vagy elfelejtette volna, netán manapság így tanítanak az iskolákban, a Szovjetunió nem a magyar követelések miatt esett szét. Gorbacsov pártfőtitkár a rohamosan romló gazdasági helyzet miatt 1985-ben hirdette meg az úgynevezett peresztrojkát, a gazdasági-társadalmi átalakítás reformtervét, 1988 februárjában pedig bejelentette, hogy kivonják a szovjet csapatokat Afganisztánból. A külföldön állomásozó haderőt máshol is csökkenteni akarták, és 1989 áprilisában, tehát még Nagy Imre budapesti újratemetése előtt meg is kezdődtek a részleges csapatkivonások Magyarországról. A jövőbe persze még 1989-ben sem lehetett látni, ezért a magyar ellenzékiek követelései – köztük Orbáné – kétségtelenül bátrak voltak, de a múltba nézve talán nem túlzás azt állítani, hogy a Szovjetunió a bátor magyarok nélkül is összeomlott volna. Bár a múltat mindig nehéz megjósolni, különösen az orbáni Magyarországon.

Elindult tehát a történelem átfestése, ugyanakkor a jövő felrajzolása is. Nemcsak Matolcsy György neonrózsaszínű ceruzájával, hanem egyéb, meghökkentően vad színekkel is. Akkoriban ugyan nem tűnt fel különösebben, a mából visszatekintve azonban mintha megtalálnánk azt a pillanatot, amikor a miniszterelnök agyába befészkelte magát a csak 2013-ban kifejtett ideális kép az illiberális államról és a féldiktatúrák gazdasági sikereiről. Parragh László, a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara elnöke, akiről szintén később derült ki, hogy rendkívül közel tudott férkőzni Orbán füléhez, egy tévényilatkozatában azt mondta, hogy az autoriter országok voltak a sikeresek a gazdasági válság kezelésében Kínától Oroszországon át Délkelet-Ázsia vagy Dél-Amerika jó néhány országáig. Ami szerinte azt mutatja, hogy akik nem mondtak le teljesen az állami eszközök alkalmazásáról, azok sikeresebbek tudtak lenni. Azt gondolom, hogy ezt nekünk is mérlegelnünk kell, és egész Európa ebbe az irányba megy, érvelt (vagy inkább kinyilatkoztatott) Parragh.

Ami egész egyszerűen nem igaz. Oroszország például, amely kétségkívül autoriter ország, kifejezetten sikertelenül kezelte a válságot, bár az egekbe szökő olajár éppenséggel nagyon is segíthette volna. India viszont sikeresen, holott mégiscsak demokrácia, ha nem is példászerű. Állami eszközöket persze a világválság közepette mindenütt nagyobb mértékben használtak, mint korábban, még az Egyesült Államokban is, hiszen egy ekkora krízisben senkinek nincs akkora ereje, mint az államnak (illetve néha még annak sem, így aztán sok államnak elkelt a nemzetközi segítség is az IMF vagy az Európai Unió képében). Ez azonban egyáltalán nem jelenti azt, hogy Európa valamiféle autoriter irányba ment volna, éppen ellenkezőleg. Németország például remekül átvészelte a válságot, minimális állami beavatkozással, Nagy-Britannia pedig átmenetileg rengeteg pénzt adott ugyan a bankoknak, hogy megmentse őket az összeomlástól, de az új kormány azután brutálisan csökkentette az állami kiadásokat. És Kína gazdasági sikerei sem attól olyan óriásiak, hogy az államnak a kommunista

egypártrendszerben hatalmas szerepe van, hanem éppen ellenkezőleg: attól, hogy azt az állami szerepet egyre jobban korlátozta, leépítette, és beengedte a kapitalizmust. Úgyhogy talán mégis merjünk nem autoriterek lenni, mondanám most is, kizárólag gazdasági megfontolásokból, a politikai, társadalmi, erkölcsi és humanitárius szempontokat kivételesen mellőzve (egy fenét!, azokat még kevésbé szabad mellőzni). Kár, hogy hiába mondom én itt a magamét, míg Parragh egyáltalán nem hiába beszélt. Sem akkor, sem azóta.

A még félig-meddig leplezett ideológiai irányváltás mellett a kormány elkezdte páros lábbal szétrúgni az előző rendszert. Az egyik kiszemelt fő célpont a magánnyugdíj-pénztári rendszer volt. Szijjártó Péter, a miniszterelnök szóvivője persze nem a rendszer szétveréséről beszélt, hanem az emberek védelméről. Mint mondta, Selmeczi Gabriellát azért nevezték ki nyugdíjvédelmi megbízottnak, hogy el tudják hárítani azokat a kockázatokat, veszélyeket, amelyek azért leselkednek a nyugdíjasokra, mert a magánpénztárak válságba kerültek.

Holott nem kerültek válságba, a már nyugdíjban lévőkre pedig már csak azért sem leselkedhetett veszély, mert – még akkor sem, ha a magánnyugdíj-pénztárak valóban válságba kerültek volna –, az ő nyugdíjuk nem ezekből a pénztárakból származott, hanem az állami nyugdíjalapból. A magánpénztárak, amelyek a később nyugdíjba vonulóktól szedték be járulékaik egy meghatározott részét, a 2008-ban kitört pénzügyi világválságban valóban komoly veszteségeket szenvedtek, 2009-ben azonban már akkora hozamnyereséget könyvelhettek el, hogy korábbi veszteségeiket lényegében fedezték. A válságot Orbán Viktor hozta rájuk, amikor bejelentette, hogy 14 hónapra elvonják tőlük a munkavállalóktól érkező befizetéseket (több mint 400 milliárdot), utána pedig a tagok bátran ott is hagyhatják őket. „Nem engedjük, hogy az állami nyugdíjak mellett szolgáltatást biztosító magánnyugdíjpénztári rendszer megtakarításai veszélybe kerüljenek” – ez volt olvasható a májusban elfogadott Nemzeti Együttműködés Programjában. Jó vicc. A nyugdíjvédelmi biztos kinevezésével együtt pedig már kész kabaré.

És még csak októbert írtunk. Mellesleg a következő hónapban, novemberben Matolcsy György még ehhez is hozzátett valami emlékeztetést. Azt volt képes mondani, hogy őt meggyőzte a kormány nyugdíjmentő csomagja, és így biztosan átlép az állami rendszerbe. Csak úgy mellékesen az erről szóló törvényjavaslatot előadóként egy Matolcsy György nevű miniszter jegyzi. Még szép, hogy sikerült önmagát meggyőznie. Tiéd az ország, magadnak építed. De tényleg! Önmaguknak.

Biztos, ami biztos, a később hatalmas karriert befutó Rogán Antal is észrevételte magát egy parádés nyilatkozattal. A parlamentben komoly képpel azt állította, hogy Magyarországon az elmúlt nyolc évben, tehát 2002-től 2010-ig nem volt gazdasági növekedés, szemben a többi közép-európai országgal.

De volt, méghozzá minden évben, kivéve a 2009-es világválságévet. Elég lett volna hozzá megnézni a Központi Statisztikai Hivatal adatait, amelyek alapján 2002-ben 4,5, 2003-ban 3,8, 2004-ben 5 (bizony, a legmagasabb a rendszerváltás kezdete óta mindmáig), 2005-ben 4,4%, 2006-ban 3,9, 2007-ben 0,4, 2008-ban pedig 0,9 százalékkal nőtt a GDP, bár aztán a világválság kirobbanásakor, 2009-ben jelentősen, 6,6 százalékkal visszaesett. Összességében azonban nyilvánvaló a növekedés, még ha ez elmaradt is a többi térségbeli országétól. De ha egy végzettségére nézve közgazdász sem tud (vagy nem akar) jól számolni politikusként, mit várhatunk a többiektől? Kérdezném, ha nem tudnám, mit kaptunk még a továbbiakban Rogántól. Szemrebbenés nélkül, bele a képünkbe.

A melldöngetés teljes erővel folyt tovább. A legnagyobb honfiúi mellet maga a legnagyobb honfi döngette. A miniszterelnök a Magyar Állandó Értekezlet (MÁÉRT) ülésén beszélt a határon túli magyarok között, feltehetően legalább tizenötmillió magyar miniszterelnökének érezve magát. Illetve annyinak mégsem, ugyanis a tanácskozásra nem hívták meg a szlovákiai Híd párt vezetőjét, a magyar Bugár Bélát. Szimplán nem küldtek neki meghívót, és ezt Semjén Zsolt, a határon túli ügyekben illetékes miniszterelnök-helyettes azzal indokolta, hogy a Híd esetében a magyar csak „járulékos jelleg, nem alapvetés”, ami kizárja őket a nemzeti érdek képviselőitől alakult legitim magyar szervezetek köréből. A járulékos jellegű Bugár és magyar társai tehát nem lehettek jelen, amikor Orbán azzal dicsekedett, hogy a magyar kormányzatnak Európában példátlan többsége van, ilyen stabil parlamenti háttér egész Európában nincs, rajtunk kívül senki nem kapta meg ezt a lehetőséget a történelemtől.

Sajnálatos módon azonban 2010-ben Orbánnak, úgy látszik, még elkerülte a figyelmét Moszkva, és az a tény, hogy Oroszországban a Fidesznél is nagyobb, 70 százalékos többsége van Putyin pártjának, az Egységes Oroszországnak. Habár, mint tudjuk, Oroszország is Európa, ráadásul Orbán szerint keleti szél fúj. A tajga felől néha nemcsak 70, de 100 százalékosan hideg.

A MÁÉRT tanácskozásán a miniszterelnök Kína és India előretöréséről is beszélt (talán Parragh László tanácsait megfogadva). „Nyugati zászló alatt hajózunk, de a világgazdaságban keleti szél fúj” – mondta. „Felfogásom szerint a nemzetközi politikában az előttünk álló jövő nem ideológiai csatáktól, egyes civilizációk alapértékeinek képviselőitől lesz majd hangos, hanem egy más együttműködési versenyről szól majd.”

A mai, a menekültválságból civilizációs honvédő háborút kreáló Orbán Viktor valószínűleg nem szívesen olvasná az akkorit, vagy ha mégis kénytelen lenne, a fejét vakarná. Hogy az előttünk álló jövő nem egyes civilizációk alapértékeinek képviselőitől szól majd? Hát a migránsok? Hát a keresztény Európa alapértékeinek megvédése? Hát az a kérlelhetetlen harc, amit Európa fennmaradása érdekében folytatunk, mert ha nem tesszük, ennek a kontinensnek, ahogy mi ismerjük, vége? Lám, milyen gyorsan változnak az idők és az alapértékek. Meg Orbán hajszálpontos értékelései.

A Fidesz persze olyan gyorsan váltogatta alapértékeit és politikáját, ahogy az alsóneműjét, ami – ennyivel tartozunk a tényeknek – az alapértékeknél igen rövid, az alsóneműnél ellenben kellemetlen mellékhatásokkal járó, túlságosan hosszú idő. A szél ugyanis már évtizedek óta keletről fúj, legalábbis ha a szelet az mozgatja, hogy valahol feltűnően gyors a gazdasági növekedés. Ám a Fidesz 2008-ban még nem foglalkozott a keleti széllel, és a saját szájából egészen mást fúj. A parlamentben például támogatott egy olyan határozati javaslatot, amely elítélte volna Kínát a tibeti megmozdulások elfojtása miatt. Balog Zoltán, aki akkor az emberi jogi bizottság elnöke volt, felszólította a kínai kormányt, hogy tartsa tiszteletben az emberi jogokat, és a magyart, hogy sürgessen tárgyalásokat Tibet autonómiájáról a Kínai Népköztársaság és a dalai láma között. Szájer József pedig az Európai Parlamentben, mint a néppárti frakció vezérszónoka közölte: nem mehetünk el amellett, hogy egy állam a saját polgárait gyilkolja, nem tűrhetjük az emberi és a kisebbségi jogok sárba tiprását. Nem kellett sokáig várni, csak 2011-ig, hogy ugyanezek a fideszes vezetők a nálunk élő tibetieknek megtiltsák a békés tiltakozást, amikor Budapestre látogatott Kína kormányfője. Vagyis bár a keleti szél ugyanolyan erősen fúj 2008-ban is, mint 2010-ben és '11-ben, mégiscsak tűrhetjük a sárba tiprást. Ideológiai csatáktól mentesen, a civilizációk alapértékeivel nem törődve, ugyebár.

A nagy formátumú államférfi – természetesen továbbra is Orbán Viktor miniszterelnökről van szó –, aki minden áldott nap a maga különleges éleslátásával a jövőbe látott, a külhoni magyarok előtt még a bankok hősie elagyabugyalásával is eldicsekedett, imigyen: „mindenki tudta, hogy lesz bankadó, de Magyarországnak sem ideje, sem lehetősége, sem szüksége nem volt rá, hogy bevárja, amíg Európa

többi országában bevezetik. Mi voltunk az elsők. Aztán az angolok, aztán most az osztrákok, aztán jönnek sorban a többiek.”

Hát igen. Mi bátran elindulunk, aztán lassanként, szégyenkezve somfordálnak utánunk a gyáva többiek. A miniszterelnök már 2010-ben előadta ezt a nótáját, 2017-ben pedig szinte már kizárólag ezt énekelte menekültellenes politikájának „sikeréről” is. Csakhogy ez a bankadó esetében sem volt igaz. Nemcsak a világválság idején nem ő volt az első rettenthetetlen harcos, aki szembeszállt a fékezhetetlen erejű nemzetközi banktőkével – hiszen Svédország jóval korábban vezette be a bankadót –, hanem úgy általában sem. A dicsőség ugyanis még csak nem is a svédeké, már ha ez egyáltalán dicsőségnek számít, hanem Gyurcsány Ferencé, aki, mint tudjuk, már évekkel korábban keresztülvitte nálunk a bankok külön megadóztatását, igaz, akkor a Fidesz és Csányi Sándor még nem tapsolt neki. Ami az Orbán által említett brit vagy osztrák adót illeti, azok pedig lényegesen különböztek a magyartól. Nagy-Britanniában például évente mintegy 600–650 milliárd forintnak megfelelő összegről volt szó, ami a magyar 200 milliárdhoz képest a sokszorosán nagyobb brit gazdaságban elenyésző. Ha mi is olyan arányú adót vetettünk volna ki, mint a britek, akkor az évi bankadó mindössze 15–20 milliárd forint lett volna, vagyis kevesebb, mint a Bajnai-kormány idején. Ausztriában ugyancsak nagyságrendileg alacsonyabb volt az összeg, vagyis sehol nem arra használták fel, hogy a kormány a saját maga által óriásira tágított költségvetési lyukakat foltozza be vele, mint nálunk, hanem arra, hogy a pénzügyi intézetek járuljanak hozzá az általuk is okozott pénzügyi válság rendezéséhez, illetve hogy alapot képezzenek a jövőbeli hasonló válsághelyzetek kezelésére. Abban, hogy az államháztartási hiányt bankadóval, majd később egy sor más, nagyvállalatokat sújtó adóval csökkentse, és ezzel rombolják a gazdaság versenyképességét (meg kell nézni az összes versenyképességi listát), valóban Orbánék voltak az elsők. De az utolsók is.

Győztesnek lenni, mindenáron. Ez mozgatta 2010-ben és mozgatja ma is a Fidesz vezetőit, de Orbánon kívül Kövér Lászlót leginkább. Hogy ez valójában nem inkább vereségfóbia-e, azt nehéz megítélni, mindenesetre az Országgyűlés elnöke (Csaba királyfi szobrának felavatásakor Nyárádszeredán) azt mondta, hogy a történelemkönyveket mindig a győztesek írják, és a magyarság már nagyon régen volt igazán győztes.

Ebbe a kijelentésbe első ránézésre nemigen lehet belekötni, mert nálunk szinte közhelyszerűen ismétli ezt boldog-boldogtalan, és önkéntelenül igaznak fogadja el az ember. Ám ha a történelmet nem kizárólag háborúk történetének tekintjük, akkor a magyarság a nem olyan távoli múltban is többször volt győztes. 1867-ben például, amikor létrejött a kiegyezés, és utána hihetetlen ütemű föllendülés következett, legutóbb pedig 1989–90-ben, amikor vér nélkül megszüntette az egypárti, bár már puha diktatúrát, és csatlakozott a szabad Európához. Sőt, ha hiszünk a Fidesznek (a játék kedvéért tegyük ezt), akkor a magyarság 2010 tavaszán újból győzött, hiszen a fülkeforradalom állítólag beteljesítette 1989-et és 1956-ot. Hogy mondhatja ezek után a magyar keserűségbe a bajszáig belefelejtkezett Kövér, hogy már nagyon régen győztünk? Másfelől viszont van abban is valami, hogy Csaba királyi (már amennyi a legendákból kiolvasható róla) egyetlen győzelme is akkor következett be, amikor ő már nem élt, ellenben leszállt az égből, és segített a székeknek. Úgyhogy talán nem is történelemkönyveket kellene a győzteseknek írniuk (vagy átírniuk), hanem új legendákat, mert azokból garantáltan jól jövőnk ki. És egyes politikusok szeretnek inkább a legendákból, mintsem a valóságból építkezni.

A jelennel mindenesetre még gátlástalanabban bántak, mint a múlttal. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes az MTI-nek adott interjújában képes volt azt mondani: a Fidesz–KDNP szövetség abban különbözik az MSZP–SZDSZ kormánytól, hogy ők felülről akarták megmondani, mi történjen, a mostani

kormányszövetség pedig megkérdezi az érdekelteket, és az ő véleményük beépítésével, az egyes szempontok méltányos figyelembevételével fogalmazza meg javaslatait.

Hogyne. Végére is ez a Nemzeti Együttműködés Rendszere, magyarul a NER. És abban különbözik valamennyi elődjétől, hogy feltűnően nem működik együtt senkivel, valamint nem kérdezi meg az érdekelteket a döntései előtt. Ezzel a „kooperációs” technikával sikerült is néhány hónap alatt szinte mindenkit megsérteniük, lenyomniuk, félresöpörniük. Nem véletlenül tiltakoztak a szakszervezetek (a maguk bágyadt, magyar módján természetesen), amiért kerülték velük az érdemi párbeszédet. Nem véletlenül sajnálkozott a 2010 nyarán a szlovákiai parlamentből kiesett Magyar Koalíció Pártjának vezetője, Csáky Pál is, hogy ők figyelmeztették a magyar kormányt a kettős állampolgárságról szóló törvény időzítésének veszélyeire, de nem hallgattak rájuk. Nem véletlenül nem kaptak levegőt a magánnyugdíjpénztárak vezetői, hogy egyik pillanatról a másikra egészpályás letámadást indítottak ellenük, és elvették tőlük a hozzájuk befolyó járulékokat. Mint ahogy arról sem szóltak senkinek, főleg az érintetteknek nem, hogy közben szép csendben fölemelték a nyugdíjjárulék mértékét, amit persze ezután majd mind az államkasszába kell befizetni, mert a nyugdíjpénztáraknak annyi. Nem véletlenül kifogásolták továbbá a bankok, hogy se szó, se beszéd, kivetették rájuk a kivételesen súlyos bankadót, és nem véletlenül nehezményezték a válságadókkal sújtott cégek, hogy egyik pillanatról a másikra őket is elkapta a fideszes gépszíj. És arról is elfelejtették tájékoztatni őket, hogy a rendkívüli adókat nemcsak három évre tervezik, mint ahogy először ígérték, hanem legalább ötre. Persze lehet, hogy Semjén Zsolt fogalmai szerint éppen ez a különböző szempontok méltányos figyelembevétele. Nem kell feleslegesen idegesíteni senkit. A végén pedig mindenki együtt fog működni a kormánnyal, mert nem lesz más választása.

Semjén egyébként egy általa jegyzett törvénymódosító javaslatban is eleresztette a fantáziáját. Szerinte Ópusztaszeren, az első magyar országgyűlés helyszínén írhatnák alá az új alkotmányt. Merthogy addigra már kiderült, hogy a Fidesz könyörtelenül kihasználja a kétharmados parlamenti többségét, és új alkotmányt ír. Olyat, amihez senki másnak a jóváhagyása nem kell.

Amivel – mármint az ópusztaszeri helyszínnel – csak az a kis probléma, hogy az első magyar országgyűlés megtörténte semmiféle bizonyíték nincs, egyedül Anonymus írt róla évszázadokkal később. Szent István és utódai egyáltalán nem említették, mint ahogy mások sem, vagyis egy huszonegyedik századi törvényjavaslatba tényként beemelni legalábbis abszurd. Ettől persze még lehet új alkotmányt Ópusztaszeren aláírni (tegyük hozzá így utólag, hogy idáig, azaz Ópusztaszerig aztán mégsem mentek el), sőt akár új vérszerződést is lehet kötni, ha Orbánnak vagy Semjénnek éppen az jutna eszébe a magyarságtudatot erősítendő. Hagymázás politikai láz és legendagyártás kérdése az egész.

Mellesleg két hónappal később Semjén már megint az alkotmányozást kezdte magyarázni. Egy interjúban azt mondta, hogy „a parlamentet ezzel a többséggel úgy választotta meg az ország, hogy alkotmányozó felhatalmazást kértünk és kaptunk a néptől”. De nem kértek. Sem a programjukban, sem a választási kampányukban nem szerepelt, hogy új alkotmányt akarnak elfogadni. Nyilván abban bíztak, hogy kétharmaddal az emlékezetet is meg lehet változtatni.

Ahogy közeledtünk az év vége felé, úgy erősödtek a kormány támadásai a média, mindenekelőtt az akkor még valamennyire közszolgálatinak nevezhető média ellen. Rogán Antal racionálisnak hangzó érveléssel próbálta indokolni, hogy a kormány megszüntette a közszolgálati intézmények önállóságát, és az MTI-től kezdve a rádióig meg a tévéig mindent egy kalap alá vont össze. A központi hírgyártással az volna a cél, fejtegette, hogy megszüntessék a párhuzamosságokat és a felesleges infrastruktúrákat a közmédiában. Ezzel ugyanis az adófizetők pénzén lehet spórolni. A tartalomszabályozásról szólva

ugyanakkor azt mondta: a cél a média sokszínűsége, ennek érdekében pedig a koncentráció akadályozása.

Nem kellett hozzá hét év, elég volt pár hét is, hogy kiderüljön: mindebből egyetlen szó sem igaz, mert már akkor világos volt, hogy a tartalomban éppenséggel koncentrálni akarnak és a többszínűből már másnapra egyszínű lesz. A Magyar Rádió, a Magyar Televízió vagy a Duna korábban saját riporterekkel, tudósítókkal kereshetett és találhatott más hírforrást, nemcsak az MTI-t, ettől kezdve viszont önállóságuk megszűnt. De még a spórolási cél is azonnal hamisnak bizonyult, hiszen addigra már tudni lehetett, hogy míg 2010-ben a közszolgálati média 53 milliárd forintból gazdálkodhatott, a következő évre már 64,8 milliárdot irányoztak elő. Természetesen az adófizetők pénzéből. Manapság pedig már 90 milliárd körül járunk a nagy spórolásban. A gleichschaltolásban pedig 100-nál. Úgy értem 100%-nál.

2010. DECEMBER

Az egyre nyilvánvalóbbá váló totális hatalomátvétel a médiában néha arra készítette a fideszes vezetőket, hogy a nyilvánosság előtt magyarázkodjanak. Igaz, a médiatörvény augusztusi módosítása, a tisztán kormánypárti jelöltekből álló médiahatóság, a Médiatanács létrehozása óta ez a közéletet figyelmesen követők számára teljesen felesleges volt. Mégis Kövér László, az Országgyűlés elnöke egy budapesti médiakonferencián azt állította, hogy „ma Magyarországon olyan közmédia-rendszer épül ki, amely független, amelyet anyagi biztonságjellemez, ahol a tartalom a fontos, és átlátható a rendszere, illetve olyan, ahol minden újságíró dolgozni szeretne, mert ott dolgozni rang”.

Független közmédia-rendszer. És nem szakadt le a Parlament kupolája. Mivel pedig nem szakadt le, el lehetett mondani egyszer, kétszer, kétezerszer, és Kövér László még mindig az Országgyűlés elnöke, nyugodtan ül a stabil földem alatt. Miközben ennyire függő, a kormánynak teljes mértékben kiszolgáltatott ügynevezett közmédia sehol nincs a demokratikus országokban. Kövér és Orbán azonban tudta, hogy a kétharmadukkal ők tartják a Parlament kupoláját, és amíg el nem veszítik a választásokat, addig nem omlik rájuk semmi. Legföljebb nem rang az ügynevezett magyar közszolgálatban dolgozni, hanem szégyen. Na és?

A le nem szakadó kupola alatt tovább küzdött Hoffmann Rózsa, oktatási államtitkár is, aki a tetőtől talpigfüggetlen Magyar Televízió Este című adásában közölte, hogy soha nem tett ígéretet a pedagógusok béremelésére, és most sem mer ígérni, majd azt ígérte, hogy 2012-től talán elindulhat egy olyan rendszer, amelyben a pedagógusbérek a mai alapbérhez képest 150 százalékról indulnak.

Tény, hogy a Fidesz 95 oldalas, 2010-es választási programjában (akkor még volt neki, 2014-ben már az se kellett) egyetlen szó sem esik a közoktatásról (nem vicc), ígéretet azért még az ősz folyamán maga Hoffmann Rózsa is tett béremelésre. Mivel azonban a Fideszben nem volt prioritás az oktatás, a miniszterelnök nyilván nem ígért az államtitkár asszonynak egy vasat sem, legföljebb 2012-re. Amikorra – mint tudjuk – továbbra sem lett belőle semmi, és végül a pedagógusfizetések emelése csak 2013-ban kezdődött meg, de nem 50%-os béremeléssel, ahogy Hoffmann kilátásba helyezte, hanem csak 34-gyel. Hogy ez a 34% mennyit ért, miközben egyidejűleg megszüntették a tanárok túlórapénzét, és hogy a négy évre elhúzott további kisebb emelések mennyit javítottak a pedagógusok helyzetén, az már egy másik tantárgy.

Mindenesetre 2010 végére elég rosszul állt az Orbán-kormány szénája és megítélése a világban. Igaz, Navracsics Tibor miniszterelnök-helyettes a Magyar Televízióban közölte, hogy nem rendült meg a

nemzetközi bizalom az ország iránt, sőt még növekedett is, mert a világban látják, hogy tartani tudjuk a költségvetés 3,8 százalékos hiányát.

Kár, hogy percekkel később bejelentették: a Moody's hitelminősítő egyszerre két fokozattal rontotta Magyarország hitelbesorolását, a hitelkockázati felárak magasabbra ugrottak, mint egész évben bármikor, és a hitelminősítő döntése további csapást mért a forintra. Még szerencse, hogy Navracsics állta a csapásokat.

2011. JANUÁR

Az év elejére már javában állt a bál. Megszületett a médiatörvény, amely még súlyosabb volt, mint a Médiatanácsot létrehozó törvénymódosítás, január elsejétől kezdve pedig Magyarország lett az Európai Unió soros elnöke, vagyis kétszeresen is ránk figyelt a világ. Orbán a Magyar Nemzetnek adott interjújában (arra a felvetésre válaszolva, hogy európai politikusok, testületek és újságok erőteljesen bírálják a törvényt) a maga lekezelő modorában kijelentette, hogy „egy újszülöttnak minden vicc új”.

Újszülöttben nem volt hiány. A német külügyi államminiszter, a luxemburgi és a cseh külügyminiszter, az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet, a Nemzetközi Sajtóintézet, a Freedom House, a világ legtekintélyesebb lapjai, mint a Le Monde, az Economist, a Times, a Die Welt, a Der Spiegel, a Die Zeit, a Die Presse vagy a The Washington Post egyszerre nyitotta ki a szemét, és egyszerre kezdett bömbölni, amikor azt látta, hogy a magyar kormány bedarálja a sajtót. Amit azonban egyikük sem talált viccesnek. Mint ahogy valószínűleg azon sem nevettek, hogy a magyar miniszterelnök tudatlan újszülöttnak nevezte őket, bár az EBESZ kivételével mindegyikük korábban született, mint Orbán. Ám a stílus valóban új lehetett mindegyiküknek.

Az interjúban egyébként Orbán többek között azzal érvelt, hogy a törvény meghozatalát a média csődhelyzete indokolta. „Az előző építmény ugyanis összeomlott pénzügyileg és szerkezetileg is”, mondta. Itt már teljességgel összemosta a közszolgálati médiát a magántulajdonban lévővel, és bár a megállapítás az előbbire sem volt igaz, a nem állami médiára még kevésbé volt az. A legnagyobb kereskedelmi tévék és a nagy kereskedelmi rádiók komoly nyereséggel működtek, a televíziós és a rádiós kínálat pedig folyamatosan bővült. Ugyanez volt érvényes az online médiára, míg a nyomtatott sajtó ugyanazokkal a problémákkal küzdött, mint az egész világon, de ettől még nem omlott össze. A közszolgálati Magyar Rádió is nyereségesen és növekvő hallgatósággal dolgozott az előző négy évben, a Duna TV szintén tartotta magát, egyedül az MTV-vel voltak állandó bajok, nem utolsósorban azért, mert az akkor még létező kuratórium – a fideszes kurátorok masszív ellenállása miatt – éveken át nem volt képes vagy inkább hajlandó elnököt választani, vagyis nem volt irányítás. A Fidesz folyamatosan fúrta a rendszert, ahol tudta, és most a Fidesz vezére azt mondta rá, hogy na, látjátok, csupa lyuk.

Ehhez képest Orbán eljátszotta a mélységesen megbántott ártatlan leányka szerepét. Sajtóértekezletén nyugati újságírók előtt panaszolta el, hogy Magyarországot a médiatörvény miatt nagyon komoly támadás érte. És persze ettől a pillanattól kezdve megmaradt a Fidesz-szótárban, hogy már megint Magyarországot támadják.

Erre a mantrára új Nemzeti dalt lehetne írni: Talpra, támadott magyar! Holott természetesen Magyarországot nem támadta az égvilágon senki, legföljebb a magyar kormányt kritizálta. De még ezt is rendkívül diplomatikusan tették: a francia kormány szóvivője, a német külügyi államminiszter, a luxemburgi külügyminiszter vagy a brit külügyminisztérium egyaránt arra hívta fel a figyelmet, hogy az uniós alapelveket be kell tartania mindenkinek, valamint hogy a médiatörvényt felül kellene vizsgálni. A nyugati sajtóban eközben megjelentek ugyan ennél sokkal keményebb bírálatok is, de

Magyarországot ott sem támadta senki; miért is tették volna? Úgyhogy sem hadüzenet nem volt, sem hadüzenet nélküli támadás. Az ellentámadás azonban késedelem nélkül beindult. Még hozzá egészségpályás letámadási kivitelben, ahogy már 1998 és 2002 között elkezdődött. Egy ideig úgy látszott, hogy ezzel az Orbán-kormány hatalmas bakot lő, hiszen reménytelen harcot folytat a sokkal erősebb országokkal, amelyek ráadásul a szövetségeseink, és ebből sem ő, sem az ország nem jöhet ki jól. Magyarország benn is maradt a slamasztikában azóta is, itthon azonban a Fidesz-kormány hasított. Felturbózta és 2010 óta szüntelenül vívja a nemzeti függetlenségi háborút a szövetségeseik ellen, akik az Európai Unión belül nem szoktak hozzá a háborúhoz, és nem tudtak mit kezdeni a parittyával rájuk lövöldöző Orbánnal, aki mellelleg saját magát, illetve országát többször is Dávidhoz hasonlította. A harci helyzet mindenesetre 2011 elején és 2017 végén is az, hogy Dávid és Góliát egyaránt talpon van. És bár Dávidnak kicsi a parittyája, a szája egyre nagyobb.

A parittyázás és a rendszeres odamondogatás közben Dávid igyekezett megnyerni magának a nyugati sajtó vele kevésbé kritikus részét, kihasználva a külföldi újságírók tájékozatlanságát a médiatörvény részleteiben. A Bild című német bulvárlapnak adott interjújában például a médiatörvény szükségességét indokolva azt állította, hogy azért kellett sürgősen valamit csinálni, mert már egy év óta gyakorlatilag nem létezett médiafelügyelet Magyarországon, a közszolgálati rádió- és tévéadóknak nem volt elnökük, és nem létezett semmiféle szabályozás a gyerekek és kiskorúak erőszaktól és pornográfiától való védelmére, vagy az antiszemita uszításra, főleg az interneten.

Német újságíró legyen a talpán, aki ezt kapásból cáfolni tudja, és eleve miért is gondolná, hogy egy miniszterelnök a szemébe hazudik. Márpedig a médiafelügyelet egyetlen percre sem szűnt meg, a 2010-ben létrehozott Médiatanács elődje, az ORTT létezett, ott dolgozott Szalai Annamária is, amíg ki nem nevezték az új médiahatóság elnökévé. A három közszolgálati intézmény közül kettőnek volt elnöke, csak éppen a Duna TV elnökét a Fidesz a választások után lemondatta, a Rádió elnökének megbízatását pedig nem volt hajlandó meghosszabbítani, és persze az MTV élére éveken át éppen a Fidesz nem akart elnököt választani. Úgyhogy a közszolgálati intézményeket a Fidesz fejezte le, majd Orbán azt mondta, azért kellett új törvény, mert a rádió és a tévék fejetlenek.

Ami pedig a gyerekek állítólag hiányzó védelmét illeti, az 1996-os médiatörvény ezt nagyon is szabályozta. A második fejezet 5. § (3)-ik bekezdése így szólt: „Nem szabad kiskorúaknak szánt műsorokban erőszakos magatartást követendő példaként megjelenítő képeket vagy hangokat közzétenni.” A (4)-ik bekezdés: „A kiskorúak személyiségfejlődésére ártalmas, így különösen az erőszak öncélú alkalmazását magatartási mintaként bemutató, illetőleg a szexualitást öncélúan ábrázoló műsorszámot csak 23.00 és 5.00 óra között lehet közzétenni. Közzététel előtt erre a közönség figyelmét fel kell hívni.” (5)-ik bekezdés: „A kiskorúak személyiségfejlődésére súlyosan ártalmas műsorszám közzététele tilos.” Ami pedig az antiszemita uszítást illeti (ami ugyebár médiatörvényektől függetlenül bűncselekmény), a 96-os törvény második fejezetének 3. § (3)-ik bekezdése megállapítja: „A műsorszolgáltatás nem irányulhat semmilyen kisebbség, sem bármely többség nyílt vagy burkolt megsértésére, kirekesztésére, annak *faji szemponton* alapuló bemutatására, elítélésére.” A mostani, úgynevezett médiaalkotmány II. fejezetének 17. §-a viszont így szól: „A médiatartalom nem lehet alkalmas személyek, nemzetek, közösségek, nemzeti, etnikai, nyelvi és más kisebbségek vagy bármely többség, továbbá valamely egyház vagy vallási csoport elleni gyűlölet keltésére, továbbá nyílt vagy burkolt megsértésére, kirekesztésére.” Ha véletlenül nem vennék észre, a 96-os (túlságosan általánosan fogalmazó) médiatörvényhez képest egy elem maradt ki: éppen az, amely a faji szempontra hivatkozik. Nocsak, nocsak. Az egyházakat, vallási csoportokat most külön is védik, a faji szempontot meg már nem veszik figyelembe? Az antiszemitizmus elleni harc jegyében.

A miniszterelnök mindenesetre igyekezett tárgyszerűnek és tényszerűnek látszani, az őt támogató sajtó viszont teljesen elszabadult. Szaniszló Ferenc, akit néhány évvel később a kormány Táncsics-díjjal tüntetett ki (hogy aztán a tiltakozások hatására, „a globális háttérhatalom”, főleg az USA és Izrael nyomására, valamint Balog miniszter kérésére sértődött visszaadja), az akkor még Széles Gáborféle, mára már a Mészáros-birodalomhoz tartozó Echo TV-ben arról értekezett, hogy „Földrészünket egy évszázada bitorolja az euro-atlanti bagázs... Két világháborút robbantott ki Anglia, hogy uralmát biztosítsa. Közben Európa szélein (???) uralma alá vonta Franciaországot, Oroszországot, közben megalkotta Jugoszláviát, Csehszlovákiát és Romániát, csak hogy a németeket és bennünket eltiporjon. A londoni liberális demokrácia szerb terroristákat, a szerb Al-Kaidát felhasználva kiprovokálta az első világháborút... Magyarország ellenezte a világháborút, mi a nemzetközi terrorizmus ellen léptünk föl. Angliával ellentétben, amely mindig a globális terrorizmust támogatta.”

Kérem, mindenki őrizze meg higgadtságát! Örült beszéd, de van benne rendszer. Hiába jövünk mi azzal, hogy az első világháborút az Osztrák–Magyar Monarchia robbantotta ki (bár Tisza az utolsó pillanatig ellenezte) erőteljes német támogatással, a másodikat pedig a hitleri Németország (bár ehhez kétségtelenül kellett a britek gentleman-naivitása is). Teljesen felesleges azt is irtatni, hogy mi a fene az a szerb Al-Kaida, és kár azt is bizonygatni, hogy „az Európát bitorló euro-atlanti bagázs” hosszú évek óta harcol a valódi Al-Kaida (meg újabban az Iszlám Állam) ellen, miközben Szaniszló szerint valójában nem is. Mert mint azóta kiderült, ezt a hagymázos fantazmagóriát átvette a felelős magyar kormány is. Igen – ahogy Szaniszló jövőbe látóan megfogalmazta –, mi a nemzetközi terrorizmus ellen lépünk föl, míg az angolok a globális terrorizmust támogatják. Nyugat-Európa a bevándorlási politikájával a terrorizmust segíti, mi pedig felvesszük a harcot ellene. Összenő, ami összetartozik. Ahogy Szaniszló az őt kitüntető Balog Zoltánnal és Orbánnal.

2011. FEBRUÁR

A médiatörvényhez, a közszolgálati rádió és televízió bekebelezéséhez képest jelentéktelen ügy volt, de beleillett a nagy egészbe, ahogy a Fidesz nekilátott a parlamenti sajtó megrendszabályozásához. Kövér László, az Országgyűlés elnöke közölte, hogy korlátozzák a parlamentben dolgozó újságírók számát és mozgásterét. Eddig 900 sajtóbelépő volt kiosztva, ezt most 150-re csökkentik. „Amit én szeretnék, egyáltalán nem botrányos korlátozása a sajtó működésének, csupán normális mederbe terelése”, mondta, hozzátéve, hogy szívesen megnézné, vajon a Downing Street 10.-be hogyan jut be egy újságíró.

Nem kell megnéznie. A Downing Street 10. ugyanis nem az angol parlament, hanem a brit miniszterelnök lakóhelye és munkahelye egyszerre. A magyar miniszterelnök munkahelye a Parlament épületében van, az ottani irodájába, pláne a saját budai házába viszont nem sétálhat be senki csak úgy, még akkor sem, ha van parlamenti belépője. Még az a 150 sem, akinek meghagyják. De, mint a későbbiekben megtudtuk, ezt a sajtóellenes lépést is nyugodtan lehetett folytatni továbbiakkal, és akinek megmaradt a belépője, azt lehetőleg nem engedték belépni oda, ahol élő parlamenti képviselővel találkozhat. Végére is kérdésekkel bombázni a politikusokat agresszió: a képviselők nem tudnak a kérdésektől és az újságíróktól békében élni.

Az újságírókra persze lehet azt mondani, hogy örök harcban állnak a hatalommal, a filozófusokra viszont annál kevésbé. Kivéve, ha őket is ellenségnek kiáltják ki. Márpedig ez történt. Még az év elején egy láthatatlan kormányzati karmester beintésére az akkor még száz (de inkább ezer) százalékgig kormányzócső Magyar Nemzet cikksorozatát indított a liberálisnak kikiáltott (nem mind az volt) filozófusok lejáratására, majd Budai Gyula, elszámoltatási kormánybiztos több feljelentést is tett

ellenük kutatási pályázati pénzek – mintegy félmilliárd forint – általa gyanúsnak nevezett felhasználása miatt. A hónapokig tartó hecckampány főszereplőjévé Heller Ágneszt tették meg, aki ráadásul egyetlen fillért sem vett föl semmilyen kutatási projektre, de nyilván ő volt a legismertebb név, akire rá lehetett húzni az egész botrányt. Miután az ügynek külföldön is óriási negatív visszhangja lett, megszólalt Pálinkás József, a Tudományos Akadémia elnöke is. Az ember azt hinné, hogy a tudósok védelmében. De nem. A tiltakozó külföldi tudósoknak írt levelében úgy foglalt állást, hogy a liberális filozófusokat nem kritikai gondolkodásuk miatt támadják, és azt mindenkinek tudomásul kell vennie, hogy ha „durva politikai kijelentéseket tesz, akkor a politikusoktól vagy a politikai újságíróktól az ő szabályaik szerint kimért választ fog kapni. Az akadémia és én magam teljes támogatást biztosítunk a filozófiai kutatásoknak, de a közpénzekkel a filozófusok is elszámoltathatók.”

Durva. Politikai. Kijelentés. Mármint a kormány illetően sunyi és nem utolsósorban hazug védelmezése. Annyira durva, hogy 2012 júliusáig kellett várni arra, hogy a Fővárosi Főügyészség bűncselekmény hiányában megszüntesse a nyomozást a jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntette ügyében. Ezek szerint mégsem büntett, ha liberális filozófusok pályázati pénzeket felhasználva kutatnak és írnak. Csak azt a kormányellenes pofájukat fognák be!

Még szerencse, hogy a miniszterelnököt nem érheti a hűtlen kezelés vádja, például azzal kapcsolatban, hogy hamarosan a Várba költözteti a Miniszterelnökséget és a hivatalát. 2011 elején ezt még nem tudtuk, de már sejthettük volna, amikor szóvivője, Szijjártó Péter megszólalt azzal kapcsolatban, hogy a főnöke a Parlament épületében az előző irodájából a hatalmas Nándorfehérvári terembe költözött. Ez a 180 négyzetméteres terem korábban reprezentatív célokat szolgált, és a mellette lévő 70 négyzetméteres helyiséget használta Medgyessy Péter, majd Gyurcsány Ferenc és Bajnai Gordon is kormányfői irodának. Orbán ebből az irodából fogadószobát csináltatott a hozzá érkező vendégeknek, ő maga pedig átült a hatalmas Nándorfehérvári terembe, ahol mindig vele van Hunyadi János falra festett diadala Nándorfehérvárnál. Még az is lehet, hogy 2015-ben innen merítette az ihletet a muszlim menekültek és migránsok elleni élet-halál harchoz –mindenesetre gyakran emlegeti, hogy mi a kerítéssel Európát védjük. Ám 2011 elején erről még szó sem volt, Szijjártó viszont azzal indokolta a nagyzolonak tűnő átköltözést, hogy szerinte egész Európában egyedülálló módon nálunk a parlament épületében van a miniszterelnök irodája, ám ameddig az ország eladósodottsága nem csökken a GDP 60 százaléka alá, addig nincs mód egy a parlament épületén kívüli, külön miniszterelnöki iroda létesítésére.

Persze ez sem igaz. A dán miniszterelnök irodája például szintén ugyanabban az épületben, a Christiansborg kastélyban található, mint a parlament. Pedig a dán államadósság a GDP-nek mindössze 42 százaléka volt 2011-ben (ma már csak 37%). És ugyancsak a parlamentbe szorult a szegény holland miniszterelnök is, ráadásul neki az épületnek csupán egy kis csücske jutott. Nem baj, talán egyszer ők is megengedhetik maguknak a külön épületben elhelyezett miniszterelnöki dolgozószobát. Ám mielőtt nagyon megsajnálánk őket, adózzunk a magyar kormány bátorságának, ugyanis nagy erővel – és nagy pénzekkel – mégiscsak építik a Miniszterelnökség új épületét a Várban, holott a magyar államadósság még nagyon messze van a 60 százaléktól (74% körül van), és ha a jelenlegi ütemben csökkentjük tovább, akkor még tizenöt évbe telik a 60 százalékos küszöb elérése. Mindegy, spongyát rá és százmilliárdokat!

2011. MÁRCIUS

A médiatörvény miatt, amellyel berúgta az ajtót a Demokrácia nevű társasházban, Orbán Viktornak folyamatosan védekeznie kellett az Európai Unióban. Itthon is, persze, de a hazai kritikákat semmibe

vette, amit kétharmados parlamenti többségével könnyedén meg is tehetett. Európával és közelebbről Brüsszellel ugyanakkor egy kicsit nehezebb dolga volt. Mindazonáltal őket is hülyének nézte, nemcsak itteni ellenfeleit és bírálóit. Mint a Veszprémi Napló című lapnak az Európai Unió kifogásairól szólva elmondta (akkor még nem volt az övé az újság, most már igen, oppardon, Mészáros Lőrincé), szerinte végül bebizonyosodott, hogy „a magyar médiatörvény megfelel a demokratikus normáknak, az európai elvárásoknak. Kértek három pontosítást a jogszabályban, amelyeknek semmi közük nem volt a sajtószabadsághoz, technikai jellegű kérdések voltak.”

A baj csak az, hogy egyrészt nem három pontosítást kértek Brüsszelből, hanem négyet, és ezek egyáltalán nem technikai jellegűek voltak, hanem mindegyiknek alapvető köze van a sajtószabadsághoz: a kiegyensúlyozottság követelményének csakúgy, mint a sértő tartalom szankcionálásának, vagy akár a sajtótermékek nyilvántartásba vétele szabályainak. Vagyis éppenséggel az bizonyosodott be, hogy a magyar törvény nem felelt meg az európai normáknak, és ezért lépett közbe példátlan gyorsasággal az Európai Bizottság. Hogy aztán Brüsszel a négy megváltoztatott ponton kívül mit hagyott benne a törvényben, ami ugyan szellemében szintén nem egyeztethető össze az európai normákkal, de közvetlenül nem ütközött jogszabályokba, az a puding elfogyasztása közben lett még egyértelműbb, hiszen 2011-ben még csak látták a gusztustalan pudingot a tálban, de még nem tudták megkóstolni.

Azóta viszont nyilvánvalóvá vált, hogy mi a magyar médiatörvény igazi rákfenéje: a médiahatóság. Amely nem más, mint Orbán Viktor és a kormány transzmissziós szíja, vagyis a központi akarat továbbítója, mint a lenini modellben. A Médiatanáccsal lehetett megteremteni a totális központi irányítást a közszolgálati médiában. A Médiatanáccsal lehetett egymás után létrehozni az újabb és újabb úgynevezett közszolgálati csatornákat, hogy aztán még a sportcsatornán is kormánypárti hírekkel és kormánypárti hirdetésekkel bombázzák a nézőt. A Médiatanáccsal lehetett volna (ez azonban végül sokéves pereskedés után nem sikerült) kinyírni a Klubrádiót. A Médiatanáccsal lehetett országos helyzetbe hozni az akkor még feltétlen Orbán-barát Simicska Lajos Lánchíd Rádióját, majd a hírhedt G-nap óta Andy Vajna Rádió 1-ét. A Médiatanáccsal lehetett kivégeztetni az állami rádiókon kívül országos frekvencián működő Neo FM-et, majd a Class FM-et, amely korábban szintén Simicska-érdekeltség volt, de a nevezetes Simicska–Orbán összeveszés után hamarosan elvesztette frekvenciaengedélyét. A Médiatanáccsal lehetett szemet hunyni afölött, hogy az országos tévével, rádióval rendelkező Vajna megszerezhetett egy országos bulvárlapot és több vidéki napilapot, Mészáros Lőrinc pedig szinte az egész vidéki sajtót és az Echo TV-t, miközben egy mozdulattal megszüntette a legnagyobb magyar napilapot, a hozzá került Népszabadságot. A Médiatanáccsal lehetett elérni, hogy a vidéki és a kisebb budapesti rádióadóknak központilag szerkesztett, kormánybarát MTI-hírek menjenek egész nap – lásd: „hazudtunk reggel, éjjel és este”.

A médiatörvény lényege tehát a média központi, kormányzati irányítása. És ehhez csak egyetlen hivatalt kellett létrehozni. Még az egypártrendszerben is két hivatal kellett hozzá: a párt agitációs és propagandaosztálya, valamint a kormány Tájékoztatási Hivatala. Orbán sajnos hatékonyabban működik.

Nem csoda, hogy ilyen körülmények között a Fidesz nincs zavarban, amikor a magyar társadalom szemébe hazudik. Tudja, hogy egyszerre ezer helyen szólalhat meg, vele szemben meg csak kevesen és kevés fórumon. Amikor az Európai Parlament elítélte a már módosított médiatörvényt is, követelve annak további felülvizsgálatát, a Fidesz–KDNP képviselőcsoportja kiadott egy nyilatkozatot, és ebben azt állította, hogy „a baloldali frakciók hazug határozatot fogadtak el a magyar médiatörvényről”.

Eltekintve attól az apróságtól, hogy az állásfoglalás egyáltalán nem volt hazug, az ténykérdés, hogy a határozatot nemcsak a baloldali frakciók fogadták el, illetve terjesztették elő, hiszen köztük voltak a liberálisok is, akik Európában nem számítanak a baloldaliak közé. Tartalmilag pedig a hazug határozat

arról szólt, amiről hónapokon át az Európa Tanács (amely nem azonos az Európai Unióval, mert benne van az összes európai ország), az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet, valamint az összes jelentős nemzetközi sajtó- és újságíró-szervezet. Ezek szerint már nemcsak Gyurcsány hazudik, hanem szinte mindenki?

Mindeközben nagy erővel folyt az új alkotmány elfogadtatásának propagandája is, nyilván azért, mert sejtették, hogy ebből is nagy botrány lesz Nyugaton. Navracsics Tibor miniszterelnök-helyettes, közigazgatási és igazságügyi miniszter a többé-kevésbé biztonságos terepnek tekinthető konzervatív német lapnak, a Frankfurter Allgemeine Zeitungnak nyilatkozva megnyugtatóan azt mondta: Magyarországon egyetértés van arról, hogy új alkotmány kell.

Hát nem. Egyáltalán nem volt egyetértés. Sólyom László, az előző, Fidesz által megválasztott köztársasági elnök például kijelentette, hogy nincs alkotmányozási kényszer, és tényszerűen nem igaz az új alkotmányozást kísérő érvrendszer, amely a hatályos alkotmányt alkalmatlannak minősíti. A parlament két demokratikus ellenzéki pártja, az MSZP és az LMP pedig (utóbbi még akkor is, amikor bemutatta saját alkotmánykonceptióját) egyöntetűen és többször hangsúlyozta, hogy nincs szükség új alkotmányra. Navracsics nyilván abban bízott, hogy Németországban nem figyelnek a részletekre, ami mint kiderült, tévedés volt, de a lényeg ott is, itthon is átjött: aki nem ért egyet a Fidesszel, az nincs is.

Semjén Zsolt, a másik miniszterelnök-helyettes is ebben a szellemben beszélt a Hír TV-ben. Mint mondta, aki magyar állampolgár, annak sem a választójogát, sem a választhatóságát nem lehet kétségbe vonni.

Méghogy nem lehet? 2010-ben például a már hatalmon lévő Fidesz–KDNP vonta kétségbe egy alkotmánymódosítással, amellyel kizárta a választhatók közül a három éven belül leszerelt magyar katonákat, magyar rendőröket és magyar nemzetbiztonsági alkalmazottakat. Sőt akkor még a kormányban is voltak olyanok, akik kétségbe vonták a választás és a választhatóság jogát: Martonyi János külügyminiszter például azt mondta, hogy a határon túli magyarok állampolgársága nem jár a szavazati jog kiterjesztésével, és továbbra is csak azok szavazhatnak, akiknek állandó lakhelyük van az országban. Igaz, miután kétségbe vonta a kétségbevonhatatlant, az ő véleményét is kétségbe vonták.

2011. ÁPRILIS

Mivel a kormány, akarom mondani a parlament ebben a hónapban fogadta el az új alaptörvényt, az utolsó napokban is ezerrel ment az álnaiv értetlenkedés, hogy vajon miért nem akarnak ebben az alkotmányozásban mások is részt venni. Lázár János, a Fidesz frakcióvezetője közölte, hogy „azok a képviselőtársaink, akikkel együtt tettünk parlamenti esküt, bennünket nem tartanak arra érdemesnek, hogy elmondják az alkotmánnyal kapcsolatos észrevételeiket: ezt csak Brüsszelben teszik meg.”

Hogy az együttérző szív meg ne szakadjon! Szegény, árva fideszesek, akikkel nem áll szóba a kutya se. Mindenesetre a szocialisták elnöke például egy úgynevezett részországgyűlésen (akkoriban az MSZP ilyeneket talált ki) bizony tett észrevételt, méghozzá elég konkrétat, mert azt mondta, hogy az új alkotmány tervezetét alkotmányi ogászok szerint legalább 29 ponton kellene megváltoztatni. Biztos, ami biztos, azért a lényeget is kimondta: amit a Fidesz csinál, az alkotmányos puccs. Schiffer András, az LMP vezetője pedig ugyancsak nem Brüsszelben, hanem itthon, Magyarországon közölte, hogy az új alkotmány elveszi a későbbi kormányok cselekvési lehetőségeit, azok ugyanis kétharmados többség híján nem alakíthatják majd önállóan gazdaságpolitikájukat. (És akkor ehhez nyugodtan hozzátehetjük,

hogy nemcsak a gazdaság-, hanem a média-, az igazságszolgáltatási vagy az egyházpolitikájukat sem.) De lehet, hogy ezek nem minősültek észrevételnek, mert a Fidesz nem volt hajlandó őket észrevenni.

Az alaptörvényt saját bevallása szerint iPadjén Brüsszel és Budapest között megíró Szájer József, az alkotmányt szövegező bizottság elnöke, a Fidesz európai parlamenti képviselője szintén panaszkodásba kezdett. Hirtelen fölfedezte, hogy a magyar lakosság húsz százaléka jog fosztott, hiszen a gyerekeknek nincs választójoguk. Ezzel akart volna nagyobb választójogot adni a reményeik szerint inkább Fidesz-barát fiatal házaspároknak, akiknek kiskorú gyerekeik vannak.

A kezdeményezés gyorsan megbukott, a jogfosztottságot pedig Szájeren kívül kevesen tekintették annak. Elvégre egy gyerek attól még nem jogfosztott, hogy nem szavazhat, valamint nem is választható, nem lehet polgármester vagy miniszterelnök, és például nem házasodhat, legföljebb külön engedéllyel. A gyerekek ugyanakkor megvannak a gyerekjogai, csupán arról van szó, hogy a kiskorúak a társadalom általános megítélése és a közmegegyezés szerint bizonyos feladatok és kötelezettségek ellátására még nem alkalmasak, ezért nem is kapják meg hozzá a jogot és felhatalmazást. Mellesleg a Fidesz javaslata szerint a gyerekek jogfosztottsága nem szűnt volna meg, csupán a szülők kaptak volna helyettük plusz jogot. A Fidesz meg plusz szavazatot.

Természetesen a miniszterelnök is beszállt a „harcba”, ő ettől soha nem riadt vissza, hiszen mindig szárazon tartotta a puskaport. A Fodor Gábornak írt facebookos nyílt levelében keresetlen őszinteséggel emlékeztette arra volt Fidesz-alapító harcostársát, hogy a Fidesz mindig is elvetette az 1989-es alkotmányt.

Ezekben a szövegekben az a legmeghökkenőbb, hogy nemcsak a levél küldője és persze maga a címzett, Fodor is tudja, mi az igazság, hanem még a közvélemény is. Ennek ellenére Orbán nem riadt vissza a valóság és a múlt sajátos interpretációjától. Ott kezdődik, hogy a Fidesz a '89-es alkotmány kidolgozásában fontos és lényeges szerepet játszott. Igaz, az SZDSZ-szel együtt nem írta alá a záró megállapodást, de nem is vétózta meg, és életbe lépésétől kezdve legalábbis tiszteletben tartotta, sőt (Orbán megfogalmazása szerint) tisztelte. A Fidesz elnöke 1992-ben a parlamentben is azt a kifejezést használta, hogy „a Fidesz az alkotmányt tiszteli”, igaz, 2009-ben egy interjúban már váltott, és közölte, hogy az alkotmányt tiszteletben tartja, de nem tiszteli. Mint akkor mondta, pártja nyitott arra, hogy párbeszédet folytasson a közjogi rendszer akár mélyreható átalakításáról is, de azt látni kell, hogy a következő években tüzet kell oltani. Hogy ez mit jelenthetett, ezt utólag sem lehet megmondani, de egy biztos. Új alkotmánnyal garantáltan nem lehet tüzet oltani, mert abba nem a legszükségesebb változtatásokat kell belefoglalni, hanem a hosszú időkre, több nemzedékre szóló alapelveket. Vagyis, ha magyarról magyarra, Orbánról Orbánra fordítom, akkor a régi alkotmánytól kigyulladt a ház, és az újjal eloltották. Szó, ami szó, úgy is néz ki az alaptörvény.

Az új alkotmányt szövegező bizottság tagja volt Gulyás Gergely képviselő is (azóta már a Fidesz egyik alelnöke, sőt 2017 októberétől a Fidesz frakcióvezetője), aki a hvg. hu-nak adott interjújában kijelentette: „az új alaptörvény elleni támadások alapja az a valótlan állítás, hogy a Fidesz a választási kampányban nem ígért új alkotmányt. Ez azonban nem igaz. Orbán Viktor már miniszterelnökjelöltként az új alkotmány elfogadásának célját több sajtótájékoztatón, televíziós interjúban és konferencián is világossá tette” – így Gulyás. Navracsics Tibor pedig, aki folytatta a külföldnek szóló „magyarázó” kampányát, a The Wall Street Journal című amerikai lapnak azt nyilatkozta, hogy az új alkotmány elfogadása a 2010-es kampány egyik kulcsígérete volt.

Ugyan már! Nemhogy nem volt kulcsígéret, de a Fidesz soha nem is tette világossá, hogy mit akar. A párt az egész választási kampányban nem ígért új alkotmányt, a párt választási programjában maga az

alkotmány szó is alig szerepel, de abban az összefüggésben, hogy helyette újra van szükség, egyáltalán nem. Pedig a demokráciáról szóló fejezetet Navracsics írta és jegyezte. Orbán legfontosabb beszédeiben szintén nem volt szó az új alkotmány tervéről: sem a 2010. március 15-i nagygyűlésen, sem a 2010 februárjában tartott éwertékelőjében, sem a VOSZ-nál elmondott, sem a Seidel-alapítványnál tartott előadásában, holott mindegyikben programot adott. Hacsak a Fidesz születésnapján, 2010 márciusában nem az új alkotmányra gondolt, amikor azt mondta: „Csak a Fidesz, vagyis a mi nagy közösségünk képes ma arra, hogy olyan változást vigyen véghez, ami több mint forradalom.” Csakhogy akkor még a fülkeforradalmat sem robbantották ki, hát még az alkotmányosat. Legföljebb Orbán fejében. Micsoda fej!

És ez így ment tovább, ugyanilyen gátlástalansággal, amibe még a Fidesz legtájékozottabb katonái is hajlandók voltak beszállni. Csák János, Magyarország londoni nagykövete például a brit hetilapnak, a The Economistnak írt olvasói levelében azt állította, hogy mi vagyunk az egyetlen ország Közép- és Kelet-Európában, amely nem változtatta meg alkotmányát a kommunizmus bukása óta. Szájer József pedig (aki természetesen különösen aktív volt, hiszen a saját iPadjének makulátlansága múltott rajta), a magyar alaptörvényről rendezett brüsszeli vitán azzal vágott vissza az Alkotmánybíróság jogkörének korlátozása miatt bírálatot megfogalmazóknak, hogy mit akarnak; Belgiumban például nincs is Alkotmánybíróság.

A The Economist olvasói persze nyilván nem voltak annak tudatában, hogy Magyarország igenis megváltoztatta alkotmányát a rendszerváltáskor, méghozzá alapjaiban, csupán nem készített az első szótól az utolsóig teljesen újat, ám tartalmilag a '89-es alkotmány teljesen megfelelt a jogállami normáknak, bevezette a többpártrendszert és a piacgazdaságot. Belgiumban pedig létezik Alkotmánybíróság, kedves Szájer Úr. Ezt a brüsszeli európai parlamenti vitában Guy Verhofstadt, volt belga miniszterelnök, az európai liberális frakció vezetője egy finom bekiabálással („a szónok téved”) cáfolta is, bővebben azonban nem volt rá módja. Enélkül is tudható azonban, hogy Belgiumban 1980 óta működik a testület, csak Szájer valószínűleg nem akarta tudni. Bár lehet, hogy abból indult ki, hogy Belgiumban csak flamandok és vallonok vannak, belgák pedig nincsenek.

2011. MÁJUS

Az alaptörvény elfogadása utáni hetekben a kormány igyekezett a jövőre koncentrálni. Gulyás Gergely az MTI-nek úgy nyilatkozott, hogy a következő választásokon mintegy 200–250 ezer külföldi magyar szavazatára lehet számítani, „az tehát, hogy a határon túli magyarok döntsenek el egy választást, szinte kizárható”.

Erről a kijelentésről már elhangzása pillanatában is lehetett tudni, hogy nem igaz, a következő, 2014-es választáson azonban napnál világosabban is kiderült. A Fidesz ugyanis éppen a határon túli magyarok szavazatával szerezte meg azt a mandátumot, amely a kétharmados többséghez kellett. Ma pedig már ott tartunk, hogy a kormány körülbelül egymillió határon túli állampolgárral és 5-600 ezer potenciális szavazóval számol, akik 3-4 képviselőt is küldhetnek a magyar parlamentbe, tehát akár mindent eldönthetnek. Pláne hogy túlnyomó többségük a Fideszre szavaz. Fülünkbe csengenek a Nemzet Orvosának, Mikola Istvánnak a 2006-os kampányban elmondott szavai arról, hogy a Fidesz húsz évre bebetonozhatja magát a hatalomba, ha sikerül megadni az állampolgárságot a határon túli magyaroknak. Sikerült, és egyelőre nyolc évnél tartunk.

Matolcsy György nemzetgazdasági miniszter ugyanakkor még mindig az IMF-fel viaskodott. A Széchenyi Klub ülésén kijelentette, hogy azért kellett „kipaterolni” az IMF-et, mert nem engedte volna a bankadó és a válságadók bevezetését, illetve a nyugdíjrendszer reformját.

Ez természetesen nem volt igaz, bár az nyilvánvaló, hogy a Nemzetközi Valutaalap másfajta gazdaságpolitikára ösztökölte volna az Orbán-kormányt, amely viszont alapból nem szereti, ha bárki bármire ösztökéli. Budapesti megbízottjuk még 2010 nyarán közölte: nincs bajuk a bankadóval, csak annak mérete és kivitelezése ellen emeltek kifogást, ám rugalmasak voltak, és elfogadták a bankadó bevezetését. Ami a válságadókat illeti, azokat sem utasították el, csupán azt hangsúlyozták, hogy azok fékezhetik a növekedést, ami utólag bizonyíthatóan be is következett: 2011-ben a magyar növekedés még megegyezett az Európai Unió átlagával, 2012-ben azonban a GDP nálunk nagyobb mértékben esett vissza, mint az EU-ban. A magánnyugdíjpénztári befizetések államosításával kapcsolatban pedig azt jegyezték meg, hogy Észtországban a költségvetési nehézségek miatt kölcsönvették a magánpénztárakba fizetett járulékokat, nálunk azonban végérvényesen elvették, ami később kikezdheti az államháztartás fenntarthatóságát. Bátrak, de kockázatosak a kormány lépései, foglalta össze az IMF-delegáció vezetője 2010 októberében, és nem azt mondta, hogy nem engedélyezik őket. A magyar szinkron szövegét a Matolcsy-stúdió készítette.

2011. JÚNIUS

Matolcsy (és feltételezhetően Orbán) gondolatát folytatva Rogán Antal, fideszes képviselő is azt a régi-új nótát kezdte fújni, hogy Magyarország nem függ senkitől. Szerinte az előző egy évben létrejött „egyfajta pénzügyi függetlenség”. Az ország egy éve teljesen ki volt szolgáltatva a nemzetközi szervezetek kénye-kedvének – mondta Rogán –, és olyan országgént könyvelték el, amely nem tud önállóan megjelenni a nemzetközi pénzpiacokon.

Nemhogy tudott, meg is jelent. Már a válság kellős közepén. 2009 júliusában egymilliárd eurós kötvénykibocsátással vétettük észre magunkat a nemzetközi piacokon. 2010 januárjában pedig ezt követte egy kétmilliárd dolláros újabb hitelfelvétel. Nem csoda, hogy februárban, még ugyancsak a Bajnai-kormány alatt a Bank of America–Merryl Lynch bankcsoport megállapította: Magyarország államháztartási és külső fizetési helyzete olyan mértékben javult, hogy abból most már természetesen következik a magyar adóskockázati osztályzatok javítása. A forradalmi kormányváltást követően, az egész világgal szemben indított szabadságharc és a konfúzus gazdaságpolitikai lépések nyomán azonban mind a három nagy hitelminősítő intézet leminősítette az országot. Ez lett volna az a bizonyos egyfajta pénzügyi függetlenség és annak ára. Hogy ezt Rogán ne tudta volna, azt nem hiszem. Hogy nem akarta tudni, azt elhiszem. Hogy azt akarta, mások ne tudjanak róla, abban meg biztos vagyok.

Megszólaltatta hangszerét az Orbán BigBand dobosa, Szijjártó Péter, miniszterelnöki szóvivő is. Ő azzal szórakoztatta az aggódó közönséget, hogy a 2010-es kormányváltás idejére „a nyugdíjrendszer gyakorlatilag a csőd szélére került”.

Pechjére saját főnökét cáfolta ezzel telibe. Orbán ugyanis a választások előtt a Magyar Televízióban azt mondta: lényegében egyetért azzal a Bajnai-féle kormányállásponttal, amely szerint a jelenlegi nyugdíjrendszer fenntartható, és nincs szükség drasztikus beavatkozásra. „Nem szükséges más modellekre áttérni, a mostani szisztémával el lehet menni még körülbelül harminc évig.” Imigyen szóla Zarathustra 2010-ben. Hogy aztán alig néhány hónappal később mégis mindent felrúgott, annak nem a nyugdíjrendszer hirtelen megmutatkozó csődje volt az oka, hanem az, hogy a

magánnyugdíjpénztárakból begyűjthető és azonnal elkölthető háromezer milliárd forint nagyon megtetszett a kormánynak. A csóddal meg foglalkozzon valaki más húsz vagy harminc év múlva.

2011. JÚLIUS

Június 30-án véget ért a magyar uniós elnökség időszaka, amely sok dicsőséget ugyan nem hozott a kormánynak, konfliktust és megaláztatást viszont annál többet. Uniós szövetségeseinknek annyira elegük lett Orbán konfrontatív politikájából, hogy az eredetileg tervezettel ellentétben nem Gödöllőn, hanem valamivel később, Lengyelországban rendezték meg az uniós keleti partnerségi csúcstalálkozót. A körkörös védelmen alapuló politikát mindenestre Orbán még a magyar uniós elnökséget lezáró parlamenti vitában, Strasbourgban is kénytelen volt folytatni, azt állítva, hogy a Velencei Bizottság jelentése szerint „Magyarország egy olyan új alaptörvényt fogadott el, amely megfelel a modern alkotmányokkal szemben támasztott általános Európa tanácsi szempontoknak”.

A magyar miniszterelnökben tényleg az a bámulatos, hogy bátran bárkinek a szemébe mondja azt, amiről tudja, hogy nem igaz. Mert a Velencei Bizottság szövege valójában így szól: „Magyarország olyan új alkotmányt fogadott el, amelynek célja, hogy megfeleljen a modern alkotmányokkal szemben támasztott általános Európa tanácsi szempontoknak.” Nem ugyanaz. Ha ugyanis a célt sikerült volna elérni, akkor az Európa Tanács szakértői testületének, a Velencei Bizottságnak az erősen kritikus jelentése sem tett volna ki 29 oldalt. És az Európai Parlament sem hivatkozott volna rá, amikor felszólította Magyarországot a frissen elfogadott alaptörvény módosítására.

Valószínűleg a bámulatos miniszterelnök nyomdokaiba szeretne lépni helyettese, a KDNP elnöke, Semjén Zsolt is, aki a készülő új egyházügyi törvényről képes volt kijelenteni, hogy az kodiikációs remekmű. Jó, legyünk pontosak a pontosság – és ne a lényeg – kedvéért: a szöveg 95 százaléka kodifikációs remekmű, mondta Semjén. Vita szerinte csak arról van, hogy bíróság vagy pedig a parlament minősítse-e egyháznak az egyes vallási közösségeket.

Hogy a jogtörténet miként fogja számon tartani ezt a törvényt, még nem tudjuk, de azt igen, hogy a KDNP által összeállított törvénytervezetet, vagyis a „remekművet” a legutolsó pillanatban alapvetően módosította a Fidesz. Ahogy Lázár János frakcióvezető a Népszabadságnak elmondta, a Fidesz-frakció kérte az alkotmányügyi bizottságot, hogy adja be a módosító indítványt, és ezzel a Fidesz elnöksége felülírta azt a koncepciót, amelyet a kereszténydemokraták az egyházzá válás feltételeként megszabtak. Most akkor vagy olyan remekmű született, amely kodifikációs kuplerájban fogant, vagy a remekműnél is lehetett még remekebbet alkotni.

Illetve kellett. És mégsem sikerült. Mert igaz ugyan, hogy a törvény tökéletesen megfelelt a Fidesz és a KDNP céljának, vagyis annak, hogy ők határozzák meg, milyen egyházak működhessenek Magyarországon (ennyit a vallásszabadságról), ám egyáltalán nem felelt meg a kis magyar egyházaknak és a szabad világ elvárásainak. Hogy miért ragaszkodtak mégis hozzá, holott rengeteg bírálatot kaptak érte? Az ember nem tud szabadulni attól a gondolattól, hogy kicsinyes személyes okok miatt. A bevett egyházzá minősítést ugyanis minden előzetes feltétel teljesítése ellenére szisztematikusan megtagadták Iványi Gábor egyházától, a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösségtől, ami többek között azzal a következménnyel járt, hogy a rengeteg karitatív munkát végző felekezet az anyagi összeomlás szélére került. És hiába nyerte meg egymás után a pereket a strasbourgi bíróságon, a kormány hajthatatlan. Nem látunk bele a miniszterelnök lelkébe (Isten látja lelkét), de az ő első két gyereket megkeresztelő Iványi Gábor valamilyen Orbán számára megbocsáthatatlan bűnt követett el. Úgyhogy nincs bocsánat, csak kodifikációs remekmű.

Ütni persze közben is kell az ellenséget. A szocialisták például ebben a hónapban is megkapták a magukét a Fidesztől, amely felháborodottan állapította meg, hogy „azok próbálnak tükröt állítani a kormány elé, akik a leginkább felelősek azért, hogy az összetört”. A kommuniké szerint Magyarország 2002 és 2010 között elvesztette nemzetközi hitelét, kiszolgáltatottá vált, a szocialisták pedig a kormányváltást követően sem adták fel az ország hírnevének rombolását: a belügyeket (médiatörvény, alaptörvény) nemzetközi szintésre „kijátszva” támadták saját országukat, „semmiféle tiszteletet nem mutatva a magyar emberek felé”.

A Fidesz mögött összegyűlt választói tömeg nyilván magától értetődőnek tartja ezeket a megállapításokat. Csakhogy Magyarország nem 2002 és 2010 között veszítette el nemzetközi hitelét, hanem 2010–11-ben, méghozzá szédületes sebességgel. Az előző nyolc évet egyébként úgy, ahogy van, hitelvesztésnek beállítani nevetséges. 2004-től lettünk például az Európai Unió tagjai, és bár a 2006 őszen kiszivárgott őszi beszéd, majd a kirobbant kormányellenes zavargások, illetve az azokra adott rendőrségi, hatósági válaszok megrengették a Gyurcsány-kormányt itthon és külföldön egyaránt, a világban még ezek után is sokkal kevésbé gyanakvóan tekintettek rá, mint a demokráciával és az egész nyugati világgal élesen szembeforduló Orbán-kormányra. Jellemző, hogy 2008 őszen, a világválság bekövetkezése után (amikor nem lehetett a piacon hitelhez jutni) rekordgyorsasággal dobott össze nekünk mentőhitelt az Európai Unió és az IMF. Aztán amikor 2010-ben Bajnai Gordon távozott a miniszterelnöki tisztségből, Obama amerikai elnök külön elismerését fejezte ki neki, ami a nemzetközi diplomáciában nem szokás, Magyarország nemzetközi hitelképessége pedig jobb volt, mint később, 2011 nyarán, vagyis a Fidesz-nyilatkozat pillanatában.

Ami aztán az ország hírnevének külföldön történő rombolását illeti, a Fidesz ennek már 2003-ban nekilátott. Orbán Viktor ugyanis Magyarország elítélését szorgalmazta a Kereszténydemokrata Internacionáléban az állítólagos magyarországi jogsértések miatt (Burmához és Kubához hasonlítva bennünket). 2006-ban folyamatosan próbálta nemzetközi témává tenni az erőszakos tüntetők elleni (alkalmanként valóban erőszakos) rendőri fellépést –eredménytelenül. Majd a fél világot körbejárta azzal vádolva Gyurcsányt szövetségeseinknél, az EU-ban és Amerikában (sikerrel), hogy vészesen közeledik az oroszokhoz, akik egyébként akkor még messze nem voltak annyira veszélyesek, mint amilyenekké az elmúlt években váltak. Hogy eközben a Fidesz miféle tiszteletet mutatott a magyar emberek „felé”, azt ezek után csakis Orbán (és Szijjártó) tudná megmondani. De ahogy ismerem őket, ők biztos meg tudnák.

2011. AUGUSZTUS

A történelem átírása a következő hónapban is változatlan erővel folytatódott. Schmitt Pál köztársasági elnök az augusztus 20-i tisztaválaszon a nemzeti büszkeségtől megittasulva azt mondta, hogy a magyar nemzet mindig kellő számban állított ki katonákat, és küldött bátor vitézeket a hon védelmére.

A baj az, hogy nem állított ki, vagy ha igen, nem kellő számban, és ezt még a magyar állam alapításának ünnepén sem lehet büszkén országgá kürtölni. Így volt ez sajnos Mohácsnál is, amely „nemzeti nagylétünk nagy temetője”, bár 1526-ban még nemigen beszélhettünk magyar nemzetről. De 150 évvel később sem mi, hanem a Habsburgok kergették el innen a törököt, hogy a török után kezdetét vegye a Habsburg-uralom. Az első és a második világháborúban aztán valóban sok katonát küldtünk a harcmezőkre és sok áldozatot hoztunk, csakhogy nem a hon védelmére, hanem mások megtámadására. Így aztán a két háborúval a hon egy részét is elvesztettük. Na, de talán majd most megvédjük. A

tisztavatáson kellő számban kiállított katonákkal, bátor vitézekkel. Ellenséget már találtunk. Brüsszelben.

Az ünnep, úgy látszik, még az alaposabb, felkészültebb politikusokat is képes magával rántani a mélybe. Navracsics Tibor miniszterelnök-helyettes ugyancsak ünnepi beszédben jutott arra a meglepő eredményre, hogy a magyarok „soha nem háborúztak a horvátokkal, a csehekkel, szlovákokkal”, hanem a Kárpát-medence népeivel mindig is – egészen Trianonig – békésen egymás mellett tudtak élni.

Petőfi forog a sírjában. „Fut Bécs felé Jellasics, a gyáva, Seregének seregünk nyomába”, írta a horvátokkal vívott nevezetes pákozdi csata után. De ugyancsak 1848-ban a szlovák nacionalisták felkelést szerveztek a magyar kormány ellen, majd cseh önkéntesekkel együtt csatlakoztak az osztrák csapatokhoz és a magyarok ellen harcoltak. Aztán 1919 áprilisában a csehszlovák hadsereggel is megütközött a Tanácsköztársaság Vörös Hadserege, hogy a románokról, akik szintén a Kárpátmedence népe, ne is beszéljünk. Mi lett volna, ha még háborúzunk is a horvátokkal, szlovákokkal, csehekkel és románokkal? És vajon abból a nagy, békés egymás mellett élésből miért akartak annyira kiszakadni a románok, a szlovákok, a horvátok vagy a szerbek?

2011. SZEPTEMBER

Szeptember a devizahitelek kedvezményes végtörlesztésének hónapja volt: a parlament ekkor fogadta el az erről szóló törvényt, amely nagyon kedvező árfolyamon számolta el a tartozást azoknak a jobb módúaknak, akik képesek voltak egy összegben törleszteni adósságaikat. A lehetőséggel végül 170 ezren éltek, és a tartozások majdnem egynegyedét törlesztették ilyen módon. A bankok 260 milliárdot vesztettek ezen a bolton, és közben még szóban is megkapták a fejükre a kormány vádjait. Orbántól például, aki azt mondta, hogy a bankok „az elmúlt egy évben nagyon nagy összegben, tehát itt ezermilliárd forint fölötti összegre kell gondolni, voltak ki hitelezési képességet Magyarországról” [...] „A külföldi bankok által a magyar embereken megkeresett pénz egy tekintélyes része elhagyja az országot”

A bankok természetesen nem voltak ártatlanok a devizahiteles konstrukció elterjedésében: ez számukra a hitelezés nagy felfutását jelentette a forintkamatoknál jóval alacsonyabb svájcfrank-kamatok miatt. Ám ez nem jelentette azt, hogy 2010-ben vagy 11-ben pénzt vontak volna ki Magyarországról. Éppen ellenkezőleg. Mint a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletének jelentése írta, a bankok jelentős részének a külföldi anyabank adott tőkepótlást ahhoz, hogy fenntarthassa a normális működéshez szükséges tőkeszintet. Hogy mennyire így volt, azt bizonyították később a tényleges adatok. 2010-ben a bankok profitja lényegében megszűnt, 2011-ben pedig érdemi nyereséget csupán az OTP ért el, a legnagyobbak közül ugyanakkor az Erste 147, az MKB 111, a Raiffeisen 75, a CIB 52, a Volksbank 32 milliárd forintos veszteséget szenvedett. Vagyis a bankok minden ellenkező híreszteléssel szemben nem kerestek pénzt. De amit nem kerestek meg, azt lehet, hogy kivitték.

A miniszterelnök a bankokon kívül persze az előző kormányt is felelőssé tette. A Metropol című lapnak adott interjújában (amely akkor szintén Simicskáé volt) közölte, hogy „voltak olyan országok, ahol a kormányok az emberek oldalára álltak, és megvédték őket a bankárkorszak rossz hatásaitól: Romániában, Lengyelországban nem is terjedt el a kockázatos devizahitelezés”.

Messziről jött miniszterelnök azt mond, amit akar, különösen hogy a magyar átlagpolgárnak, de még a nem átlagnak sincs fogalma arról, mi van Lengyelországban vagy Romániában. Elég legyen neki annyi, hogy még ott is jobbak voltak a kormányok, mint a Gyurcsányé. A helyzet azonban az, hogy

mindkét országban nagyon is elterjedt a devizahitelezés. Romániában a magyar arányokhoz hasonlóan a lakossági hitelek több mint 50 százalékát vették föl devizaalapon, Lengyelországban pedig majdnem 40 százalékát. A különbség annyi volt, hogy a románok főleg euróban, amely nem erősödött annyira, mint a svájci frank, a lengyeleknél pedig erős maradt a zloty, és ezért a válság nem ütött rajtuk akkorát, mint a magyar adósokon. De nem arról volt szó, hogy a kormányok az emberek oldalára álltak a bankokkal szemben, ellentétben az embertelen magyar szocialistákkal.

Ha a miniszterelnök már csak politikai megszokásból is ütötte-vágta a baloldalt, lelkesen csatlakozott hozzá hű sajtója is. Az egyik leghűségesebb, Stefka István, a Magyar Hírlap főszerkesztője azt írta, hogy „az eladósodottságot mindig a baloldal – a kommunisták, a szocialisták és az SZDSZ – hozta nyakunkra. [...] Az is tény, hogy az államadósságot mindig a hatalomra került jobboldal igyekszik csökkenteni gazdasági és reformpolitikai eszközökkel.”

Ám elég csak arra visszagondolni, hogy 1990 és 1994 között a jobboldali Antall-, majd Boross-kormány volt hatalmon Magyarországon, az államadósság mértéke mégis a nemzeti össztermékhez viszonyítva 73 százalékról 90 százalékra nőtt. Onnan ellenben egy balliberális kormány vitte le négy év alatt a GDP 62 százalékára. Úgy látszik, egyes baloldaliak még az államadósságra is rárontottak, amilyen agresszívok.

A Fidesz által már 2010-ben kiütéssel megnyert médiaháború utóvédharcai azért még zajlottak. Szentesi Zöldi László a Magyar Hírlapban odavágott egyet az ellenzéki sajtónak, mondván, hogy a Népszavának nincs miért panaszkodnia, amiért a tavalyi választások óta nem jutott állami hirdetésekhez.

„Szerezzenek tőkeerős befektetőt, vagy duplázzák meg példányszámukat, rögtön más lesz a helyzet. Meg akkor talán az állam is felfigyel rájuk, kapnak elismerő oklevelet, hátba veregetést, plecsnit, kiváló brigád felirattal.”

Ez jó. Nincs miért panaszkodni, csak tőkeerős befektető kell. Aki nem fél attól, hogy az Orbán-kormány szemet vet a tőkeerejére, amiért nem áttal egy baloldali lapot megvenni. Sőt bátorságát azzal jutalmazza, hogy mindjárt állami hirdetéseket is ad neki. Mint a Magyar Nemzetnek, amelyet évekig teletömtek az MVM, a Szerencsejáték Zrt., a Paksi Atomerőmű, a Magyar Turizmus Zrt., a Széchenyi terv hirdetéseivel, míg a Népszavának vagy a legnagyobb példányszámú Népszabadságnak alig jutott valami. Egészen addig a pillanatig, amíg 2016-ban egy tőkeerős befektető, bizonyos Mészáros Lőrinc meg nem vásárolta, és meg nem szüntette. Feltehetően Szentesi Zöldi akkori tanácsait megfogadva kapott is az államtól elismerő oklevelet, hátba veregetést, plecsnit, kiváló felszámoló brigád felirattal.

2011. OKTÓBER

Arra, hogy még az olyan dörzsölt politikusok is, mint amilyen Orbán, néha mennyire primitíven adják elő üzeneteiket, nem törődve azzal, hogy pár héttel korábban az ellenkezőjét mondták, remek bizonyíték volt a miniszterelnök felszólalása a parlamentben, a devizaadósságok végtörlesztésének kedvező hatásairól. Ekkor ugye már nem számított más, mint az, hogy gyorsan learassa az intézkedés sikerét, látván, hogy sokan kaptak az alkalmon és törlesztettek. Most azt állította, hogy nincs itt semmi baj, a bankok a végtörlesztéstől nem rendültek meg, sőt évek óta először visszahozták nyereségüket Magyarországra.

Szeptemberben még arról beszélt, hogy a bankok kivittek innét több mint ezermilliárd forintot, most meg hirtelen visszahozták? Vicc. Ahogy a szeptemberi levegőbe beszélésével kapcsolatban már

bemutattam, a bankoknak nem volt nyereségük. Nem is vitték ki, és most nem is hozták vissza. Világos?

Az ezermilliárdok gondtalanul röpködtek, de a miniszterelnöknek nem kellett aggódnia amiatt, hogy bárki menet közben elkezdi számolgatni a pénzt. Így aztán nyugodtan mondhatta azt is, hogy jövőre 1400 milliárd forintnyi uniós támogatás áramlik a gazdaságba, ám ez az európai uniós pénz a mi pénzünk, és nem az unióé, hiszen valójában olyan bevételekről van szó, amelyekről mi lemondunk, amikor beléptünk az EU-ba.

Ez a hamis érvelés aztán a következő években is része maradt Orbán és a Fidesz propagandájának, holott semmi nem volt belőle igaz. Persze, lemondunk a vámbevételeinkről, amikor ehhez a közös piachoz csatlakoztunk, de ettől meglódult a kereskedelmünk, és folyamatosan többet szállítunk Nyugat-Európába, mint amennyit onnan vásárolunk. Igen, a szervezet költségvetésében a mi hozzájárulásunk is benne van, ám annak az összegnek a sokszorosát kapjuk vissza a támogatásokban. Az uniós támogatásokból ugyanis azok az országok és régiók részesülnek, amelyek az átlaghoz képest le vannak maradva. És azok adják össze, amelyek gazdagabbak, vagyis a pénz bizony Németországtól, Ausztriától, Hollandiától, Svédországtól, Dániától jön. Más tollával és eurójával nem illik ékeskedni. Még a végén megorrolnak miatta az ottani adófizetők.

Mint tudjuk, a politika jórészt színház. És néha a színházból is politika lesz. Főleg, ha a kormány kifejezetten ezt szeretné. Jött az új színházi botrány, látszólag a derült égből, valójában a főnök fejéből. Így eshetett meg, hogy a sikeres Márta István helyére Dörner Györgyöt nevezték ki igazgatónak, ő pedig Csurka Istvánt intendánsnak. Nyilvánvaló gesztus akart ez lenni a szélsőjobboldali szövetségeseinek. Tarlós István főpolgármester a Magyar Rádió székházánál tartott október 23-i ünnepi beszédében támadva védekezett, mondván, „nem okos dolog riogatni a világot, és jó előre újnácinak bélyegezni egy színházat, amelyik Csokonait, Vörösmartyt, Petőfit, Katona Józsefet, Németh Lászlót, Hernádi Gyulát és Gyurkovics Tibort ígéri a közönségnek”.

Ám senki nem a színházat bélyegezte újnácinak, csak a pályázaton győztes új vezetést. Dörner ugyanis a rendszerváltás óta rendszeresen föllépett szélsőjobboldali pártok rendezvényein, Csurkáról pedig már 1992-ben ezt mondták a parlamentben: „Az elmúlt hetekben Csurka István nem először fogalmazta meg a maga nemzetmegváltó gondolatait: szerencsére nem nekem kell először az újabb keletű magyarországi náciizmus alapvetésének nyilvánítanom.” A szónokot Kövér Lászlónak hívták. Az már más kérdés, hogy Kövér figyelmeztetését még Kövér sem fogadta meg.

A vitába beszállt Sziijártó Péter, a miniszterelnök szóvivője is, mint Illetékes Elvtárs. Arra a kérdésre, hogy miért nem lép közbe Orbán Viktor a botrányos új színházi igazgatói kinevezés ügyében, azt válaszolta, hogy ez a főpolgármester kompetenciája, ebbe a miniszterelnöknek nincs módja beleszólni.

Ezt a mondatot érdemes hosszan ízlelgetni. Méghogy Orbán Viktornak nincs módja beleszólni egy komoly viharokat kiváltó politikai ügybe? Hogy neki nincs kompetenciája valamire? Olyan nem létezik. De hogy egy kissé konkrétabb legyek, a kormány (és így a kormányfő) egyáltalán nem moshatta volna kezeit, hiszen az igazgatói pályázatokat véleményező szakmai bizottságban jelen volt az illetékes minisztérium képviselője, és – hogy, hogy nem – a Dörner–Csurka párosra adta le a szavazatát. Vajon miért? Elképzelhető, hogy bár az államot képviselte egy ilyen kényes és botrányos ügyben, nem szólt neki senki, hogy kire szavazzon? Vagy mert nagyon is megmondták neki, és ő annak megfelelően foglalt állást, Sziijártó pedig eljátszotta a hülyét? Szívesen mondanám, hogy sikerült neki, de ezért nem fog Jászai-díjat kapni.

Közben még mindig az IMF-fel viaskodott a kormány. Nem tudták ugyan, hogy nem lesz-e esetleg mégis szükségük a szervezetre, de igyekeztek a lehető legrosszabb színben feltüntetni. Beszállt a hadműveletbe Kövér László, az Országgyűlés elnöke is, aki ugyan sosem volt gazdasági szakember, viszont mindig mindenkinek keményen oda tudott vágni. Most is közölte, hogy mindenütt a világban, ahol az IMF járt, és ahol a szervezet előírásai szerint próbáltak kilábalni a válságból, abból mindig gazdasági és szociális katasztrófa kerekedett.

Ja. Mert a világ legerősebb országainak, amelyeknek döntő szavuk van a Nemzetközi Valutaalap működtetésében, az az érdekük, hogy minden, pénzügyi nehézséggel küszködő országot végleg tönkretessenek, és lesöpörjék őket a térképről. De most hagyjuk a világot és vegyük csak Magyarországot, ahol háromszor járt az IMF: először a nyolcvanas, aztán a kilencvenes évek elején, végül pedig 2008-ban, a világválság kirobbanásakor, és mind a háromszor a Valutaalap segítségével tudtuk megakadályozni a gazdasági (és szociális) összeomlást. Ha nekem nem hinne Kövér László, akkor legalább higgyen örökös főnökének. Az IMF közreműködését ugyanis még Orbán Viktor is megköszönte 2010. július 22-én, a parlamentben. Mint mondta: „Az IMF-nek valójában köszönettel tartozunk azért, hogy amikor az előző kormányok és a Nemzeti Bank rossz politikája csődbe vagy a csőd határára sodorta Magyarországot, akkor volt egy szervezet, amely kihúzott bennünket a bajból. Ezért én a magyar kormány vezetőjeként szeretnék a Nemzetközi Valutaalapnak a nekünk nyújtott segítségért köszönetet mondani.” Lehet, hogy Kövér László éppen nem volt ott az ülésteremben?

Pedig Kövér mindenhol ott volt. Legalábbis ebben a hónapban folyamatosan ütötte-vágta az ellenséget, amelyet hol az IMF-ben, hol az Emberi Jogok Európai Bíróságában, közismertebb nevén a strasbourgi bíróságban talált meg. Strasbourgban ekkortájt hoztak döntést egy magyarországi panasz alapján a vörös csillag viseléséről (úgy döntöttek már másodszor, hogy szabad viselni), mire Kövér így rohant ki: „Strasbourgban néhány idióta, fogalma sem lévén arról, hogy az országban mi zajlott 50 éven keresztül... úgy gondolja, hogy a szabadságjogokhoz tartozik, hogy valaki a vörös csillaggal demonstráljon.”

Nézzük akkor – ha már Kövér nem nézte – ki az a „néhány idióta”. Nos, nem kevesebb, mint 46 kiváló európai jogász, akik közül 21 személyesen is nagyon jól tudhatja, mi zajlott 50 (pontosabban 40) évig Magyarországon és a szovjet érdekszférában, tekintve, hogy ők az egykori szocialista országokból kerültek a strasbourgi bíróságba. Ennek ellenére, úgy látszik, nem tudják, hol éltek (egypárti diktatúrákban) és hol élnek (többé-kevésbé demokráciákban). Vagy éppenséggel nagyon is tudják.

A párt ideológiai komisszárja vigyázó szemét természetesen nemcsak Strasbourgra, hanem a munkahelye előtti térre is vetette. A Kossuth tér rekonstrukciója, pontosabban a tér visszaállítása az 1944. március 19-e előtti állapotba az Orbán-rezsim egyik legfőbb, szimbolikus (és szokás szerint egy vagyonba, mintegy 30 milliárd forintba kerülő) aktusa volt. Károlyi Mihály szobrát ugyan 2011 végén még nem távolították el, de a pillanat közeledett. Közben pedig változatlan erővel kellett folytatni a harcot. Kövér egy nyilatkozatában így válaszolt a kritikákra: „Akik azzal vádolnak, hogy ideológiai megfontolásból, a kulturkampf jegyében tisztogatást hajtunk végre a Kossuth tér szobrai között, elfelejtik, hogy volt egy eredeti állapot 1945-ben, amit ideológiai megfontolásokból, tisztogatási szándékból felforgattak.”

Csak hogy ez nem így volt. 1945-ben (vagy 1944-ben, amelyik évet a helyreállítási elképzelésben megjelöltek) nem eredeti állapot volt, amelyet a Rákosi-rendszerben megváltoztattak, hanem olyan

állapot, amely évtizedek alatt, fokozatosan alakult ki, egyébként természetesen már annak idején is többek között ideológiai megfontolásokból. Ezért került oda 1906-ban Andrássy Gyula lovas szobra, majd 1927-ben a Kossuth-szoborcsoport, és 1934-ben Tisza István emlékműve, vagy 1937-ben a Rákóczi-szobor. Mintha Rákóczi, Kossuth, Andrássy és Tisza egybetartozna. A tér meghatározó, ha tetszik, eredeti építészeti arculata azonban ennél korábbi, századfordulós, és akkor a teret még Országház térnek nevezték. A '44-es állapot visszaállítása tehát egyáltalán nem az eredeti rekonstruálása. A kulturkampf, amiről Kövér beszélt, az sajnos tényleg eredeti.

A kormánypárti sajtó mindenesetre teljes erőbedobással igyekezett megindokolni Károlyi kiebrudalását a térről. Stefka István, a Magyar Hírlap főszerkesztője azt írta Károlyi Mihályról, hogy „tudjuk, ki volt ő, mit köszönhet neki a magyar nemzet: területe kétharmadának elvesztését”.

Van itt egy kis probléma. És nem is kicsi. Az egyik, hogy a magyar nemzetnek – ismétlem, a nemzetnek – soha nem volt területe a történelmi Magyarország, mivel azt a területet jelentős részben mindig is más nemzetek vagy nemzetiségek népesítették be. Az 1910-es népszámlálás szerint a Magyar Királyság lakói között 50 százaléknál kevesebb volt a magyar, a később elcsatolt területek lakossága pedig háromnegyed részben volt más nemzetiségű. Ezen területek elvesztését azonban már csak azért sem volna szabad Károlyi nyakába varrni, mert – ha elkövetett is hibákat köztársasági elnökként – nem ő indította és vesztette el a háborút, és aztán nem is ő írta alá a területek elcsatolását kimondó trianoni szerződést. Kétségtelen viszont, hogy nemzetvesztő bűnbaknak Horthy és Stefka számára egyaránt alkalmas volt.

Orbán Viktor ezalatt nem a múlt, hanem a jelen dicsőségét hirdette. A London School of Economics-on tartott előadásában például büszkén kijelentette, hogy Magyarországon az államadósság-ráta egy év alatt majdnem 9 százalékkal csökkent.

Oh my God, sóhajtottak volna föl a hallgatóságban ülő angolok, ha a fejükben lett volna az Eurostat adata, de nyilván nem volt, ezért lehetett őket kockázat nélkül megetetni. Nekünk viszont a rendelkezésünkre áll az Európai Unió Statisztikai Hivatalának száma arról, hogy Magyarországon a GDP-hez viszonyított államadósság aránya 2010-ben 80,5% volt, 2011-ben pedig ez nemhogy csökkent volna, de még nőtt is, mégpedig 80,7%-ra, hogy aztán 2012-ben valamelyest végre visszaessen 78,2-re. A 80,5%-hoz képest a 9%-os csökkenés 71,5%-ot jelentene ugyebár, ám ezt még 2017-re sem sikerült elérni: 2016-ban 73,9%-nál tartottunk, a 2017-es végleges adat nyilván egy kicsit alacsonyabb lesz, de még mindig távol a 9%-os csökkenéstől. Sőt, időközben kiderült, hogy az európai statisztikai hivatal az állam adósságai közé fog számolni egy nagyobb tételt, mégpedig a magyar állami Eximbank adósságait, ami körülbelül 2%-kal megnöveli a magyar adósságrátát. Még szerencse, hogy a londoni Közgazdasági Egyetem nem ajánlott díszdoktori címet Orbánnak.

A magyar kormány demokráciaellenes intézkedései miatt háborgó külföldi közönségnek a kormánytagok előszeretettel mutogattak minden ügyben Gyurcsányra. Balog Zoltán, aki akkoriban még a társadalmi felzárkóztatásért felelős államtitkár volt, a berlini Tageszeitungnak nyilatkozott úgy, hogy a romagyilkosságok 2008-ban és 2009-ben szörnyű események voltak, amelyek ártottak Magyarországnak hírnevének, ám „a szocialista kormány éveken át nyomozott, és nem derített ki semmit. Ellenkezőleg, megpróbálta eltussolni a dolgot.”

Tisztázzuk: a rendőrség és a titkosszolgálatok akkori tevékenységét számos kritika érte és joggal érthette is. De az éveken át tartó nyomozás valójában csak másfél évig húzódott el, és közben, amikor megakadt, a rendőrség segítségül hívta az FBI-t is, magát az eseményt pedig nem próbálta meg és nem is tudta volna eltussolni. Ugyanakkor a jobboldali (fideszes ellenzéki) politikusok és a hozzájuk

közelálló média ezalatt rendszeresen arról értekezett, hogy a szocialista kormány és sajtója prejudikál, és rasszista gyilkosságokról beszél, anélkül, hogy tudná, mi történt. 2009. április 9-én például Balog Zoltán (a parlament Emberi jogi, kisebbségi, civil- és vallásügyi bizottságának elnökeként) nyilatkozatot adott ki a romák nemzetközi napja alkalmából, és ebben arra figyelmeztetett: nem szabad megengedni, hogy bárki (értsd: a kormány) politikai előnyszerzésre használja a rasszizmus vádját. Felhívott „minden közszereplőt, hogy a romákkal vagy nem romákkal szemben elkövetett brutális bűncselekményekről, konkrét ügyekről ne alkosson elhamarkodott ítéletet, ne prejudikáljon. Hiszen számos esetben bebizonyosodott már, hogy az egyes elkövetőket nem rasszista indítékok vezették, hanem romák közötti leszámolás volt az indítéka az adott bűncselekménynek.” Ennyit arról, hogy ki mit tussolt el. És miután kiderült, hogy a sorozatgyilkosságoknak nagyon is rasszista indítékai voltak, Balog képes volt azt állítani, hogy a szocialisták próbálták eltussolni. A Tageszeitung papírja mindent kibír.

2011. DECEMBER

Az év végére Orbán tető alá hozta a megegyezést a szakszervezetekkel az új Munka Törvénykönyvről, és nem meglepő, hogy ezért megint önmagát dicsérte. „Ez a Munka Törvénykönyv jobb, mint az előző volt, versenyképes a jó európai Munka Törvénykönyvekkel, az egyik legjobb...”

Hogy a szakszervezeteket hogyan kényszerítette bele a megállapodásba, az egy dolog, hogy azonban miért jó, sőt az egyik legjobb az olyan Munka Törvénykönyv, amely szinte lehetetlenné teszi a sztrájkot, és számos egyéb szempontból is markánsan korlátozza az amúgy is kiszolgáltatott munkavállalók jogait, az enyhén szólva megkérdőjelezhető. A valóságnak megfelelő fogalmazás az lett volna: a munkaadók számára az egyik legjobb Munka Törvénykönyv. És nemcsak én állítom, hogy a munkavállalók sokkal kiszolgáltatottabbak lettek, a törvény pedig rosszabb a korábbiánál, hanem a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet, az ILO is, amely számos változtatást sürgetett a törvénytervezetben. Tehettek ők is egy szívességet.

Szívességet mások is tehettek. A miniszterelnök kerek perec közölte a Kossuth rádióknak adott szokásos heti interjújában, hogy a magyar jogalkotásba senki nem szólhat bele: nincs olyan a világon, aki megmondhatná „a magyar nép választott képviselőinek, milyen jogszabályt alkothatnak és milyet nem”.

Jellemző, hogy ezt a szöveget itthon mondta el a kurucoknak, nem pedig külföldön, ahol erre nyilván a szemébe nevettek volna. Merthogy a magyar nép választott képviselőinek igenis sokan megmondhatják a világból, milyen törvényt hozhatnak. Az Európai Központi Banknak például (mert ezúttal éppen ezzel az intézménnyel támadt vitája Orbánéknak) joga van arra, hogy véleményt nyilvánítson arról a törvényjavaslatról, amely a jegybankról szól, ugyanakkor a magyar kormánynak nincs joga arra, hogy kikerülje a kötelező konzultációt. Igaz, ezúttal is ittyet hányt erre a kötelezettségére, ám aztán (mégiscsak az állítólag jogtalan és alaptalan beleszólás hatására) az EKB 15 kifogásából 13-at befoglalt a módosított jegybanktörvénybe. De természetesen az Európai Unió is figyelmeztetheti tagállamait (ezt tette több levélben Barroso, az Európai Bizottság elnöke), hogy Budapesten ne hozzanak az Unió szabályaival ellentétes törvényeket, sőt az Unió végső soron meg is semmisítheti azokat, és egy kötelezettségszegési eljárás végén meg is büntetheti a kormányt. Ez egyébként már velünk is megtörtént, például ezért kellett mintegy 200 milliárd forint áfát visszafizetni a vállalkozók számára. Sőt gyakran végig sem kell várni a hosszú kötelezettségszegési eljárást, hiszen az év elején az Európai Bizottság négy pontban kifogásolta a friss magyar médiatörvényt, mire a magyar kormány, illetve parlament sebtében meg is változtatta a jogszabályt.

De lehet, hogy 2011 végére Orbán már elfelejtette, mit is csinált az év elején. A nagy koki- és sállerosztásban nem csoda, hogy nem tudja, hol áll a feje.

2012. JANUÁR

Az újév hatalmas tüntetésekkel indult. Január 2-án az Operánál tiltakoztak ellenzékiek az új, egypárti alaptörvény életbe lépése miatt. A kormány valószínűleg megrettent attól, hogy sok tízezres tömeget lehetett felvonultatni az alkotmányos jogállam védelmében, és hamarosan egy még nagyobb, önmagát támogató Békemenettel válaszolt rá. Akkorával, hogy a Belügyminisztérium közleménye szerint „emberemlékezet óta Magyarországon ekkora tömeg még nem demonstrált a kormány és politikája mellett”, Szijjártó Péter, a miniszterelnök szóvivője szerint pedig Magyarország történetének legnagyobb demonstrációja zajlott le.

Vagy nem. Ki tudja? Ki számolta? Mindenesetre a Belügyminisztérium embereinek és Szijjártó Péternek az emlékezete igencsak rövid. 2002 tavaszán ugyanis az első Orbán-kormány mellett tüntetett a Kossuth téren kétmillió ember. Vagy legalábbis ezt állították akkor és ott a fideszes szervezők. Ezek szerint vagy akkor hazudtak óriásit, vagy most. Vagy mind a kétszer. És közben azt hiszik, hogy minden ember emlékezete olyan rövid, mint az övék.

Jellemző egyébként, hogy az Index becslése szerint mintegy százezren vettek részt a menetben, a Belügyminisztérium szerint, amely sosem szokott ilyen számokat közölni (és végképp nem szokott egy tüntetést minden eddiginél nagyobbának minősíteni), 400 ezren, a szervezők pedig laza egymilliót becsültek. Sokan voltak, az biztos, és ezzel segítő kezet nyújtottak az erősödő bel- és külföldi tiltakozások miatt megrendülő Orbánrezsimnek. „Nem leszünk gyarmat” – ez volt a menet fő üzenete, ami egyértelműen az Orbán-kormányt a demokratikus normák betartására figyelmeztető Európai Uniónak szólt. „Gátat a világhatalmi tébolynak”, „Gátat Magyarország gyalázóinak”, „A liberálbolsevik Klubrádió szennycsatorna” – így szóltak a feliratok, de a legtöbb közülük Orbán Viktort éltette.

Nem csoda, hogy maga Orbán pár hónappal később egy interjúkötetben, amelynek címe az volt, hogy „Egy a haza – Békemenet 2012”, azt mondta: a januári demonstráció nélkül valószínűleg már nem lenne miniszterelnök. Ezek szerint a Békemenet szervezőinek elévülhetetlen érdemei vannak abban, hogy Orbán most is hatalmon van. Vagy elévülhetetlen a felelősségük. De ne legyünk naivak. A legfőbb civil szervezőt Orbán Viktornak hívták.

Az EU-val folytatott vitában csak egy konfliktus volt a sok közül a bírósági törvény, de a kormány ebben a kérdésben is úgy viselkedett, mint a többiben: igyekezett úgy tenni, mintha a világon senkinek semmi köze nem volna ahhoz, hogy Magyarország mit csinál. Orbán éppen ezért kénytelen volt a 62 évet betöltött bírák kötelező nyugdíjazásáról szóló törvényt is magyarázni, bár az magyarázhatatlan volt. Mint mondta, Magyarországon „a közalkalmazásban állók esetében az általános nyugdíjkorhatárhoz kell igazodni – sem tovább szolgálni, sem hamarabb nyugdíjba menni a jövőben nem lehet, mindenkire ugyanaz a szabály érvényes”.

A vicc – jó vicc – az, hogy nincs, nem létezett ilyen általános szabály, és nem is volt érvényes senki másra, csakis a bírókra. Aztán persze igyekeztek kiterjeszteni másokra is, előidézve vele a pedagógus- és orvoshiányt. Érdekes módon a kormányban dolgozókat semelyik szabályozás nem érintette. Sem az 1944-ben született Martonyi János külügyminisztert, sem az 1939-es születésű Réthelyi Miklóst, a nemzetierőforrás-minisztert, de az 1948-as Pintér Sándor belügyminisztert sem. A régi bírákat kellett minél előbb eltakarítani, még annak árán is, hogy később az Európai Bíróság kimondta a törvény

érvénytelenségét. Csakhogy akkorra a bírák nagy része már nem akart visszatérni a munkahelyére, különösen hogy a vezető beosztásukat már nem kaphatták vissza. Cinikus erőpolitikából jeles.

És akkor jött a Klubrádió botránya, amely persze már jó ideje zajlott, de ekkor ért el arra a pontra, hogy már a miniszterelnök is kénytelen volt vele nyíltan foglalkozni. A frekvenciahasználatra kiírt pályázatot ugyanis a kormánnyal szemben kritikus rádió úgy vesztette el egy teljesen ismeretlen, obskúrus pályázóval szemben, hogy a lónak mind a négy lába kilógott. A Kossuth rádiónak adott interjújában a Klubrádióval kapcsolatos nemzetközi aggodalmakra válaszolva Orbán azt mondta, hogy „ha valaki pályázik egy frekvenciára, akkor olyan ajánlatot kell beadnia, amivel nyerni tud. Ha a töredékét akarja fizetni, mint valaki más, akkor hiába áll mögé akár a világ legnagyobb hatalma, én nem hághatom át a magyar jogrend határait...”

Meg kell a szívnek szakadni! Látom magam előtt, ahogy szegény magyar miniszterelnök minden jogi kiskapun igyekszik besurranni, nem lehetne-e valahogy mégis a Klubrádiónak adni azt a megveszekedett frekvenciát, amelyet már tíz éve használ, de sajnos nem megy. Egy jogállam miniszterelnöke nem hághatja át a magyar jogrend határait. Bezzeg a médiahatóság nyugodtan áthághatta, és több év pereskedés kellett ahhoz, hogy végül visszavonuljon.

De vissza a tényekhez: a Klubrádió nem a töredékét ajánlotta frekvenciadíjként annak, amit a győztes, hanem 75 millióhoz képest 55-öt (ami egyébként így is a két és félszerese volt a korábbi díjnak), összességében pedig a pályázaton mindössze egyetlen ponttal maradt le a nyertes ajánlattól. Ám a simli ott kezdődött, hogy a Médiatanács nem szöveges, beszélő, hanem zenei rádióra írta ki a pályázatot, hogy ezzel eleve ellehetetlenítse a Klubrádió esélyeit. Ha a Klubrádió hajlandó lett volna befogni a száját és egész nap zenélni, akkor a médiahatóság nem vonhatott volna le a pályázatából ezen az alapon 3 pontot, és az összes többi szempontot, így a pénzt is beszámítva a Klubrádió nyerte volna el a frekvenciaengedélyt. De hát a magyar jogrend szigorú. Ha egyszer egy beszélő rádió helyére a kormánytól száz százalékgig függő médiahatóság zenei rádiót képzel el, akkor a jogrend ebből nem enged, még ha a miniszterelnök ezt nagyon szeretné is. De azzal valószínűleg még Orbán sem áltatta magát, hogy ezt a szövegét bárki elhiszi.

Navracsics Tibor is nyomult tovább. A közigazgatási és igazságügyi miniszter a Conservative Report című brit politikai portálnak írt cikkében úgy érvelt, hogy azért kellett új alkotmányt elfogadni Magyarországon, mert az 1949-es kommunista alkotmányt váltották fel vele, amely megfosztotta a magyarokat szabadságuktól, törvényesítette az egypártrendszert, és amelyet a kommunizmus összeomlása után a magyar parlament „érintetlenül” hagyott.

Érintetlenül. Én értem, hogy a kormány illetékes tagjának meg kell védenie az új alaptörvényt. De azt fel sem foghatom, hogy egy művelt, tájékozott, a valósággal teljes mértékig tisztában lévő ember, ráadásul az igazságügyi miniszter hogy mondhat ilyet. Tényleg, hogyan? Úgy szeretném, ha Navracsics ezt egyszer megmagyarázná. Ott állt mögötte Orbán Viktor, és a cikk minden szavát ő diktálta? Vagy nem diktálta, csak bekérte láttamozásra, aztán utólag ő írta bele? Mi történt? Mert az biztos, hogy Orbán is, Navracsics is tudja, hogy a '49-es alkotmányt nemhogy nem hagyták érintetlenül 1989-ben, de az első betűtől az utolsóig átírták. Vagy semmi sem számít? Az igazság a legkevésbé?

A többfrontos harcot vívó kormány és médiája igyekezett visszaverni a Schmitt Pál köztársasági elnök elleni támadásokat is. Már ha támadásnak lehet azt nevezni, hogy a média a plágiumüggyel foglalkozott, azzal, hogy az államfő jelentős részben másolta doktori disszertációját. A vezénylő tábornok egyik legkészségesebb adjutánsa, Stefka István főszerkesztő a Magyar Hírlapban Schmitt Pál doktori disszertációját védve és a hazát áruló balliberálisokról írva megállapította, hogy a szerinte

„gyanús múltú” (!) Konrád György a New York Timesban „odáig megy, hogy szemét ország szemét miniszterelnököéről beszél”.

Nem ártana persze egy kicsit angolul is tudni. Konrád tudniillik nem szemét országról írt, hanem bővliország bővli miniszterelnököéről (angolul junk) írt, ami ugyebár arra is utal, hogy a magyar államkötvényeket a junk kategóriába fokozták le Orbánék alatt, és ezt bizony magyarra bővlinak szokták fordítani, nem pedig szemétnak, mivel rossz minőségű, kockázatos, nehezen eladható termékről van szó. Mivel azonban Stefka szerint Schmitt Pál dolgozata is eladható („doktori disszertációja maximálisan eleget tett a társadalmi hasznosság, az újszerűség és a gyakorlatban való hasznosíthatóság követelményének”), talán rá kellett volna bízni a bővli magyar állampapírok értékesítését is. Illetve ugyan már, milyen naiv vagyok már megint! A fejések fejében akkor nyilván már megszületett az ötlet, hogy Rogán Antal legyen a kötvények árulója. Nem hazaáruló, félreértés ne essék, csak kötvényáruló. Lásd, később.

2012. FEBRUÁR

Schmitt-ügy. Jönnek a Stefkánál nagyobb ágyúk. Kövér László, az Országgyűlés elnöke az MTI-nek adott interjújában leszögezi, hogy „legyen bármilyen kimenetele ennek az ügynek, az nem Schmitt Párról szól, még csak véletlenül sem szól Schmitt Pál tudományos teljesítményéről, az ennek a kormányzó erőnek a lejáratására irányuló szándékról szól”.

Ez a tudományos teljesítmény, ez szépen hangzik. Veretesen. Schmitt Pál, a tudós. Meg az ő teljesítménye. Plágium, tetszik érteni? Plágium. Másnak a tudományos teljesítménye és annak az eltulajdonítása. Világos? Még hozzá nem egy no-name tudós plagizált egy másiktól – az is tilos –, hanem a köztársasági elnök. Aki mégiscsak olyan tisztséget tölt be, amelyhez az erkölcsi feddhetetlenség elengedhetetlen. Volna. A kormány lejáratásáról meg csak annyit, hogy minél jobban ragaszkodott a Fidesz Schmitthez, annál jobban lejáratódott. Magától.

A Schmitt-ügybe a világ nem szólt bele, legföljebb a sajtó írt róla, ám a Klubrádió elnémításának kísérlete változatlanul aggodalmuk kifejezésére készítette a sajtószabadsággal törődő külföldi politikusokat. Igaz, Hillary Clinton amerikai külügyminiszter nem 2012 februárjában, hanem korábban írt levelet (erről is) a magyar miniszterelnöknek, sőt Orbán sem februárban válaszolt rá, hanem még januárban, de a levélváltás csak ekkor szivárgott ki. A válaszlevélben az áll, hogy az amerikai külügyminiszter által említett beszélgető rádióról a miniszterelnök információt kért a médiahatóságtól, és ennek alapján tájékoztatja őt, hogy „a médiahatóság mindent megtett, hogy megtartsa ezt a fontos hírszolgálatot: a pályázó a legmagasabb értékelést kapta ott, ahol lehetőség volt a mérlegelésre, ám pénzügyi ajánlata nem volt versenyképes”.

Mint tudjuk, nem ez volt a döntő. Mint tudjuk, Orbán Viktor megint nem mondott (nem írt) igazat. Mint tudjuk, ezt ő is tudta.

De amit azért mégsem írhatott meg Clintonnak, azt megírta helyette a Magyar Nemzet (hadd olvassa a budapesti amerikai nagykövetség, és hadd jelentse gyorsan haza). A lap szerint az amerikai külügyminiszter bűncselekményre ösztönözte Orbán Viktort, amikor hozzá intézett levelében arra kérte, járjon közbe a Klubrádió frekvenciaengedélye érdekében, hiszen a miniszterelnöknek nincs joga beleavatkozni a „független Médiatanács” ügyeibe.

Ez is jó: független Médiatanács. Ám legalább ilyen súlyos, hogy Hillary Clinton decemberi levelében nincs szó név szerint a Klubrádióról, arról pedig végképp nincs, hogy a miniszterelnök járjon

közbe a frekvenciadöntés megváltoztatására. A levél ezzel foglalkozó része így szól: „Az, hogy nem újították meg egy népszerű beszélgetős rádiócsatorna engedélyét, komoly aggályokat vet fel azzal a kötelezettségvállalással kapcsolatban, hogy biztosítják a média sokszínűségét.” Beavatkozásra, pláne bűncselekményre való ösztönzés tehát nincs. Igaz, egyelőre frekvenciaengedély sem volt. A Magyar Nemzet viszont nagyon is ott volt Orbán háta mögött. Akkor még. Változnak az idők, változnak a Magyar Nemzetek.

2012. MÁRCIUS

Az, hogy a kormánysajtó a Fidesz-időkben feltétel nélkül, sőt gyakran a politikusokat is túlszárnyalva támogatja a kormányt, még valamennyire érthető, ha nem is szép. Ám hogy a politikától és hatalomtól elvileg független egyház is beszálljon a politikába, méghozzá a legátlátszóbb módon kiszolgálva a rezsimet, azért feltűnő. Márfi Gyula, veszprémi érsek például kötelességének érezte, hogy egy amerikai teológusnak elmagyarázza a magyar változásokat, köztük azt, hogy a kormány új egyházügyi törvénye a parlamentre bízza a felekezetek egyházzá minősítését, és ezzel anyagi támogatását. Vagyis – ha az olvasók közül valaki nem értené – a politika dönti el, nem pedig bíróság, hogy ki méltó az egyházi minősítésre és az egyházaknak járó állami pénzre. Nos, Márfi érsek szerint az amerikai professzor nyilván nem tudja, hogy „a független magyar igazságszolgáltatásban még ma is számos olyan ember dolgozik, aki a kommunista rendszer idején kiszolgálója volt a pártállami diktatúrának és tevékenyen részt vett egyházellenes, ún. koncepciós perekben”.

Az érsek úr ezzel a magyarázattal ráadásul két legyet próbált ütni egy csapásra, hiszen a bírák kötelező nyugdíjazását is megvédte, nemcsak a diszkriminatív egyházi törvényt. Csakhogy – khm – tévesen. Az egyházellenes koncepciós perek utolsó hulláma ugyanis 1958 és 1963 között zajlott, vagyis azok a bírák, akik ezekben részt vettek, még ha esetleg élnek is, már egész biztosan nem dolgoznak. Ellenben a pártállami diktatúra kiszolgálói között akár olyanok is lehettek, akik még ma is valamelyik egyházban tevékenykednek. Csak éppen a (titkos) múltjukra senki – főleg a katolikus egyház – nem akar fényt deríteni.

Mári Gyula ettől függetlenül is kedvet érzett ahhoz, hogy kirohanjon a világlobalomra törekvő kozmopoliták ellen. Szerinte ezek az erők Hitlerhez és Sztálinhoz hasonlítják az adósságcsapdából kitörni igyekvő Magyarország miniszterelnökét, cigánynak is mondják meg cigánygyűlölőnek is, bár ő az, aki feloszlatta a cigányellenes akcióiról elhíresült egyesületeket, és ő az, aki az Európai Parlamentbe küldte az egyetlen cigány nőt.

Szóval nem Hitler, nem Sztálin, nem cigány és nem is cigánygyűlölő. Eddig rendben. Nem az. Ám a világlobalomra törő kozmopoliták, a nyugati világ politikusai, lapjai, üzletemberei közül soha senki nem hasonlította Orbán Viktort Hitlerhez vagy Sztálinhoz (legföljebb a belorusz Lukasenkához vagy a venezuelai Chavezhez), és senki nem nevezte őt cigánynak, mint ahogy cigánygyűlölő rasszistának sem. Ugyanakkor Márfi érsek állításával szemben történetesen nem ő oszlatta fel a cigányellenes Magyar Gárdát, hanem hosszú óvatoskodás és kínlódás után a bíróság, még a Bajnai-kormány idején. Annak idején egyébként Orbán Viktor nem követelte a szervezet megszüntetését, és nem ő küldte az Európai Parlamentbe az „egyetlen cigány nőt”, ugyanis ketten voltak, és a másikat 2004-ben az SZDSZ küldte. Vagy maga a világlobalomra törő liberális, kozmopolita ördög.

Hogy a Békemenet mennyire nem múlt el nyomtalanul, arra bizonyíték Orbán Viktor március 15-i ünnepi beszéde, amelynek üzenete pontosan ugyanaz volt, mint ami a januári Békemeneté: Nem leszünk

gyarmat! Nyilvánvalóan nem az úgynevezett „civil” tüntetők találták ki a jelszót, hanem fordítva: Orbánék passzolták át a Békemenetnek, hogy aztán tőlük átvéve vagy visszakölcsönözve továbbra is ezt harsogják mindenfelé. Orbán a beszédben durván és egyértelműen gyarmatosítással vádolta a nyugati világot és benne az Európai Uniót, mondván: „a modern kor gyarmatosítói türelmesen cserkészik be célpontjaikat, elaltatják és lassan emésztik föl a kiszemelt nemzetek életösztönét és ellenállását. Éppen úgy, ahogy az oktondi békát főzik meg a fokról fokra fölforralt vízben. Mire észbe kap, meg is van főzve... az emberek észre sem vették, hogy a kényelmes hitelekkel szép lassan megfőzik őket. Az utolsó pillanatban ugrottunk ki a fazékból”

Nem főztek bennünket és nem ugrottunk ki. Valóban fölvevünk hiteleket – az ország is, a magánemberek is –, mint ahogy a modern kor úgynevezett gyarmatosítói is, az Egyesült Államoktól Franciaországig, és nemcsak az államok, hanem az állampolgárok szintjén. Aztán 2008–2009-ben a pénzügyi válságban összeomlott a nyugati pénzügyi rendszer, és csak az erős nyugati kormányok segítségével maradtak talpon a hiteleket nyújtó nagybankok, valamint az IMF és az Európai Unió közreműködésével számos hitelt felvevő ország is, Magyarországot beleértve. A béka pedig nem ugrott ki: Magyarország minden évben rendszeresen vesz fel újabb hiteleket. Virágéknál ég a világ, sütik már a rántott békát, zimezum.

Az unióellenes beszédhez elkészült az ideológiai alapozás is. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes találta meg a megoldást: az Európai Unió többek között azért lép fel Magyarország ellen, mert Brüsszelben „a 68-as generáció tagjai vannak hatalmon, akik elutasítják a keresztény értékek érvényesítését, a család, a házasság védelmét”.

Hát akkor vegyük őket sorra. Az Európai Bizottság elnöke, José Manuel Barroso portugál konzervatív politikus, aki 1956-ban született, úgyhogy mindössze 12 éves volt, amikor a ’68-asok az utcán tiltakoztak. Viviane Reding, az ugyancsak néppárti luxemburgi alelnök (aki sok borsot tört az Orbán-kormány orra alá) 1979-ben kezdte politikai karrierjét, úgyhogy ő is kiesik a 68-as generációból. A magyar jobboldali sajtóban sokat támadott bizottsági alelnök, a holland Neelie Kroes életkora alapján ugyan lehetne a „bűnös generáció” tagja, ám 1968-ban is a konzervatív liberális VVD pártban tevékenykedett, helyett, hogy igyekezett volna forradalmat csinálni. Ja, és vegyük még hozzájuk Herman van Rompuy-t, az Európai Unió belga elnökét, aki kereszténydemokrata, katolikus politikus és közgazdász volt és maradt. Ennyi család- és keresztényellenes 68-as forradalmárt egy rakáson...

2012. ÁPRILIS

Schmitt Pál és a Fidesz-kormány az utolsó pillanatig próbálta menteni a menthetőt és a menthetetlent, végül az államfő bejelentette lemondását. Jellemző azonban, hogy még a lemondása előtti interjúban is úgy tett, mintha nem történt volna az égvilágon semmi, csak kellemetlenkedő senkik próbálják őt diszkreditálni, a magyar nép nyugalmát és bizalmát megzavarni. „Az egész ügy abból indult ki, hogy egy blogger valamelyik újságból bejelentette, hogy húsz évvel ezelőtt a kisdoktorim körül valami nem volt rendben” – mondta Schmitt még köztársasági elnökként vasárnap, hogy aztán másnap, hétfőn a parlamentben váratlanul lemondjon.

Hogy ki volt az illető, aki kitálalt, ma sem tudjuk, de azért a leleplezés nagyon is hiteles forrásból jött. A HVG című hetilap internetes portáljáról, vagyis a lap adta hozzá a nevét, a presztízsét, az oknyomozói háttérét, kockáztatva azt is, hogy esetleg megbukik. Szóval nem egy blogger fröcsögött valamit, ami Schmitt interpretálásában azt jelentette, hogy nem kell ezt komolyan venni, hanem egy komoly orgánus. És nemhogy „valami nem volt rendben”, hanem semmi. De akárki jött is elő vele, jól

tette, hogy nem fedte fel magát a nyilvánosság előtt. Bőven elég az, hogy Schmitt nevét és történetét ismerjük.

Eközben tovább folyt a gusztustalan maszatolás az Európából érkező kritikákkal kapcsolatban. Még Martonyi János külügyminiszter is beszállt, bár ő megpróbált kimaradni a legkínosabb ügyekből, már amennyire lehetett. Egy tévényilatkozatban azonban azt találta mondani, hogy „homályos státusú” az a non-paper, amelyet az Európa Tanács Velencei Bizottságának titkára adott át a magyar kormánynak az igazságszolgáltatási reformról. Mint mondta, ez csak egy közbenső dokumentum, és nem tekinthető a testület hivatalos álláspontjának.

Azt csodálom, hogy nem jutott eszébe Karinthy, és nem állította le magát. „Hát kérem szépen, először is: ez még nem végleges bizonyítvány. Ez csak afféle lenyomat, amit kiosztottak nekem. Hogy ma van a féléves bizonyítványnap, az nem jelent semmit. A többiek tényleg kapták a bizonyítványt, de az enyémet föl kellett küldeni a minisztériumba, mivel tévedések derültek ki, amiket sürgősen orvosolni kell. Igen. Különben a bizonyítványellenőrző és kiegészítő konferencia foglalkozni fog az esettel, tanfelügyelői középülésen. Az osztályfőnök úr, amikor ideadta nekem a bizonyítványt, beszédet tartott. Kicsit zavarban volt, és tiszteltette a papát. Kérlek, kedves Bauer, légy szíves, közöld szüleiddel, miszerint sajnálatos tévedés történt bizonyítványoddal, hibás tételek csúsztak bele. A bélyeghatósági rendelet szerint, sajnos, így is ki kell adni a bizonyítványt, de kérnelek kell, kedves Bauer, közöld a szülővel, miszerint ez csak olyan okirat, aminek az adatai nem jelentenek semmit. Kérd meg kedves szüleidet, ne haragudjanak meg ezért a tévedésért, az igazi bizonyítványt csakhamar kiállítjuk. Egyelőre kéretem őket, hogy írják alá ezt, mert az összes iratokat átküldtük a rendőrségre, ahol a nyomozás miatt szükség van erre az aláírásra, de hangsúlyozd, kérlek, hogy ez csak formáság.”

A tapasztalt magyar külügyminiszter persze nagyon jól tudta, hogy a jogi szakértőkből álló Velencei Bizottság azért küld nekünk úgynevezett non-papert, hogy még ne kelljen visszavonhatatlanul a hivatalos álláspontot rögzítenie, viszont a magyar kormány tudja mihez tartani magát. Ennél világosabban nem adhatták az értésünkre, hogy mik a kifogásaik. De ha Karinthy-módra magyarázzuk a bizonyítványt, akkor hamarosan megkapjuk a paper-t. A képünkbe. Ahogy az később meg is történt.

2012. MÁJUS

A bírálatok, figyelmeztetések csak jöttek, jöttek egymás után. A Freedom House persze csak egy civil szervezet, akármennyire tekintélyes is, úgyhogy bármely megállapítása nem jár olyan következményekkel, mint az európai intézményeké, ám Kovács Zoltán, a kormányzati kommunikációértfelelős államtitkár erre is azonnal lecsapott. Sőt még keményebben, mint Brüsszelre vagy Strasbourgra, hiszen nem kellett attól félnie, hogy a civil társaság majd jól megbünteti. Nyugodtan minősítette tehát politikailag elfogultnak és bizonyítékok nélkülinek a komoly pofonnak számító jelentést, amely a korábbi szabadból csak részben szabaddá minősítette le a magyar sajtót.

Pedig a bizonyítékok aztán nagyon is konkrétan fel voltak sorolva a jelentésben. Például ilyen az adatvédelmi hatóság átalakítása, amit nemcsak a Freedom House, hanem az Európai Unió is kifogásolt, ilyen volt a Klubrádió frekvenciájának elvétele, amit – egyelőre – csak a bíróság akadályozott meg, ilyen a közszolgálati médiában alkalmazott (számos esetben dokumentált) cenzúra és beavatkozás, valamint az ennek következtében gyakorolt öncenzúra, vagy ilyen a független médiatulajdonosokat különösen sújtó romló és barátságtalan gazdasági környezet. Valószínűleg azonban a magyar kormány álláspontja az, hogy ezek a nem bizonyítékok éppen olyanok, mint a non-paper. Nem léteznek.

A miniszterelnök ezalatt éppen Amerikában járt. Na, nem Obama elnöknél, ez nem jött neki össze, ahogy első miniszterelnöksége idején Bush elnök sem fogadta, de a washingtoni NATO-csúcstalálkozóra tagállami vezetőként hivatalos volt. Közben megállt Chicagóban, és ottani magyarok előtt megint a már elcsépelt görög csóddal példálózott. Igaz, most rátett egy lapáttal, mert azt állította, hogy a kormányváltáskor Magyarország még rosszabb helyzetben volt, mint az akkori Görögország. Nem majdnem olyanban, nem is olyanban, hanem még rosszabban.

Ha ő nem szégyellte elmondani, nem szégyellem én sem még egyszer megcáfolni. 2010-ben a görög államadósság a GDP-nek 145%-a volt, Magyarorszáé mintegy 80,5%. Irtózatos különbség. Az államháztartási hiány Görögországban a 2009-es, rémisztően magas 15,6% után 2010-ben is rendkívül nagy volt, 10,3%, nálunk ellenben 4,2%. 2010-ben ráadásul a magyar gazdaság elkezdett növekedni, a görög viszont 3,5%-kal esett vissza. Tegyük még hozzá a szintén fontos munkanélküliségi adatot 2010-ből: Görögország 12,6%, Magyarország 11,2%. Vajon akad-e a világon bárki, aki a két ország gazdasága közül a görögöt tartotta volna jobbnak? Tudjuk, a magyar miniszterelnök az az ember, aki a közéletben, politikában sohasem hazudott. De ha nem hazudik, akkor feltűnően gyakran és túl nagyokat téved. És ez egy kormányfő esetében több mint bűn. Hiba.

Giró-Szász András, a kormány szóvivője ugyanakkor már a dicsőséges fellendülés nótáját fújta, azt állítva, hogy a gazdasági makroszámokat tekintve Magyarország az Európai Unióban az első öt–nyolc ország között van.

Legyünk megértőek: a szóvivő feltehetően fejfelé nézte a táblázatot. Inkább ugyanis az utolsó öt–nyolc vagy még inkább az utolsó három között szerepelt Magyarország. Giró-Szász többek között az inflációt és a reálbéreket említette, márpedig az eltelt egy évben nálunk volt a második legnagyobb mértékű az áremelkedés az Unióban, a reálbéreket nézve pedig ugyancsak alul álltunk, mivel az előző évhez viszonyítva 5%-kal esett vissza a keresetek értéke. Az egyetlen szám, ahol bekerülhettünk az első nyolcba, a 2012-re várható államháztartási hiány, de az ugyebár még nem volt tény, csak becslés. Ráadásul a szóvivő kihagyta a talán legfontosabb makroadatot, a növekedést, amelyben megint csak a lista alján szerepeltünk, 1,5%-os éves visszaeséssel (ami az év végére még nagyobb lett), miközben a 27-ek ugyanezen időszak alatt 0,1%-kal növekedtek. Ennyi hazug szót vinni, az már szinte művészet.

2012. JÚNIUS

Egy Kövér Lászlónak címzett levélben lemondott magas magyar kitüntetéséről Elie Wiesel, magyar-zsidó származású Nobel-békedíjas író. A levelet persze nem véletlenül neki küldte, Kövér ugyanis részt vett azon a megemlékezésen, amelyet Nyirő József írónak, az egykori nyilas parlament tagjának a román hatóságok által megghiúsított újratemetése helyett tartottak. Megbotránkoztatónak találom, írta Wiesel, hogy a magyar Országgyűlés elnöke elment egy olyan ünnepségre, amelyen a Horthy- és a Szálasi-rezsim fasiszta ideológiája előtt tisztelegtek. „A magyar hatóságok bátorítólag lépnek föl azokban a kísérletekben, amelyek tisztára mosnák Magyarország múltjának ezt a tragikus fejezetét, nevezetesen a világháborús magyar kormány részvételét az ország több százezer zsidó állampolgárának deportálásában és meggyilkolásában.” Kövér azt válaszolta a levélre, hogy Nyirő József nem volt háborús bűnös, nem volt fasiszta és nem volt antiszemita.

Ha hallgattál volna, bölcs maradtál volna. Mert az ugyan tény, hogy háborús bűnök elkövetésével valóban nem vádolták meg Nyirőt, de mindenképpen fasisztának és antiszemitának kellett lennie, ha mindössze ötvenegynéhány képviselővel együtt a végsőig kitartott Szálasi mellett. Az Erdélyi Párt (amelyhez tartozott) 1941-ben elfogadott programja szerint „a zsidósággal szemben helyeslünk és

sürgetünk minden olyan törvényes és kormányintézkedést, mely a kérdés általános európai rendezéséig a zsidóságot a nevelés, a közvélemény-alakítás és a jogszolgáltatás területéről teljesen kizárja, a gazdasági életben pedig sürgősen módot nyújt arra, hogy helyüket magyar szakemberek foglalhassák el” Nyirő 1942-ben így szólalt föl az akkor még nem nyilas parlamentben: „Félre az útból a magyar lelkiségtől idegenkedőkkel. Azokkal, akik az úgynevezett humánus álarcájában a sajtó, az irodalom, a művészet, a lélek és a szellem területén olyan hosszú ideig büntetlenül pusztíthattak bennünket a saját hazánkban. Ennek a felfogásnak, ennek a levitézlett liberális zsidó hagyatékának, ami sok jóhiszemű magyart is megfertőzött köztünk, ennek a burkolt propagandának a magyar életből el kell tűnnie.” Hát igen. Mondjuk Radnótinak, Szerb Antalnak, Rejtő Jenőnek és Bálint Györgynek (akiket annak rendje és módja szerint el is tüntettek), meg persze az olyan jóhiszemű, de megfertőzött magyarnak, mint Bartók vagy Szent-Györgyi. A sok bűnössel szemben, íme, a nem háborús bűnös, nem fasiszta, nem antiszemita székelő apostol.

2012. JÚLIUS

Talán a nyári hőség volt az oka, mással ugyanis nehéz magyarázni, hogy ebben a hónapban zűrzavarosan mehökkentő badarságok és hazugságok hangzottak el a magyar vezetőktől. És főleg a legfőbb vezetőtől. Orbán Viktor elszántan jelentette ki, hogy „a tandíjnak ellensége vagyok. Nem a tandíj, hanem egy olyan rendszer kell, amelyben az állam a szegényeknek is megadja – egy hosszú lejáratú kölcsönön keresztül – azt a lehetőséget, hogy saját magukat kiiskolázzák.”

Uff! Szóval be kell fizetni a tandíjat, de ehhez nem kell azonnal a zsebünkbe nyúlni, lehet diákhitelt is fölvenni. Így beszél a tandíj ellensége. Mi lenne, ha még a barátja is volna?

De nem ez volt az egyetlen furcsa közlése. Facebook-bejegyzésében tudatta, hogy Brüsszel minden büntetést, fenyegetést, megtorlási kísérletet, lebeszélést abbahagyott, illetve visszavont Magyarországgal szemben.

Valójában azonban az Európai Unió csak egyetlenegy, kilátásba helyezett szankciót vont vissza: az uniós támogatások egy részének tervezett felfüggesztését. Azt is azért, mert az Orbán-kormány a brüsszeli figyelmeztetésre azonnal beadta a derekát és csökkentette a költségvetési hiányt. Ugyanakkor (bár Orbánék számos más kérdésben is visszakoztak) folytatták a kötelezettségszegési eljárásokat, sőt az Európai Bíróság soron kívül, már szeptemberi ülésére felvette a bírák kényszernyugdíjazásának megtárgyalását (aztán későbbi ítéletében a törvény módosítására kényszerítette a kormányt). Folytatódott ezenkívül a magyar média helyzetének vizsgálata, és természetesen érvényben maradt az Európai Parlament állásfoglalása is, amely sürgette a kifogásolt törvények egész sorának felülvizsgálatát és megváltoztatását, az Európa Tanács Velencei Bizottsága által javasolt lépések elfogadását, egyben kilátásba helyezte végső soron akár Magyarország szavazati jogának felfüggesztését is. Ebből ugyan azóta sem lett semmi, de hogy Brüsszel mindenben visszavonult volna, azt Orbán legfeljebb egy izzadt nyári éjszakán álmodta. És valószínűleg arra ébredt, hogy Pesten nála pitiznek ezek a szerencsétlen, meghunyászkodó európaiak.

Még mindig nincs vége. A felcsúti Puskás Akadémia honlapján olvasható hosszú interjújában azt volt képes mondani, hogy „a kommunizmus idején politikai cél volt, hogy az emberekkel megutáltassák a futballt [...] A kommunista vezetés ’56 után általában veszélyesnek ítélt mindent, ami nemzeti összetartozást és – mint ’56-ban – közös cselekvést eredményezett. Ezeket tudatosan szétbontották, sőt szétbombázták a szellemi élettől a csapatsportokon keresztül a politika világáig.”

A nemzeti összetartozás szétbombázása még csak stimmel, de hogy a sportban? Hiszen éppen a sport volt a Nyugat fölött aratott győzelem egyik ékes bizonyítéka, elvégre minden diktatúra legitimációs eszközként használta fel a sportsikereket. Ahogy a szovjet sportolók, úgy a magyarok is diadalt diadalra halmoztak, és éppen a sport volt az ország legfontosabb sikerágazata, az igazi társadalmi összetartó erő, már ameddig volt elég pénz a sport (benne az utánpótlás és a névleg amatőr profik) támogatására.

De ha már Orbán valamilyen megmagyarázhatatlan okból csak az '56 utáni kommunista vezetést hibáztatta és a Rákosi-rendszert nem (talán mert az Aranycsapat nem illett volna bele a teóriába), akkor mutatóba néhány 1956 utáni futbalsiker: 1962-ben a chilei vb-n ötödikek lettünk, '64-ben Tokióban olimpiai bajnokok, a spanyolországi Eb-n bronzérmesek. '67-ben Albert Flóriáné lett az Aranylabda, '68-ban a Fradi döntőt játszott a Vásárvárosok Kupájában és ismét megnyertük az olimpiát. '85-ben a Videoton játszott döntőt az UEFA-kupában (a Real Madriddal), és még '86-ban is kijutottunk a mexikói vb-re. Amikor aztán a nyugati profi-világgal már egyre kevésbé bírtuk a versenyt, az eredmények is kezdtek elfogyni, de ennek nem a nemzeti összetartozás tudatos szétverése volt az oka, hanem a pénzhiány, és az igazi kudarcok már akkor következtek, amikor a rendszerváltás után még kevesebb jutott a sportra. De persze lehet, hogy Orbánékon kívül akkor is mindenki a nemzeti összetartozást akarta szétverni azzal, hogy nem költött eleget focira. Hát most költünk. Mert annyira összetartozunk.

A történelemből feltörő rossz emlékek vagy álmok nem hagyták nyugodni Orbánt. A Coca-Cola cég új gyártósorának fölavatásán azt mondta, hogy nem lehet jobb propagandája egy itálnak, mint amilyen a Coca-Coláé volt a kommunizmusban. Akkor ugyanis „azt mondták nekünk, akik be voltunk zárva ide, a kommunista világba, és nem hagyhattuk el az országot, hogy a lezárt határ túlsó oldalán a fiatalok ezt a barna lét isszák, és ebben a mámorban fetrengenek, erre én még most is emlékszem”.

Rosszul emlékszik. Hiszen mindössze ötéves volt, amikor Magyarországon már forgalomba hozták a Coca-Colát, és akkoriban még nem nagyon akarhatta elhagyni az országot. De ha véletlenül mégsem akart óvodába menni, és közölte a szüleivel, hogy inkább világgá megy, nyilván akkor sem azzal beszélték le a tervéről, hogy vigyázz, kisfiam, mert Nyugaton a fiatalok Cola-mámorban fetrengenek. Még szerencse, hogy a mai óvodásoknak minden mese új.

De ezzel sem volt vége. A VOSZ elnökségi ülésén Orbán kijelentette, hogy a magyarság félázsiai származék. Nemcsak úgy a semmiből jutott eszébe, kétségtelenül, hanem onnan, hogy örülni kell a kétharmadnak, ennél nagyobb összefogás Magyarországon nem lesz, mert az összefogáshoz erő kell. A skandinávoknál máshogyan is lehet összefogást kovácsolni, mondta, de nálunk ez nem megy, itt mindenki okos, mindenkinek van egy jobb ötlete, „az ilyen félázsiai származékoknál már csak így megy”.

Orbán gondolatmeneteiben mindig van logika, mindig van valami racionális mag, és aztán egyszer csak mégis valami abszurdum lesz a vége. Félázsiai származék. Hát igen, ebben is van valami, de hogy jön ez ide? Még hogy ebből következne az összefogás hiánya? Tudtuk eddig is, de a Szegedi Biológiai Központ elmúlt évekbeli kutatásai alapján még biztosabban tudjuk, hogy a honfoglalók valóban Ázsiából jöttek és ázsiai géneket hoztak magukkal, csak hogy igen kevesen voltak, és az ő génjeik előfordulása a honfoglalás kori köznépi temetőekben, valamint a mai magyarokban és székelyekben igen ritka. Ennek következtében a magyarság genetikai értelemben nem különbözik az európai népektől, a klasszikus honfoglalók genetikai hozzájárulása pedig a mai magyarok genetikai mintázatához jelentéktelen. Vagyis az, hogy mi félázsiai származékok vagyunk, tökéletesen értelmetlen kijelentés. Abban az összefüggésben meg különösen, hogy nem vagyunk képesek az összefogásra. De persze ha a vezér ilyeneket mond, akkor nehéz is összefogni.

Ezekben a napokban Matolcsy György is kitett magáért. A Heti Válaszban, az Orbán-kormány első két évéről azt mondta, hogy eddig két nagy támadást védtünk ki, és most „1940. május 10-e után vagyunk: az ellenfél már nem győzhet, de még mi sem nyertük meg a szabadságharcot”.

Őrült beszéd, de Shakespeare-rel, illetve Polonius-szal ellentétben, nincs benne rendszer. Mert ha 1940. május 10-e után lettünk volna, akkor szörnyű vereségek következnek. Az 1940. május 10-ig tartó úgynevezett furcsa háborúban az angolok és a franciák hadat üzentek ugyan Németországnak, csak éppen nem csináltak semmit (míg az Orbán-kormány állítólag csatákat nyert, és két nagy támadást is visszavert). Viszont május 10-e után jött a dunkerque-i katasztrófa, az angolok menekültek, összeomlott a Maginot-vonal, a németek pedig elfoglalták Franciaországot. Most akkor mi vár ránk a következő két-három évben?, kérdezhetne riadtan a Matolcsyt netán komolyan vevő olvasó. Pláne utána? Csak nem az, hogy a nyugatiak átadják orosz szövetségeseiknek Kelet-Európát? Mint '45-ben?

Jézus Mária! Lehet, hogy Matolcsy örült beszédében mégis volt rendszer? Láttá, tudta, hogy 2014-ben igenis jön Putyin, és győz a szabadságharc?

2012. AUGUSZTUS

Azért augusztusra is jutott egy teljesen szédült mondat. Fogalmam sincs, Orbán honnan szedhette, és miért jutott eszébe éppen a Nestlé büki állateledel-gyártó üzemének bővítése alkalmából rendezett bokrétaünnepségen elmondani, hogy a következő egy-két évben a jelenlegi négymillió helyett öt-öt és fél millió munkavállalóra és adófizetőre van szükség ahhoz, hogy Magyarország gazdasága ne maradjon törékeny.

Ott kezdődik, hogy 2012 augusztusában még nem volt négymillió munkavállaló (körülbelül 200 ezerrel volt kevesebb), de ez egy dolog, kis hazugságra nem nézünk. Ám azt ígérni, hogy a következő egy-két évben további egy-másfél millió embernek fognak munkát adni, vagy annak a biztos jele, hogy az előadónak fogalma sincs arról, mit is beszél, vagy van, de irtózatosan nagyot akar mondani, és tudja, hogy a hallgatóságának lövése sincs arról, hogy ez a szám reális-e vagy sem. A másfél millió ráadásul minden határon túl van, elvégre még maga Orbán is csak azt ígérte korábban, hogy tíz év alatt egymillió új munkahelyet teremtet. Ehelyett már az első négy évben lenne másfél millió, vagy ha mégsem, Magyarország gazdasága törékeny marad? Egyébként adjuk meg Orbánnak, ami Orbáné: úgy lett, ahogy mondta. A gazdaság 2012-ben ismét recesszióba csúszott és törékeny maradt.

2012. SZEPTEMBER

És akkor jött a baltás gyilkos kiadatása Azerbajdzsánnak, majd az elnöki kegyelem és a hősnek kijáró fogadtatás Bakuban az örmény katonatársát Budapesten meggyilkoló Szafarovnak. Érthető az általános megdöbbenés, a magyar miniszterelnök azonban a botrány kirobbanása utáni első megszólalásában úgy tett, mintha minden normálisan, a legszabályosabban történt volna. Mint újságírók előtt kijelentette, Magyarország eddig is a nemzetközi jogi eljárásrendet követte a gyilkos azeri katonatiszt átadásában, és ezután is ezt fogja tenni. Arra a kérdésre pedig, hogy volt-e titkos megállapodás az ügyben, azt válaszolta, hogy „a nemzetközi jog szabályait nem titkos megállapodások szerint alakítják, hanem ahogyan azok írva vannak, nyilvánosan”.

Ahogy írva vagyon, persze. Mert az Orbán-kormány mindig arról volt híres, hogy minden előírást betű szerint betartott, ugye? Nos, betű éppen itt is volt: az Európa Tanács vonatkozó szerződése, amelyhez Azerbajdzsán csatlakozott ugyan, magára érvényesnek fogadta el, viszont fenntartásokat

fűzött hozzá. Ezen fenntartások egyike szerint, ha tőlük, vagyis Azerbajdzsánból kiadnának egy külföldi elítéltet egy másik országnak, akkor az illetőnek adandó esetleges kegyelemről vagy amnesztiáról előzőleg meg kell állapodni Azerbajdzsánnal. Csakhogy egy ilyen, nemzetközi szerződéshez fűzött fenntartás nem egyoldalú, tehát valamennyi szerződő fél cserébe ugyanilyen jogokkal léphet fel Azerbajdzsánnal szemben. Azaz a magyar kormány érvényesíthette volna azt a jogát, hogy az esetleges azeri kegyelemhez előzetes magyar beleegyezés kell. Orbán nem állította azt, hogy ezt megadtuk, és azt se, hogy nem. Ha ez az aktus mégis megtörtént, akkor az a baj, mert előre tudtuk, hogy a gyilkosnak meg fognak kegyelmezni, ha viszont nem éltünk a jogunkkal és adtuk meg a hozzájárulásunkat, akkor az a baj, mert nem érvényesítettük a jogainkat, és jól átverték bennünket. De a nemzetközi jogi eljárásrend szerint Magyarország még utólag is követelheti jogainak érvényesítését, és ragaszkodhat az elítélt visszaszállításához. Ha már egyszer elbuktunk a nemzetközi jogi vizsgán, pótvizsgázhatunk. Már amennyiben akartunk volna. De úgy látszik, valamiért nagyon nem akartunk.

Pár nappal később Orbán azt a magyarázatot fűzte a kiadatáshoz, hogy „a magyar érdek az volt, hogy mi kimaradjunk ebből a konfliktusból, és ez most megtörtént”.

De hát ez is blöff volt, vagy a helyzet teljes és valószínűleg szándékos félreértése. Hiszen éppen ezzel kerültünk bele egy új konfliktusba. Korábban tudniillik az örményekkel jó volt a viszonyunk, a magyar lépés miatt azonban Örményország felfüggesztette velünk a kapcsolatait, amit Martonyi János külügyminiszter súlyos és beláthatatlan következményekkel járó döntésnek nevezett. De ha ilyen súlyos következményekkel járt, hogy végre kimaradtunk egy konfliktusból, akkor miért kellett a számunkra semmilyen kárt nem okozó, tőlünk távoli azeri–örmény konfliktusból kiszállnunk? Vagy ne legyek ilyen naiv? Orbán egyszerűen csak Azerbajdzsánnal akart nagyon jóban lenni, és ez sikerült is neki. A kérdés azonban azóta is kérdés: vajon miért? Mi az az előny, amiért ezt az értelmetlen gesztust érdemes volt megtennie?

2017 őszén aztán kiderült, hogy nem sokkal Szafarov szabadon engedése után egy azeriek által fenntartott budapesti bankszámlára érkezett 7 és fél millió dollár az azeri miniszterelnök-helyettes környezetéből. Gyanús, de persze senki nem bizonyított még semmit, a magyar ügyészség pedig nem is kezdett nyomozni. Ám még ha találna is bárki összefüggést a pénz és a kiadatás között, el tudják képzelni, hogy mindössze 7 és fél millió volt az ára? Egy felcsúti gázszerelő ennyi pénzért már be se menne a bankba.

Mindeközben Gyurcsány Ferencet a kormánynak nem sikerült kilőnie a közéletből. Megszüntették ellene az ügyészségi vizsgálatot a sukorói telekcseré ügyében (hogy aztán 2017 nyarán ugyanebben az ügyben a Kúria megváltoztassa a Szegedi Ítéltábla felmentő ítéletét és börtönbe küldje a Magyar Nemzeti Vagyonkezelő egykori vezérigazgatóját, Tátrai Miklóst és a volt jogi igazgatót, Császy Zsoltot hűtlen kezelés kísérlete miatt). Lázár János, aki akkor még csak miniszterelnökségi államtitkár volt, felháborodottan hívta fel a figyelmet arra, hogy Nyugat-Európában egy volt kormányfő befejezi közéleti tevékenységét, ha egy büntetőügyben a bizonyítottság hiánya miatt szüntetik meg ellene a nyomozást.

Vagy nem fejezi be. Vegyük például Orbán Viktor jó barátját, Berlusconi volt olasz miniszterelnököt, aki ellen nemhogy nem szüntették meg a nyomozásokat, de számos esetben vádat is emeltek vele szemben és bíróság elé is állították, ennek ellenére mégsem mondott le. Több ügyben ráadásul a bíróság bűnösnek nyilvánította, ám közben Berlusconi parlamenti többsége megváltoztatta a vonatkozó törvényt, vagy a bíróságokon addig húzták a tárgyalást, amíg a bűncselekmény már elévült. Mindazonáltal még 2012-ben is négy büntetőeljárás volt folyamatban Berlusconi ellen, aki azonban nem ezért távozott miniszterelnöki posztjáról, hanem mert Olaszország életveszélyes finanszírozási válságba került. És nem ő az egyetlen, aki a helyén maradt a rendőrségi, ügyészségi vizsgálatok

ellenére. Jacques Chirac, volt francia elnök ellen például ugyancsak több vizsgálat folyt korrupciós ügyekben, ám elnöki hivatali idejére ezek alól mentelmi jogot kapott, majd csak távozása után állították bíróság elé (és ítélték el). Nem baj: Gyurcsány ugyan nem bűnös, már nem is gyanúsított, de akkor is takarodjon!

A különböző frontokon elszenvedett vereségek nem lohasztották le a Fidesz harci kedvét. Sőt, valószínűleg új lendületet adtak Orbánnak. Be is nyújtották azt a törvényjavaslatot, amely előzetes regisztrációhoz kötötte volna a választási részvételt. A terv és a szándék nyilvánvalóan az volt, hogy a Fidesz majd sokkal inkább tudja aktivizálni szavazóit, mint a széttöredezett ellenzék, így támogatóik közül jóval nagyobb számban fognak regisztrálni a választásokra, mint a másik oldalról. Elindult természetesen a kellőképpen meghangszerelt propaganda is. Lánczi András, filozófus, a kormányhoz szemérmetlenül közel álló Századvég Alapítvány kuratóriumának elnöke például azzal mentegette a tervezett rendszert és annak antidemokratikus vonásait, hogy „az Egyesült Államokban, ahol regisztrációs rendszer működik, a választásra jogosultak általában fele iratkozik fel. Azaz, ha egy elnök 51%-kal nyer, az a felnőtt polgárok negyedének támogatását szerezte meg. Mégsem problémázik senki a legitimitásán” Világos, nem? Amerika régebbi demokrácia, és mégse ugrálnak a regisztráció miatt. Bezzeg nálunk az ellenzék demokratább akar lenni az igazi demokratáknál.

A számok azonban valahogy nem stimmelnek. A 2008-as amerikai elnökválasztáson például a választásra jogosultak 71%-a regisztráltatta magát (2004-ben 72%), és a potenciális választók 64%-a szavazott. Ha tehát egy elnök 51%-kal nyer, akkor az elvileg lehetséges szavazók nem negyedének, hanem az egyharmadának támogatásával győz. 2016-ra egyébként a regisztráltak száma csúcsot döntött, elérte a 200 milliót, több mint 90%-ot, igaz viszont, hogy a választási részvétel rendkívül alacsony volt, mindössze 55,4%, és ebből Trump 63 millió szavazatot kapott. De azért ez is jóval több, mint a felnőtt polgárok egynegyede. Mellesleg a 2010-es magyarországi választásokon a Fidesz úgy szerzett kétharmados többséget a parlamentben, hogy a választásra jogosultaknak csak a 36%-a szavazott rá. 2014-ben pedig a szavazáson részt vett 61,2%-nak a 43,5%-a választotta a Fideszt, ami alig több mint egynegyed. Ha már legitimitásról beszélünk. Meg a számokról...

Közben pedig a miniszterelnök megint nagyot álmodott, ezúttal Litvániában. Mint mondta, „a litvánok nem tudják, milyen szerencsések, ők ugyanis szabadok, és nehéz elképzelniük egy olyan sorsot – ilyen a magyaroké –, amelyik nem szabad. [...] Mi naponta folytatunk egyfajta szabadságharcot, hogy le tudjuk hozni az államadósságot 50% alá, ahol már biztonságban érezheti magát az ember. [...] Ha a jóisten megengedi, hogy még egy-két évig dolgozzunk Magyarországon, akkor mi is csatlakozni fogunk az alacsony adóssággal rendelkező közép-európaiak családjához.”

Nem tudom eldönteni, melyik volt a szebb és nagyobb álom, az 50%, vagy az egy-két éven belül. Persze a kettő együtt az igazi, de míg az 50%-os adósságráta elvileg elképzelhető valamikor (a 2010-től 17-ig tartó időszak tempóját fenntartva úgy 2040 körül), az egy-két éven belül azonban maga a totális lehetetlenség. Mondanám – de így utólag inkább ráütök a saját számra –, hogy talán ha Soros Györgyöt sikerült volna rábeszélni, szálljon be teljes vagyonával a magyar adósságtörlesztésbe, akkor ez az álom valósággá válhatott volna. De időközben Orbán mást álmodott, és inkább ellenséget csinált Sorosból. A jóisten ennek ellenére megengedte neki, hogy nemcsak még egy-két évig, hanem további négyig is vezethesse az országot, és ha a jóisten félrenéz, lesz ez még tovább is. Csak abból az 50%-ból nem lesz garantáltan semmi, mi meg nem leszünk szabadok.

Orbánban egyébként az a magával ragadó és riasztó egyszerre, hogy képes az egyik pillanatban távlatosan és merészen a jövőbe nézni, a másokban pedig szinte vesébe hatoló élességgel a ködös,

zavaros múltba. Ópusztaszeren, egy turul-szobor, közelebbről a Nemzeti Összetartozás Emlékművének avatásán kijelentette, hogy a turul „őskép, a vérhez és a szülőföldhöz tartozik [...] a mi, a most élő, a már meghalt és az ezután megszülető magyarok nemzeti azonosságának jelképe.”

Ezt azért lehet, hogy túlspilázta. A turul ugyanis legfőljebb a magyarok eredetéről szóló mondák jelképes alakja, és semmiképp sem lehet a mai vagy az ezután megszülető magyarok nemzeti azonosságának szimbóluma. Ez azt jelentené, hogy 1.: mindannyian a honfoglaló magyarok leszármazottai vagyunk (ami teljességgel abszurd), hogy 2.: mindannyian hiszünk a pogány hitvilágban (ami legalább akkora képtelenség), és hogy 3.: a turultól egyenes a vérvonal – akármit jelentsen is ez – a mai nemzeti azonosságig. Holott csak annyi történt, hogy a Képes krónika szerint Álmos anyjának, Emesének álmában megjelent egy héja formájú madár, amely rászállt és teherbe ejtette. Mesének szép, miniszterelnöki beszédnek a vér és a nemzeti azonosság eme közvetlen kapcsolatáról viszont egyenesen döbbenetes.

2012. OKTÓBER

Nem volt jó év 2012 a Fidesznek; visszaesett a gazdaság, és nem tudták betartani a többször tett ígéretet a pedagógusok béremelésére sem. Szövegben azonban változatlanul verhetetlenek voltak. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes a pedagógusok béremelésének elhalasztásáról azt mondta, hogy ha valaki ebben a kérdésben meg se nyikkanhatna, az a baloldal. Ezzel kapcsolatban felidézte Magyar Bálint miniszterségét: az ő időszakában szerinte porig rombolták a kisiskolákat, és több tízezer pedagógust rúgtak ki.

És a pedagógusok csak nyeltek egyet. Pedig a baloldal éppenséggel nyikkanhatott volna legalább annyit, hogy Medgyessy miniszterelnöksége idején mégiscsak 50%-kal emelték a pedagógusok fizetését. Ami meg az állítólagos rombolást illeti 2002 és 2006 között, amikor az SZDSZ-es Magyar Bálint volt az oktatási miniszter, 200-zal valóban csökkent az általános iskolák száma (3790-ről 3590-re), ám 2012-ben már csak 3250-nél tartottunk, és bizony az előző két, fideszes évben is majdnem száz iskola működését szüntették be. Magyar minisztersége alatt az általános iskolai pedagógusok száma egyébként 90 ezer 300-ról 83 ezer 600-ra esett vissza, vagyis nem tízezrekkel, hanem kevesebb mint hétezerrel. A folyamat azonban az Orbán-kormány alatt sem állt meg, és a létszám 2012-ben 72 ezer 500-ra esett vissza. Ha a középiskolai tanárokat nézzük, akkor ott egyértelmű és jelentős, mintegy 3 ezres létszámnövekedés zajlott le a balliberális időszakban, az Orbán-kormány két éve alatt ellenben ezen a területen is csökkenés volt. Úgyhogy Magyar Bálint nem rombolta porig a kisiskolákat, de Semjén Zsolt már megint porig rombolta a tényeket.

A Klubrádió-saga sem ért még véget, és a külföld változatlan érdeklődéssel figyelte, mi lesz belőle, elnémítja-e a kormány a szabad hangot. A bécsi Die Presse is érdeklődött Koltay Andrásnál, a Médiatanács tagjánál, aki világos választ adott a kíváncsiskodóknak. „A Klubrádió frekvenciáját a hatóság egy másik adónak ítélte. Annak az ajánlata minden tekintetben jobb volt, mint a Klubrádióé.”

Van még kérdés? Liberális okvetetlenkedés?

Van. Ott kezdődik, hogy a Médiatanács nem egy másik rádióadónak (a német eredetiben Sender) ítélte a Klubrádió által használt frekvenciát, hanem egy, a szakmában teljesen ismeretlen kft-nek, amely korábban nem működtetett semmilyen rádiót. Azt pedig, hogy ennek a bizonyos Autórádió Kft-nek az ajánlata minden tekintetben jobb lett volna, mint a Klubrádióé, maga Orbán Viktor cáfolta személyesen, még a Hillary Clintonnak írt válaszlevelében, az év elején. Abban ugyanis az állt, hogy a Klubrádió a legmagasabb pontszámot kapta a Médiatanács szubjektív megítélése alapján (vagyis hogy nekik ezek szerint a Klubrádió szakmai ajánlata tetszett a legjobban), csak éppen a másik pályázó több pénzt ígért a frekvenciáért, és hát a piac már csak ilyen, Önnek magyarázzam Excellenciás Asszonyom? De ha Koltay nem hitt a miniszterelnöknek, akkor legalább a Médiatanácsnak hinnie kellett volna, hiszen ott ült a testületben. A tanács 1983/2011-es határozata ugyanis (amely az Autórádiót hozta ki győztesnek a frekvenciapályázaton) a hét külön pontozott kategória közül kettőben a Klubrádiót minősítette jobbnak, kettőben az Autórádiót, háromban pedig mindkettő egyforma pontszámot kapott. A Médiatanács tagjai – Orbán tájékoztatásának megfelelően – jobbnak tartották a klubrádiós műsortervet, és a műsorszolgáltatási tapasztalatot is maximális pontszámmal illett jutalmazniuk a győztes nulla tapasztalatával szemben. Az Autórádió valóban több (sőt irreálisan sok) pénzt ígért a frekvenciáért, és több zenét tett a műsortervébe, kielégítve ezzel a Médiatanács eleve elfogult, Klubrádió-ellenes pályázati kiírását, amely zenei adót szeretett volna látni a beszélő rádió helyett. Végeredményben tehát az Autórádió ajánlata nem volt minden tekintetben jobb a Klubrádióénál (és akkor a tartalmat, a lényegét most ne is vegyük számításba). Lehet, hogy Koltay még azt sem tudta, milyen határozatot hoztak az ő személyes részvételével? Vagy nagyon jól tudta, csak azt is tudta, hogy a Die Presse osztrák újságírója ezt nem tudja. Mi azonban akkor is tudtuk, meg ma is.

2012. NOVEMBER

A borús 2012-es év annyira megijesztette a Fideszt, hogy újból mentségeket kerestek. Kövér László a Keresztény Értelmiségiek Szövetségének győri szervezetében a mentséget Mohácsban találta meg. Illetve Gyurcsányban. Mindenesetre nem akart nagyot mondani, csak annyit, hogy „2010-ben az ország történelmének legnagyobb válságába került Mohácsig visszamenőleg”.

Egyetemet végzett embertől azért ez elég rosszul hangzik. Nekünk Mohács kell, tudjuk, de ennyire? És a második világháború, sok százezer magyar áldozattal a háborúban és Auschwitzban? Vagy az első, utána Trianonnal, az ország kétharmadának elvesztésével? Na és az 1849-es világosi fegyverletétel, ami után majdnem 20 évig lebénult, megfagyott az ország? Miről beszélt Kövér László? Mohácsig visszamenőleg talán egyedül Szulejmán szultán lenne a megmondhatója.

Még szerencse, hogy Matolcsy György visszaadta a nemzetnek a reményt, igaz, ő is a múltból merítve. Hódmezővásárhelyi fórumán, ahol a vendéglátó Lázár János azt kérte tőle, mondjon valami olyat, amivel beírja magát a gazdaságtörténetbe, előrukkolt valami különlegességgel: „Mi büszkék vagyunk arra, hogy Ázsiából jöttünk. Kisgyermekünk fenekén, százból harminc esetben hat hétig kis piros pont van, mint a japán kisgyermekek fenekén. Ezt mondták nekem japán tudósok” Magyarra fordítva: olyanok leszünk, mint az ázsiai gazdasági csodák országai: kistigrisek, hiszen kistigrisnek születtünk mi is.

Kár, hogy a japán–magyar rokonság, amely a babák piros pöttyeiben mutatkozik meg, Matolcsy hiú reménye csak. A piros pötty egyébként folt, nem piros, inkább kékes vagy barna, nem feltétlenül a popsín jelenik meg, és nemcsak hat hétig, hanem gyakran évekig látható marad, neve pedig mongolfolt.

De nem baj, majd ha itt lesz a mongol elnök, neki is el lehet mondani, hogy rokonok vagyunk, a babák fenekén a bizonyíték.

Azt már alig merem hozzátenni, hogy persze sem velük, sem a japánokkal nem állunk rokonságban. Az MTA Szegedi Biológiai Központjának Genetikai Intézete és az MTA Régészeti Intézete Raskó István vezetésével évekig kutatta a honfoglaló magyarok eredetét, DNS-mintákat is elemezve. A vizsgálatok a korábban is feltételezett közép-ázsiai származást támasztották alá, és a helyzet az, hogy az Urál igen messze van Japántól. Mára persze az ázsiai származás is erősen felhígult, és a mai magyarokhoz genetikailag a környékbeli népek (szlovákok, osztrákok, horvátok stb.) állnak a legközelebb. Kismacskák, nem kistigrisek.

2012. DECEMBER

Jött a tél, és jött a télirózsás forradalom. Megint fiatalok voltak az utcán, tiltakozásul amiatt, hogy a kormány drasztikusan csökkentette az ingyenes felsőoktatási keretszámokat. Kövér László, az Országgyűlés elnöke rögtön megtalálta a bűnbakokat. Nem Orbán Viktort és Balog Zoltánt természetesen, hanem azokat, akik szerint hergelik az egyetemi hallgatókat, és akik ugyanolyanok, mint a KISZ-vezetők, „akiket ugyanúgy a kutya sem választott meg a fejünk fölé, és ugyanúgy nem képviselték a valóságos érdekeinket”.

Mondhatjuk erre azt, hogy a diákokat nem kellett hergelni, feldühödtek maguktól is. A Hallgatói Hálózat is azért alakult, mert dühösek voltak, és csinálni akartak valamit. A Hallgatói Önkormányzatok pedig hosszú tespedés után végre megmozdultak. Nem egy párt ifjúsági szervezeteként, amelynek tisztségviselőit a Fidesz Politikai Bizottsága jelöli ki és választja meg, hanem a hallgatók által megválasztott társaságként. Olyat persze már láttunk, hogy egy HÖÖK-vezetőből még a Bokros-tandíj elleni tiltakozó hullám után fideszes politikus lett, de a sorrend azért nem mindegy. Különben is: ha ezek a mostani „KISZ-vezetők” nem képviselték volna a fiatalság valóságos érdekeit, akkor tüntetéseik nyomán Orbán Viktor vajon miért törölte el egyik napról a másikra az ingyenes egyetemi képzést korlátozó keretszámait (amelyeket korábban, ugyancsak egyik napról a másikra drasztikusan csökkentett)? Lehet, hogy a miniszterelnök az, aki nem képviseli a fiatalok valóságos érdekeit? A megfejtést vagy Kövér László válaszát ezúton is várjuk.

Kövér komcsizott egyet, Balog Zoltán meg hazudott egyet. Azt állította az emberi erőforrások minisztere a Kossuth rádióban, hogy nem vonnak ki pénzt a felsőoktatásból, csak a pénzt osztják el másképp.

Mondta ezt annak ellenére, hogy a 2011-es, 270 milliárdos felsőoktatási költségvetéshez képest 2012-re a kiadások 247 milliárdra csökkentek. 2013-ra pedig még ebből is elvettek néhány milliárdot. Ehhez képest csak apróság volt, hogy az év végén több milliárd forintot zároltak is, aminek következtében az egyetemeken szénszüneteket kellett tartani. Szóval végeredményben mégis igaz, amit Balog mondott: a pénzt másképp osztották el. Másnak.

2013. JANUÁR

Mivel 2012 rossz év volt a Fidesznek – visszaesett a gazdaság, a párt népszerűsége jelentősen csökkent, az Európai Unió pedig több fronton is igyekezett megakadályozni az Orbán-kormány antidemokratikus lépéseit –, kellett a sok, önfelmentő magyarázat. Mint például Körmendy Zsuzsannáé a Magyar Nemzet vezércikkében: „A polgári oldal nem Ron Werber-i logikával gondolkodik. Küzd, de nem harcol ölésig.

Nem mindenkinek szeret, de senkit sem gyűlöl. A Fidesz nemhogy kormányon, hanem még ellenzékben sem ellenségkép fabrikálásával működött.”

Valószínűleg a papír is összegyűrődött írás közben, a korábban a szocialistákat segítő kampányguru, Ron Werber fideszes alteregója, a 2017-ben elhunyt amerikai Arthur Finkelstein viszont elégedetten mosolygott. Néhány hónappal korábban derült ki, hogy társával, George Birnbaummal együtt már évek óta adnak tanácsokat a Fidesznek, és tanácsaik alapvetően arról szólnak, hogyan kell ellenséget keresni és találni. Ellenzékben is, kormányon is. Az ellenséggyártás sohasem szünetelhet. Nem is szünetelt. Nehéz volna összeszámolni, Kövér László hányszor hazaárulóztatta le a szocialistákat, Semjén Zsolt pedig maga ismerte be, hogy az ő és Navracsics feladata volt Gyurcsány „leamortizálása”. Még szerencse, hogy Körmendy szerint nem volt hozzá ellenségképük, mert akkor ki tudja, mi történt volna szegény Gyurcsánnyal. Mindenesetre a kiszivárgott titkos amerikai követségi táviratok szerint Orbán Viktor külföldi nagykövetek előtt 2007. június 26-án kijelentette: „megtanultam, ha az embernek lehetősége van végezni a riválisával, akkor azt gondolkodás nélkül megteszi”. Khmm. Íme, a polgári oldal, amely küzd, de nem harcol ölésig, nem gyűlöl senkit, sőt nemhogy ellenséget, de még ellenségképet sem gyárt. Az ilyen embereket nevezzük egyszerűen és visszafogottan szentnek.

Bezzeg a baloldal. Ölni tudna. Vagy legalábbis nem jó neki semmi. A Finkelsteinnel kapcsolatban álló Századvég Alapítvány kutatási igazgatója, G. Fodor Gábor blogjában értetlenkedett, hogy a baloldal elutasító dühvel, indulattal és cinizmussal fogadja „a felsőoktatási reformban engedményeket tevő, a regisztrációtól elálló kormányzati nagyvonalúságot”.

Hát igen. Mondom, hogy 2012 rossz év volt a kormány számára, és ez a rossz év még bőven áthúzódott 2013-ra is. A diákok tiltakozására Orbán kénytelen volt visszavonulni attól a tervétől, hogy radikálisan korlátozza a felsőoktatásba felvehetőek számát, és még a Fidesz által ellenőrzött Alkotmánybíróság is keresztbe tett neki januárban, elutasítva az előzetes választási regisztráció tervét. Ha valaki a kényszerű visszavonulást nevezi nagyvonalúságnak, az azért megejtő. Bár ha meggondoljuk, a régi vicc szerint Lenin elvtárs is nagyvonalúan visszadobta az eléje guruló labdát a gyerekeknek, pedig akár közējük is lövethetett volna.

Maradt a megbízható múlt. Illetve a megbízhatóan meghamisítható múlt. Vargha Tamás, a Honvédelmi Minisztérium politikai (és múltügyi) államtitkára a Don-kanyarban elesettekre emlékezve a pákozdi emlékparkban azt mondta, hogy a magyar katonák hazájuk védelméért haltak hősi halált a távoli ország harcmezőin. Az államtitkár szerint a hadba lépés érdekében a hitleri politika erős nyomást gyakorolt a magyar kormányra, hiszen akkor már régen a történelem homályába veszett nemzeti önrendelkezésünk.

A hősi halál sajnos stimmel. De hogy hazájuk védelméért? Tessék mondani, ezt hogy kell érteni? Magyarország védelméért kellett megtámadni a Szovjetuniót? A hazát védve kellett egészen a Don-kanyarig küldeni a II. magyar hadsereget? Micsoda cinizmus ez? És az meg micsoda utólagos történelmi önfelmentés, hogy addigra már a történelem homályába veszett nemzeti önrendelkezésünk? Lehet, hogy a honvédelmi államtitkár még a Fidesz által elfogadott alaptörvényt sem olvasta? Abban ugyanis nem az áll, hogy 1941-ben, hanem – bár ezt is lehetne, sőt kellene is vitatni – csak 1944. március 19-e után veszett el az önrendelkezés. Úgyhogy talán mégsem kellene a gránitba vésett alaptörvényt államtitkári szinten módosítani. Mint ahogy a valóságot sem: a haza nem a magyar határoktól kétezer kilométernyire volt, és ma sem ott van.

Az oktatási zűrzavarnak csak egyik oka volt, hogy alapvetően fizetőssé akarták tenni az egyetemeket, a másik, egyre kínosabb viszont a Klebelsberg Iskola fenntartó Központ létrehozása még 2012 őszén. Néhány hónap elteltével már látszott, hogy a totális központosítás meghozta eredményét: a totális zűrzavart. Az egyre erősödő felháborodás közepette tudta azt mondani Hoffmann Rózsa, a köznevelésért (az micsoda?, tessék mondani: hogy lett köznevelés a közoktatásból?) felelős államtitkár, hogy a kormány idáig még minden ígéretét teljesítette.

Így legyen ötös találata az embernek a lottón, ahogy Hoffmann Rózsának semmije.

Szövegben azonban nagyon igyekeztek. Úgy értem, minden felelősséget másra hárítani. Kocsis Máté (akkoriban a Fidesz kommunikációs igazgatója) Semjén miniszterelnök-helyettes néhány hónappal korábbi kijelentését visszhangozta, némileg más számokat említve, mondván, hogy azok a szocialisták beszélnek ma a gazdaság és az oktatás kudarcáról, akik bezártak háromezer iskolát és elbocsátottak több tízezer pedagógust.

Nézzük most konkrétan a háromezer bezárt iskolát, mert Semjén még csak porig rombolt iskolákról beszélt. A 2002/2003-as tanévben 3793 általános iskola működött az országban, és ebből néhány százat valóban megszüntettek: 3443 maradt a 2009/2010-es tanévre. Az 350 bezárt iskola. Kis probléma, hogy Kocsis Máté nyilatkozatának elhangzásakor már csak 3251-ben tanítottak, vagyis a Fidesz két év alatt még bezárt 192-t.

De nézzük a többi iskolafajtát, hátha még összejön az a háromezer. Szakiskolából 2002/2003-ban 125 volt, a ciklus végére 157, vagyis a számuk 22-vel nőtt. A szakközépiskolák száma ugyanezen időszakban szintén nőtt, helyett, hogy csökkent volna: 502-ről 623-ra, tehát 121-gyel. A szakgimnáziumoknál sem volt csökkenés: 886-ról 917-re, vagyis 31-gyel emelkedett a számuk. És amilyen elvetemülten gyilkolták a szoclibek az oktatást, a gimnáziumokból is több lett: 715 helyett 850, azaz a bővülés itt 135. Ha tehát összességében megnézzük, hány ezer iskolát zártak be 2002 és 2010 között, akkor a pontos szám 41. Betűvel: negyvenegy. Ezzel a negyveneggyel hetvenkedett, vagy háromezerkedett Kocsis.

Az elbocsátott pedagógusokkal már elszámoltunk néhány hónapja Semjén ürügyén. Még szerencse, hogy a Kocsis Máték száma változatlan.

A sikerpropaganda nemcsak a másodvonalban, hanem a legmagasabb szinten is ugyanilyen jól teljesített. Orbán Viktor, aki az úgynevezett közszolgálati Kossuth rádióknak két-három hetenként adott interjút, és ezt a rossz szokását máig megtartotta, az uniós agrártámogatásokról szólva azt állította: „sikerült elérnünk, hogy Magyarország 2014 és 2020 között megkapja azt, amit a nyugateurópaiak kapnak, tehát nincs többé az a versenyhátrány [...] hogy az ő gazdáik eleve hektáronként nagyobb pénzügyi támogatást kapnak, mint mi. Eltüntettük ezt a különbséget, és szerintem ez a legnagyobb siker az agrárgazdaságban”

Így harcol a magyar kormány. Homlokáról ugyanúgy csorog az izzadság, mint a nyári hőségben a földeken dolgozó gazdákéról. Csak éppen a semmiért harcolt. Illetve azért a valamiért, amit helyette már kiharcolt egy másik kormány, a Medgyessy Péteré. Nem a 2013. februári brüsszeli csúcson dőlt el ez a kérdés, hanem még Koppenhágában, 2002 decemberében, amikor megállapodtak az uniós csatlakozási feltételekben. Azokban szerepelt, hogy a támogatási különbség fokozatosan megszűnik. Eredetileg ugyan tényleg úgy volt, hogy az EU csak a tagállamoknak járó támogatás 25%-át fogja megadni nekünk, de ezt sikerült feltornáznunk 55%-ra, azzal, hogy az összeget évről évre emelik, míg a támogatás 2013-ra el nem éri a 100%-ot. Ha valóban ez lett volna a legnagyobb siker, ahogy most Orbán mondja, akkor ezért tessék utólag Medgyessy Pétert kitüntetni!

Kitüntetés helyett azonban Orbán inkább fenyegetőzött. Mint mondta, nem felejtjük el a nyolc évet, „nem felejtjük el, hogy elvették az otthonteremtés lehetőségét a fiataloktól”.

Csak hogy az átkozott nyolc év alatt 290 ezer új lakás épült, vagyis évente 30-40 ezer, sőt volt két olyan év is, hogy a 40 ezret is meghaladta. 2012-ben viszont minden korábbinál kevesebb, alig 10 és fél ezer. És akkor még nem is voltunk az alján. Borzasztó évek következtek a lakásépítésben. 2013-ban 7293, 2014-ben 8358, 2015-ben 7612, de még 2016-ban sem érte el a tízezret: 9994 volt ekkor. Kik vették el az otthonteremtés lehetőségét? Nem felejtjük.

A nagy hazugságokat persze a propagandaszakma szabályai szerint meg kell toldani egy nagy, hangzatos semmivel. Úgyhogy Orbán nagy víziót vázolt, nem kevesebb, mint húsz évre. A kormányzat húszéves „mesterterve” szerint „a kultúra, tudomány, zene és sport területén népességszámunknál jóval tekintélyesebb helyezést érünk majd el; ismét kultúrnemzet leszünk.”

Nesze, magyar, ezt kapd ki! Most még nem vagy kultúrnemzet, késsel-villával eszed a levest, de ha mi maradunk itt még húsz évig, akkor kultúrnemzet lesz belőled.

Igaz, hogy most is kultúrnemzet vagyunk, ez a kifejezés ugyanis csupán olyan közösséget jelent, amely közös nyelvi és kulturális hagyományokon alapul, nem pedig egy olyan nemzetet, amely kulturális szempontból magasabb rendű, mint a kulturálatlan (?) nemzetek. Helyezés természetesen sem a kultúrnemzet, sem a kulturált nemzet kategóriában nincs, de ezúton is megnyugtathatjuk Orbán Viktort: kultúrában, zenében, sportban (újabbán mínusz futball), de még a finanszírozásban elhanyagolt tudományok területén is népességszámunknál nagyobb a súlyunk, hírünk, tekintélyünk. Hála minden bizonnyal (és visszamenőleges hatállyal) a jóval az Orbán Viktor születése előtt keletkezett mesterterveknek.

2013. MÁRCIUS

A megdöbbenő az, hogy még a lakosság számára egyértelműen kedvező lépéseket is – mint amilyen a januártól életbe lépett 10 százalékos rezsicsökkentés volt – öblös hazugságokkal igyekeztek alátámasztani. A miniszterelnök ráadásul nem is egy esetleg kevésbé szabatosan fogalmazott nyilatkozatban, interjúban, hanem a Parlamentben mondta azt (a rezsicsökkentést indokolva), hogy 2002 és 2010 között jelentősen nőttek a lakossági rezsikiadások, miközben csökkentek a nyugdíjak, a bérek és a családi támogatások.

Szó, ami szó, ár, ami ár, a lakossági energiaköltségek durván nőttek abban a bizonyos elmúlt nyolc évben. Nem Gyurcsány miatt, hanem a világpiaci olajárak elszabadulása miatt. Míg 2002 tavaszán egy hordó nyersolaj csak 34 dollárba került, egy évvel később már 52-be, ami kapásból 50%-os áremelkedés. Újabb egy évvel később 62 dollár volt az olajár, 2005 júniusára pedig már 72. 2006-ban 90, 2007 októberében 110, hogy aztán 2008 júniusában, a világválság kitörése előtt elérje a 157 dolláros csúcst. Vagyis hat év alatt majdnem az ötszörösére ment fel az olaj ára, amit követett a magyar energiaigények kielégítésében elsődleges fontosságú földgáz is. Ehhez képest Magyarországon az elektromos áram fogyasztói ára 63,5%-kal, a földgázé 108,2%-kal, a távfűtésé pedig 77,5%-kal drágult 2003 és 2012 között. Sokkal, kétségtelenül, mégis jóval kevesebbel, mint amennyiért az energiahordozókat be lehetett szerezni. Amikor aztán 2012-ben az Orbán-kormány bejelentette a magáncégek számára kötelezően végrehajtandó rezsicsökkentést, az olajárak még mindig magasan voltak, de már messze a csúcstól; 100 dollár alatt.

No, de nézzük a béreket és a nyugdíjakat, amelyek Orbán szerint csökkentek 2002 és 2010 között. Mivel – mint láttuk – az energiaárak gyorsan emelkedtek, az infláció is nagy volt: 2002 és 2010 között

49,6%, a nettó keresetek azonban ennél sokkal nagyobb mértékben, több mint 70%-kal (a 2002-es 77 ezer 622 Ft-ról 2010-re 132 ezer 604 Ft-ra) nőttek. A nyugdíjak emelkedése 73,7% volt, vagyis még a világválság ellenére is összességében jelentős volt a javulás. Ha a 2002-es évet is beszámítjuk (bár az részben még a Fidesz-kormánynak volt tulajdonítható), hozzátehetünk további 10%-os nyugdíj-, illetve 13,6%-os reálkereset-emelkedést. Ami meg a családi pótlékot illeti, az ugyanebben az időszakban majdnem a háromszorosára nőtt. Na, ehhez képest állította azt Orbán, hogy a lakossági rezsikiadások jelentősen nőttek, a nyugdíjak, bérek és családi támogatások meg csökkentek. Ha valami, hát Orbán Viktor matematikai tudása bizonyára csökkent a nyolcadik osztályos szinthez viszonyítva. Reálértékben is.

Hogy aztán ezek után merre van az arra, azt a Fidesz megalakulásának 25. évfordulója alkalmából kiadott pártközleményből tudtuk meg. Eszerint „a szövetség legfőbb céljai, alapértékei nem változtak. Ma is a munka, a család, az otthon és a nemzet áll a Fidesz értékrendjének középpontjában.”

Hogyne. A fiatal demokratának indult idősödő fiúk nyilván meg voltak győződve arról, hogy a kutya se veszi elő a 25 évvel ezelőtti alapító nyilatkozatukat. Pedig érdemes. Abban ugyanis szó sem esett sem családról, sem otthonról, de még a munkáról sem: ezek a szavak egyáltalán nem is szerepeltek benne. A nemzet igen, igaz, egy egységes Európa keretein belül. De hol van már az a szabadságharc, hol az az egységesnek álmódott Európa, és hol az a Fidesz...

2013. ÁPRILIS

Gyorsan, de biztosan erősödött az Orbán-kormányra nehezedő európai nyomás. Az Európai Parlament vitát is rendezett a magyarországi állapotokról, közelebbről az alaptörvény negyedik módosításáról, amely tovább korlátozta az alkotmányos jogokat Magyarországon. Orbán azonban az ország fokozódó elszigetelődését is úgy igyekezett beállítani – nem sikertelenül –, mint valami szabadságharcot, amelyben csapataink győzelmet győzelemre halmoznak, ellenségeink pedig célozni sem tudnak, csak a levegőbe lövöldöznek. Egy Kossuth rádiós interjújában például azt mondta, hogy a Magyarországról szóló európai parlamenti vitában egyetlen konkrétumot sem tudtak felhozni a felszólalók.

Egyet sem? Számtalant. Kezdve az uniós biztos, Viviane Reding asszonytól, aki a magyar kormány elsőszámú ellenségévé küzdötte fel magát, olyannyira, hogy a magyar parlament áprilisban külön határozatban ítélte őt el, amit akár a kalapjára is tűzhet vagy otthon kitehet a vitrinjébe. A jobboldali luxemburgi politikus, az Európai Bizottság igazságügyi biztosa ezt igyekezett is megszolgálni, és konkrétan fölvetette az esetleges uniós szankciók miatt kivetni tervezett magyar különadók alkotmányos problémáját, a választási hirdetések megtiltását a kereskedelmi médiában, valamint az Országos Bírói Hivatal elnökének a bíróságok függetlenségét korlátozó ügyáthelyezési jogát. Vagy a konkrétumokat sorolók közt ott volt a liberális frakcióvezető, Guy Verhofstadt is, aki keményen bírálta az Alkotmánybíróság jogkörének újabb korlátozását, az állami ösztöndíjas diplomások kötelező itthoni állásvállalását, az egyházi státusz megadásának parlamenti jogkörben tartását vagy a család fogalmának az alaptörvényben végrehajtott leszűkítését. Konkrétum konkrétum hátán. Orbán Viktor szövegértési gyakorlatában vajon hány konkrétum számít legalább egyetlenegynek? PISA-tesztet a miniszterelnöknek, de gyorsan!

Mindenesetre gondolatban, szellemileg már eljutottunk oda, hogy talán nem is érdemes számolni. Legföljebb egyig. Nem vicc. A Magyar Nemzet vezércikkében Ugró Miklós ugyanis a következőket írta:

„*ahol demokrácia van meg jólét, ott egy párt is bőven elegendő, a pártosodás – miként 1989-ben is – a bomlás biztos jele*”.

Egy pillanatig – de nem tovább – vegyük komolyan ezt a kormánypárti állítást vagy gondolat kísérletet. Ha ugyanis megnézzük a világ leggazdagabb országait, és kivesszük belőlük a nyilvánvalóan autokratikus, nem demokratikus, sőt feudális olajállamokat (Katart, az Egyesült Arab Emírátusokat, Kuvaitot, Szaúd-Arábiát), akkor azt találjuk, hogy Norvégiától az Egyesült Államokig, Ausztráliától Ausztriáig és Németorszáig mindegyikben több párt működik, és nemcsak névleg. Ezek az országok a többpártrendszerrel nem kezdtek el bomlani, hanem éppenséggel erősödtek: stabilabbak, mint a diktatúrák az állandó belső viták ellenére. A pártosodás megjelenése tehát a feudalizmus vagy a diktatúrák bomlásának a jele, amúgy meg természetes kifejeződése annak, hogy egy modern társadalom bonyolult, sokrétegű, sokféle érdekekkel. De hát ez szociológiai, politológiai egyszeregy. Hogy a Magyar Nemzet vezércikkírója mégis képes egypárti, jóléti demokráciát vizionálni, az valószínűleg a vezérelvű Fidesz vezérének a bűne. Ő szeretne magának ilyet, ő tesz meg mindent azért, hogy Magyarország újra ilyen hely legyen, és ő az, aki ilyen szellemi háttérrel hoz létre és fizet – közpénzből – magának. Jólét még nincs, demokrácia egyre kevésbé, de az egyetlen párt hívei már buzgón felsorakoztak Orbán mögé. Lépés egy, kettő, három!

2013. MÁJUS

Az egypártrendszer dicsőséges felépítése vagy visszaépítése közben azért még folytatódott a harc a külső ellenséggel. Európával. Győri Enikőt, a Külügyminisztérium államtitkárát is bevetették, vagy ő vetette be magát (nem tudjuk), a lényeg az, hogy kijelentette: az Európai Parlament Magyarországról szóló jelentéstervezetének összeállítója, a kommunista pártból indult zöldpárti politikus, a portugál Rui Tavares „úgygondolja, vissza kellene csinálni mindent, ami az elmúlt három évben Magyarországon történt egy demokratikusan megválasztott parlament és kormány által”.

Nem gondolta úgy. A Tavares-jelentés szerint csak azt kellene megváltoztatni vagy módosítani, ami az európai jogi normákkal ellentétes. Nem ilyen például az egykulcsos adó, a közoktatás és az egészségügyi intézmények államosítása, a 3 ezer milliárd forintos magánpénztári vagyontenyésztése, de még a rezsicsökkentés sem, akár tetszettek ezek a kommunistaszagú intézkedések a komcsi Tavaresnek, akár nem. Magyar belügy mindegyik, ha nekünk így jó, nem ütközik európai szabályokba. De ha Tavares eleve azért gyanús, mert a kommunistáktól indult, vajon az államtitkár asszony gyanúsnak tartja-e a saját miniszterét is, aki szintén? Vagy még inkább a miniszterelnökét, aki a kommunisták felé fordul vissza? Komcsizni csak pontosan, szépen, ahogy a csillag megy az égen, úgy érdemes.

A kormánypárti érvelés néha bohózatba csapott át. Az egyébként tájékozott, felkészült, világot látott Gulyás Gergely, fideszes parlamenti képviselő, akinek azóta igencsak felvitte az isten (vagy inkább Orbán) a dolgát, mert a Fidesz frakcióvezetője lett, közölte, hogy Európában feleslegesen aggódnak a magyar Alkotmánybíróság jogkörének szűkítése miatt, hiszen Angliában például alkotmánybíróság sincs.

Jesus Christ!, mondaná erre az angol. Még szép, hogy nincs brit Alkotmánybíróság, tudniillik brit alkotmány sincs. Lehet, hogy akkor nekünk se kellene?

Orbán Viktor is előállt a maga sokadik magyarázatával. Mint mondta, Brüsszel és a magyar kormány vitája a nagy nyugati cégek sérelmeiből fakad, abból, hogy szeretnék elérni a bankadó, a multikra

kivetett adók és a rezsicsökkentés visszavonását. „Az összes többi ügy, politikai, emberi jogi és egyéb ügy csak ürügy.”

Kár, hogy ugyanez az Orbán Viktor néhány nappal korábban, a Keresztény Értelmiségiek Szövetségének tanácskozásán azt mondta, hogy Európa és a magyar kormány „vitájának középpontjában a család áll”. Gazdasági-pénzügyi mutatóink javulását nem tudják nem elismerni, mondta, mégis fújnak ránk, „és arra kell készülnünk, hogy a következő időszakban is szállának számítunk majd az európai elit jelentős részének a szemében”. Na, tessék! Most akkor mi is a viták oka? A multik sérelme vagy a családpolitika? Mi az ügy és mi az ürügy? El kellene legalább döntenie, hogy nyugodt szívvel léphessünk ki Európából. Félázsiai származékoknak irány Félázsia!

2013. JÚNIUS

Az égiek azonban a sok helyről szorongatott miniszterelnök segítségére siettek, még ha egy újabb megpróbáltatás képében is. Jött a nagy dunai árvíz. A főnök pedig a helyzet magaslatán állt. A Belügyminisztériumban tartott árvízi sajtótájékoztatóján bejelentette, hogy „el is rendelem a veszélyhelyzetet az alaptörvény 53. szakaszának megfelelően”.

Pedig a miniszterelnök nem rendelhet el veszélyhelyzetet. Csakis a kormány. Az alaptörvény 53. cikk (1) bekezdése így szól: „A Kormány az élet- és vagyonbiztonságot veszélyeztető elemi csapás vagy ipari szerencsétlenség esetén, valamint ezek következményeinek az elhárítása érdekében veszélyhelyzetet hirdet ki, és sarkalatos törvényben meghatározott rendkívüli intézkedéseket vezethet be.”

Az állam én vagyok, gondolta Orbán. És tényleg. De miért nem zavar ez senkit?

A lehetetlent és tényeket nem ismerő határozott kormányzati sikerpropaganda terjesztésére mindenkit mozgósítottak. A visszafogottabb, mérsékeltebb Varga Mihály nemzetgazdasági minisztert is, aki a történelem folyásán elmerengve megállapította, hogy 2002 után, amikor ugyebár veszített a Fidesz, nem tudott az a gazdaságpolitika folytatódni, amely, mint mondta, 6%-os növekedést produkált, és ehelyett leült a magyar gazdaság.

Lássuk a statisztikai medvét! A bruttó nemzeti termék, a GDP növekedése így alakult az első Fidesz-kormány alatt: 1998-ban 4,2%, 1999-ben 3,2%, 2000-ben 4,2%, 2001-ben 3,8%. Hol itt a 6%-os fejlődés? Na, és utána mi történt? 2002: 4,5%, 2003: 3,8%, 2004: 5%, 2005: 4,4%, 2006: 3,9%.

Szóval: a magyar gazdaság 2002 előtt sem produkált soha 6%-os növekedést, csupán 2000 első negyedévében három hónapra, egyetlenegyszer 5,6%-ot. 2002 után pedig nem ült le, hanem valamelyest még fel is gyorsult az előző négy évhez képest. Csak a pontosság és a rend kedvéért ennyit a leületről. És a statisztika miniszteri elhanyagolásáról.

A Nyugattal való viszálykodás és veszekedés közben a keleti nyitást is illett hangosan dicsérni. Varga Mihály visszafogottan tette, mondván: a keleti nyitás politikájának első eredményei lassan beérnek.

Csak hát nem értek be, még lassan sem. Ahol az Orbán-kormány nyitni akart, ott semmiképpen, ahol pedig a Medgyessy- és Gyurcsány-kormány már nyitott, ott legfőljebb folytatódott a beérés. Lassan. Oroszországba például valóban többet exportáltunk, de a 2008-as, válság előtti rekordot már 2010-ben is meghaladtuk, és azt követően a magyar kivitel csak kismértékben emelkedett. Kínába 2008-hoz képest 2010-re kétharmadával nőtt a magyar export, azóta viszont ennél jóval mérsékeltebben. Na, de ami Orbán kedvencét, Azerbajdzsánt illeti, ott a 2008-as, 2009-es vagy a 2010-es export is nagyobb volt, mint a 2012-es. A másik kiemelt célpont, Szaúd-Arábia is kevesebbet vásárolt Magyarországtól,

mint 2008-ban. Egyiptomról vagy Jordániáról már nem is beszélve, amelyeket pedig a miniszterelnök szintén személyesen látogatott meg, és ennek ellenére mégsem kaptak rá a magyar termékekre. Szerencsétlenek, nem tudják, mit vesztek.

Volt azért még valami, ami nemcsak 2013-ban, de az Orbán-korszak legelejétől fogva benne volt a kormánypárti levegőben. Hogy most éppen egy volt rektor volt képes kiállni vele a júniusi napra, csak azt mutatja, hogy a vírus gyorsan terjedt, és olyanokat is megbetegített, akikről korábban azt hittük, immunisak. Klinghammer István, felsőoktatási államtitkár a Népszabadságban (béke poraira) azt nyilatkozta, hogy „a mai világban a természettudományok és a műszaki tudományok értéktermelők, a humántudományok, a kultúra nagyon fontos, de nem értéket teremtenek, hanem az embereket gyönyörködtetnek, boldogságot adnak”.

Mondta ezt az ELTE korábbi rektora, a magyar felsőoktatás irányítója. Mondta ezt annak ellenére, hogy nemcsak tartalmilag, lényegileg, alapjaiban nem igaz, de még formálisan sem, hiszen a kultúra is kézzel fogható értékeket hoz létre, és beszámítható a mindenható GDP-be. Akár bosszant, akár idegesít, akár szórakoztat, akár gyönyörködtet, bizony, a kultúra is értéket teremt, méghozzá nem csak szellemi. Az író például általában könyvben vagy folyóiratban jelenteti meg a munkáját, ehhez pedig szerkesztőség, nyomda, terjesztés, bolthálózat is kell, vagyis gazdasági háttér, és a végső fogyasztói áron benne van az író által teremtett érték is, sőt az van benne elsősorban. Egy filmrendezőre ugyan rá lehet mondani, hogy reménytelen bölcsész, akire semmi szükség, miért nem lett belőle inkább mérnök, mégis hatalmas film- és tévéipart mozgat és működtet az általa létrehozott mű. És vajon Picasso képei csak boldogságot hoznak, vagy egy halom pénzt is?

De van egy még rosszabb hírem az értékteremtésről okoskodóknak: még a prostitúció is hozzájárul a GDP-hez. Úgy látszik, az is értéket teremt...

2013. JÚLIUS

Nem kellett már sokat aludni ahhoz – és a kormánytagok kihívóan magabiztos nyilatkozataik ellenére bizonyára rosszul aludtak –, hogy az Európai Parlament megszavazza a magyar kormányt elítélő határozatát. Illetve dehogy. Orbán Viktor a Kossuth rádióban úgy reagált erre, hogy a határozatban „nem a kormányzást éri a kritika, hanem a magyarokat. A magyar alkotmányban számos olyan dolgot kifogásolnak, amiről egymillió ember írásban azt mondta, hogy ezt akarja.”

Kezdjük azzal, hogy a magyarokat semmilyen kritika nem érte a szövegben; az Európai Parlament határozatában csakis a kormány intézkedéseit, a demokratikus intézményrendszer lebontását kifogásolta. A magyarokat legföljebb akkor bírálhatták volna Strasbourgban, ha az alaptörvényt népszavazás szentesíti, ám a manipulatív kérdésekből összeállított úgynevezett nemzeti konzultáció semmiképpen nem volt népszavazás, a válaszadók számát pedig senki nem hitelesítette. Mellesleg a kormány saját (akkori) bevallása szerint a kérdésekre nem is válaszolt egymillió ember, csak 916 ezer, és ugyancsak a kormány szíves közlése alapján 91%-uk támogatta, hogy az alaptörvény ne csak az emberek jogait, hanem kötelezettségeit is tartalmazza, akármit jelentsen is ez. Vagyis alig több mint 800 ezren maradtak, akik valamiféle olyan, általános felhatalmazást adtak a kormánynak, amit úgy lehet értelmezni, hogy ne legyen liberális felfogású az alaptörvény. A szavazásra jogosultak egytizede. Kilenctized pedig nem nyilvánított véleményt, ami véleménynyilvánításként is felfogható. Úgyhogy ezúton is gratulálunk a nagyszerű eredményhez. 1-9-re győztünk az ádáz európai seregek ellen.

És megint jött Martonyi János külügyminiszter. A külügyi szakember. A magyar diplomácia fő célja Strasbourgban az volt – jelentette ki –, hogy az Európai Néppárt, lehetőleg egységesen, ne szavazza meg a Tavares-jelentést, és ezt sikerült elérni. A Néppárt „lényegében egységesen” kiállt Magyarországgal mellett az Európai Parlamentben, tette hozzá.

Ez nem így volt. Az Európai Néppárt ugyanis nem állt ki egységesen Magyarország (értsd: a magyar kormány) mellett, sőt még „lényegében egységesen” sem. Bár a szavazás titkos volt, a számokból nyilvánvalóvá vált, hogy a néppártiak legalább egyharmada nélkül nem jött volna ki a magyar kormányt elítélő eredmény. Ők vagy megszavazták a határozatot, vagy tartózkodtak a szavazástól, ráadásul akadt olyan képviselőjük is, aki még külön felszólalásban is bírálta Orbánékat. Vagyis a győzelemről szóló hadijelentések ellenére a kormány a strasbourgi csatát elvesztette. A háború persze még folyik, a mai napig is. Csak közben a tét lett még nagyobb. Ahogy mondani szokták, a lét a tét.

Fegyelmezett hadrendben felsorakozott a kormány mögé a „civil” gárda is. A különlegesen „Civil” Összefogás Fórum alapító szóvivője, Csizmadia László az Európai Parlament határozata ellen tiltakozva a Parlament elnökéhez, Martin Schulzhoz írt levelében miheztartás végett közölte, hogy „hazánk az elmúlt két évtizedben olyan nagyszerű eredményeket tudott felmutatni, amelyekben nekünk, civileknek elvitathatatlan érdemeink vannak”. Magyarán: ne óberkodjanak itt, szálljanak le rólunk, a magyar népről, akik mi vagyunk!

Hogy az előző húsz év eredményei hogy jönnek az előző két és fél év dúlásához, azt nem tudom, ám akár szép, önkritikus levél is születhetett volna a CÖF-től. Ám az a szomorú helyzet, hogy hazánk nem tudott nagyszerű eredményeket felmutatni, méghozzá éppen Csizmadia László szerint. Ő mondta ugyanis a Munkástanácsok Országos Szövetségének jubileumi kongresszusán, még 2009-ben, hogy „az elmúlt 20 év az országban lezajlott nagy politikai panama időszak volt. Sajnos nyugodtan kimondhatjuk: nemcsak 1956 legfőbb követelései, de maga a rendszerváltás sem valósult meg.” Na, ezt adjuk össze: egy meg egy az nulla.

És jött az ugyancsak civil értelmiség is. Czakó Gábor író a Magyar Nemzetben morálisan semmisítette meg a fölöttünk ítélező európai politikusokat és bürokratákat: „az eurokratáknak erkölcsi felelősségük egyáltalán nincs. Ki hallott arról, hogy főrangú tisztviselő lemondott volna szakmai hozzá nem értése vagy helyzete morális vállalhatatlansága miatt?”

Én például már hallottam ilyenről. Meg mások is, bár Czakó, úgy látszik, nem. 2012-ben például korrupciós gyanú miatt lemondott az Európai Bizottság egészségügyi biztosa, John Dalli. Sőt 1999-ben az egész Európai Bizottság cakompakk távozott az elnök, Jacques Santer vezetésével, miután egy öttagú szakértői testület, az úgynevezett Bölcsek Tanácsa súlyos szabálytalanságokat és csalásokat fedezett fel a Bizottság alá tartozó hivatalokban. Nem azért mondom, de a Bölcsek Tanácsát is az Európai Parlament kérte föl a vizsgálatra... Úgyhogy jó lesz vigyázni.

A hadvezér mindeközben rezzenéstelenül szónokolt. Nem mindenhol, csak a jól kiválasztott helyeken, mert arra azért gondosan vigyázott, nehogy komoly kérdésekkel, netán pofátlanul visszakérdezőkkel álljon ki beszélgetésre. A L'Express című francia hetilapnak adott nyilatkozatában nyilván minden szégyenérzet nélkül azt fejtegette, hogy „senki nem tud olyan valós tényről említeni, amely a demokrácia elveivel ellentétes Magyarországon”.

Méghogy senki? Számos, sőt számtalan magyar politikuson és még több egyszerű magyar állampolgáron kívül többek között Pan Gimun, az ENSZ főtitkára, José Manuel Barroso, az Európai Bizottság elnöke, aztán az Európai Parlament, az összes európai országot összefogó Európa Tanács parlamenti közgyűlése, az Európa Tanács Velencei Bizottsága, Angela Merkel, német kancellár, Hillary

Clinton, volt amerikai külügyminiszter és még sokan mások tudtak rengeteg valós tényről, hogy szegény, sokat emlegetett Rui Tavaresről és a jelentéséről ezúttal ne tegyünk említést. Az úgynevezett valós tények (mellesleg milyen a nem valós tény?) közül pedig néhány mutatóba: az alaptörvény egypárti létrehozása, az Alkotmánybíróság jogköreinek korlátozása, visszamenőleges hatályú törvények elfogadása, érdemi vitákat és egyeztetéseket kizáró, szinte statáriális jellegű törvényhozás, a független intézmények szigorú kormányirányítás alá helyezése, az intézmények vezetőinek kirívóan hosszú idejű megbízása, hivatali idejük lejártá után pedig a lehetséges utódok kinevezésének megnehezítése, a szabad, független média szűk gettóba zárása. Ésatöbbi, megatöbbi, gigatöbbi. Miniszterelnök Úr, éppen Ön, aki ezeket kitalálta, ne tudná?

Kitalálta, megcsinálta, tudja, mondja. Nemcsak lesöpri a neki szóló mindenféle kritikát, de pislogás nélkül nyomja a propagandaszöveget. A magyar nagykövetség évi értekezletén a rossz tendenciák visszafordításáról szólva Orbán azt mondta, hogy 2010-ig folyamatosan csökkent a GDP, ám most már, a 2013-as első negyedév adataiból jól láthatóan gazdasági növekedés van.

Volt, valóban, és ez azóta is tart, természetesen együtt az európai válság megszűnésével, az új európai föllendüléssel. Nem ez a szemenszedett hazugság, hanem az, hogy 2010-ig folyamatosan csökkent a GDP. Holott csupán egyetlen évben, 2009-ben esett vissza (igaz, akkor jelentősen), ám előtte is volt némi növekedés (a Gyurcsány-féle megszorítások miatt ugyan alig), meg 2010-re is újra lett. Hogy aztán 2012-re az Orbánkormány alatt üssön be megint a recesszió. A jelen lévő nagykövetség ezzel persze nyilvánvalóan tisztában voltak. De hát a nekik elmondott szöveg nem nekik szólt.

„Soha ilyen igazságos és méltányos tehermegosztás nem volt Magyarországon, mint amit az elmúlt három évben építettünk ki” Ez megint egy idézet az Orbán-összesből.

Ettől nemcsak a vályogházak, de a betonépítmények falai is megrepednek, még akkor is, ha a bennük lakók nem tudják, legföljebb érzik, hogy a Társaság tavasszal megjelent monitorjelentése szerint a második világháború óta nem volt ilyen drasztikus az elszegényedés az országban, mint az elmúlt négy évben, tehát nemcsak a kirobbant világválság miatt, hanem utána is. Az úgynevezett legalsó jövedelmi tizedben élők jövedelme 6-7%-kal csökkent, míg a legfelső tizedhez tartozóké 2012-re több mint 10%-kal nőtt. A jövedelemkülönbség a két szélső társadalmi réteg között 2007-ben nem egészen hétszeres volt, ami 2012-re a kilencszeresére emelkedett. Ennél nagyobb egyenlőtlenség az Unió tagjai között csak Romániában van. Ilyen Orbán szerint az igazságos világ.

Garp szerint a világ – ha még emlékeznek John Irving könyvére. Garp szerint a világ olyan, hogy emlékeznünk kell mindenre. Szerintem Orbán „igazságos” világára is.

Különös világ ez más tekintetben is. A miniszterelnök nagyon megörült annak, hogy Budapestnek ítéltek a 2021-es úszó világbajnokság rendezési jogát (akkor még nem tudhatta, hogy négy évvel előbb megrendezhetjük), és ez arra indította, hogy sajátos világnézetét a sporton keresztül is megossza velünk. Inkriminált mondata: „Sportot csak nemzeti alapon lehet művelni.”

Nyeljünk egyet, lassan szívjuk be a levegőt, tartsuk egy kicsit a tüdőnkben, majd hosszan fújjuk ki. Csak nyugalom! Sportot csak nemzeti alapon? A játszótéren focizni a srácokkal nemzeti alapon? A megyei bajnokságban vagy akár az NB I-ben nemzeti alapon? A Fradi az Újpest (vagy esetleg az MTK) ellen nemzeti alapon? A szabadidejében szívesen futó vagy úszó tisztviselő, menedzser vagy egyetemista nemzeti alapon? Az idegenlégiósokkal teletűzdelt profi csapatsportok nemzeti alapon? Miről beszél ez az ember? Sima nacionalista politikáról, vagy tényleg a sportról?

Persze, a nemzetek közötti békés vetélkedés megmaradt a sportban, ám Messiről talán még Orbán Viktornak sem Argentína jut eszébe, hanem a Barcelona. De ha a sport csak nemzeti alapon művelhető,

akkor gyorsan ebrudaljuk ki a migránsokat a magyar focicsapatokból, Messit és Neymart küldjük vissza Dél-Amerikába, és drukkoljunk. Hogy ne törjenek ki valódi futballháborúk. Nemzeti alapon.

2013. AUGUSZTUS

A júliust sporttal (nemzeti sporttal) fejezte be a miniszterelnök, az augusztust is azzal kezdte. A felcsúti Puskás Akadémia honlapjának adott interjújában azt mondta, hogy „minden klub kap állami támogatást a stadionjára, egy klub van, amelyik nem, ez pedig mi vagyunk. A miniszterelnöknek helyzeti előnye van, az üzleti élet szereplőit meg tudja győzni arról, ha egy ügy fontos. És nekem magánadományokból sikerült is annyi pénzt ide összegyűjteni, hogy meg tudjuk építeni az új centerpályát.”

És nem omlott rá a felcsúti szentély. Pedig a 3 milliárd 800 millió forintot kóstáló stadion alapvetően nem magánadományokból épült, hanem úgynevezett tao-pénzekből. Még érthetőbben szólva közpénzből, társasági adóból, amit a felajánlóknak nem kellett a NAV számára befizetniük, amennyiben meghatározott sportcélra ajánlották föl. És mit ad isten? Tudták, hová kell felajánlani, és ők éppen Felcsútra gondoltak.

Ami pedig azt a látszólag magától értetődő, sőt őszintének látszó beismerést illeti, hogy a miniszterelnöknek helyzeti előnye van, mert meg tudja győzni az üzleti élet szereplőit, hogy küldjenek magánadományokat a Puskás Akadémiának, nos, ebbe egy polgári demokráciában a kormányfő azonnal belebukna. Egyszerűen nem teheti meg, hogy visszaéljen a hatalmával, a befolyásával; még a látszatát sem keltheti annak, hogy az általa kért szívességért cserébe majd az állam egy másik szívességgel válaszol az adományozónak. A miniszterelnöknek ugyanis nem helyzeti előnyből fakadó meggyőző ereje van, hanem hatalma, amivel lehet élni, és lehet visszaélni. Itt melyikről van szó? Önök mire tippelnek?

Nagy ívű miniszterelnöki gondolatból a gazdaságra is jutott egy kevés. Orbán arra emlékeztetett, hogy korábban megígérte a magyar választóknak: véget vetnek az ország energiafüggőségének. Ezt az elmúlt három évben nagyrészt meg is valósítottuk, mondta.

Nemhogy nagyrészt, de még kismérvű sem. Magyarország 2013-ban ugyanannyira függött az energiaellátásban a külvilágtól, mint 2010 előtt. A villamos energia termelése például 2010-hez képest 2013-ra mintegy 20%-kal csökkent, a behozatal viszont jelentősen (sőt 2015-re már a duplájára) nőtt. Általában véve az importfüggőségünk a kilencvenes évekhez viszonyítva fokozódott: a 60-70%-os átlagértékről 80%-ra emelkedett, és az import több mint kétharmada Oroszországból jött, jön. Hangzatos orbáni szövegből azonban valóban nem szorulunk importra.

Hangzatosnak kell lenni mindenáron. Ezt gondolhatta Balog Zoltán is (aki közben az emberi erőforrások minisztere lett), amikor a kercaszomori templom újjászentelésén kijelentette, hogy az ország erőforrásai vidéken vannak. Abból él az ország, amit vidéken ültetnek és aratnak, amiért imádkoznak, ahogy a gyerekeiket, unokáikat nevelik.

Na, akkor nézzük, miből élünk. Illetve előbb azt, hogy hol élünk. Fogadjunk, fogalmuk sincs arról, hol van Kercaszomor. Nem csodálom, mert a végeken. Vas megye déli részén, az Óriszentpéteri kistérségben. Lakóinak száma 245. Ezt az apró falucskát tartotta alkalmasnak a miniszter arra, hogy a vidék megtartó erejét éltesse. Kétségtelen, Kercaszomor a legbátrabb község címet is megkapta, amiért 1920-ban, egyetlen faluként szembeszállt az országra támadó szerb–horvát–szlovén katonákkal, ám az akkori, történelmi bátorság csak lelki erőforrás, és abból önmagában nem lehet megélni. Az ember

elgondolkodik, vajon Balog miniszter komolyan elhiszi-e, amit mond? Hiszen a KSH adatai szerint a magyar bruttó nemzeti terméknek, a GDP-nek a mezőgazdaság, az erdészet és a halászat mindössze 4-4,5%-át adja. Ha abból élnénk, felkopna az állunk. De ha abból élünk – legalább átvitt értelemben –, amit a miniszter szerint vidéken a gyerekek fejébe ültetnek, akkor meg azon kellene elgondolkoznunk, miért próbálnak ezek a gyerekek, fiatalok a falu helyett a városokban, sőt újabban Nyugat-Európában aratni. Ahelyett, hogy falun vetnének, aratnának és imádkoznának. Vajon nem az az igazi magyar, aki a múltba révedés helyett a jövő milliárdnyi kérdésére próbál választ keresni?

2013. SZEPTEMBER

Ezekben a hetekben becsípődött a mezőgazdaság a kormányzati emberek vagy a propagandisták agyában. Orbán Viktor az Országos Mezőgazdasági és Élelmiszeripari Kiállítás megnyitóján deklarálta, hogy „nekünk, magyaroknak ismét világossá kellett tennünk, hogy mi egy mezőgazdasági ország vagyunk”. Mint mondta, 2012-ben 15 ezerrel többen dolgoztak a mezőgazdaságban, mint egy évvel korábban, és három év alatt 30 ezer munkahely létesült az agráriumban. A magyar mezőgazdaság 2010-ben 3,5, 2011-ben már 4,5%-kal járult hozzá a bruttó hazai össztermékhez.

És nyilván lesz ez még több is, bólogatott hozzá lelkesen Orbán hű hallgatósága. De nem. A miniszterelnök 2013 őszén azt már elfelejtette hozzátenni, hogy a 2011-es fellendülés után 2012-ben visszaesés jött, és a mezőgazdaság csak 3,2%-ot hasított ki magának a GDP-ből. A mostani legfrissebb adat 2016-ból való, amikor ez az arány 3,8% volt, vagyis szintén kisebb a 2011-esnél. Száz adatnak is egy a vége: Magyarország nem mezőgazdasági ország. Világos? Még ha Orbán Viktor és a társadalom jelentős része így gondolja is. Nem, nagyon nem. Az agráriumhoz kapcsolható élelmiszeripar 1,9%-ot képvisel, a foglalkoztatásban pedig kicsit több, mintegy 5%-os a mezőgazdaság súlya. Tessék már megérteni: nem a múltba kell utakat építeni. Zsákutca lesz belőlük.

Falun, városon, az egész országban eljött a szeptember. És vele a tanévnyitó. Hoffmann Rózsa, köznevelési államtitkár pedig a nemzeti tanévnyitót azzal indította, hogy ez lesz az 1018. magyarországi tanév.

Mélymagyar levegő beszív, kifúj. Mert természetesen nem ez lesz, elvégre közoktatás, általános tankötelezettség csak (az osztrák!) Mária Terézia óta, egész pontosan 236 éve létezik Magyarországon. 1018 évvel ezelőtt nem kezdődött tehát semmilyen tanév, csak annyi, hogy Géza fejedelem hívására csehországi bencés szerzetesek telepedtek le Pannonhalmán, és ott létrehoztak egy monostori iskolát. Ez nagyon fontos és emlékezetes esemény, de 1018 magyar tanévet ebből megálmodni mégiscsak túlzás.

Ha már iskola, jöjjön egy kis kultúra, Kubatov Gábor (a Fidesz akkori pártigazgatója) tolmácsolásában. Igazgató úr szerint a kommunisták tönkretették a kultúrát, ezért van az, hogy csak 1990-ben ismertük meg az erdélyi Helikon költőit. Mint mondta, „volt, aki olvasta az erdélyi Helikont, Lendvai Ildikó például ilyen volt, és mondta is, hogy nem lehet kiadni”.

Hogy Kubatov Gábor, az egykori autószerelő vajon honnan tudta, hogy Lendvai Ildikó az MSZMP Központi Bizottságának egyik osztályán mit olvasott és mit mondott, gőzöm sincs. Viszont ha netán tényleg ezt mondta volna a későbbi MSZP-elnök, akkor nem hallgattak rá a rohadt kommunista főnökei, mivel rendszeresen engedélyezték az 1944-ben megszűnt erdélyi Helikon költőinek és íróinak kiadását, Áprily Lajostól, Kuncz Aladáron át Reményik Sándorig és Tamási Áronig. Nemcsak itt, még Romániában is. Sőt, az alapító felelős szerkesztő, Kós Károly 1973-ban megkapta a Magyar

Népköztársaság Zászlórendjének gyémántokkal ékesített első fokozatát. De nem baj, jó költőket olvasni sohasem késő. Hajrá, Kubatov úr, hajrá, magyarok!

A történelmi füstölgésben persze Kövér László verhetetlen. Az 1943-as szárszói találkozó évfordulóján rendezett parlamenti emlékkonferencián arról beszélt, hogy a nemzeti felelőtlenség útjára lépő balliberális értelmiség „az 1920-as trianoni országvesztés idejére tudatosan lebénította a magyarságot, míg az 1990-es rendszerváltás küszöbére tudatosan eladósította a magyar államot”.

Jó, azt már 2005 óta tudjuk, ősforrásból, magától Orbán Viktortól, hogy „a baloldal, amikor csak teheti, ráront saját nemzetére”, de ezzel a mostani kövéri alapvetéssel az a baj, hogy éppen nem tehetette. A trianoni országvesztés idejére ugyanis a Horthy-rendszer már úgy szétverte a magyar baloldalt, hogy az, ha akarta volna, se tudott volna megbénítani semmit. Még öntudatlanul sem. Ugyanakkor az egyáltalán nem béna, még megtorlásokban is jeleskedő jobboldal is kénytelen volt belemenni a trianoni békeszerződésbe, egyszerűen az első világháborús vereség után kialakult nemzetközi erőviszonyok miatt.

Ami meg a rendszerváltást illeti, a Kádár-rendszer természetesen tudatosan adósította el az országot, de nem azért, hogy az előre nem látott rendszerváltás idejére szándékosan legyengítse, hanem hogy az egyre gyengülő és egyre versenyképtelenebb országban fenntarthassa az életszínvonalat. (Az 1943-as Szárszónak is egy a vége...

Szeptember végére jöjjön – ha már egy Petőfi-vers nem jöhet – megint Orbán. A tiszteletbeli magyar konzulok értekezletén is föl kellett lépnie, méghozzá a következő meghökkenítő közleménnyel: „a kétharmados győzelmet sem interpretáltuk forradalomként”.

A tiszteletbeli magyar konzulok általában Magyarországtól távoli államokban élnek, olyan helyeken, ahová a magyar hivatalos képviselők ritkábban vagy nehezebben jutnak el. De valószínűleg ők is meglepődhettek azon, hogy a miniszterelnök milyen könnyedséggel és gyorsasággal képes revideálni a történelmet. Még a saját történelmét is, elvégre a 2010-es választások utáni beszédében így fogalmazott: „ma forradalom történt a szavazófülkékben”. És ha ez nem lett volna elég (nem volt), akkor a Nemzeti Együttműködés Nyilatkozata gránitba, de legalábbis bekeretezett és a közintézmények falára kötelezően kirakott dokumentumba véste, hogy „A magyar nemzet 2010 tavaszán újra összegyűjtötte életerejét, és a szavazófülkékben sikeres forradalmat vitt véghez.”

De hol van már a tavalyi hó és a három évvel ezelőtti forradalom?

2013. OKTÓBER

Ezen az őszön különösképpen tombolt a munkavágy a haza szeretett és megbecsült vezetőjében. Bárha mindenki így tudna dolgozni, pillanatok alatt létrejönne az általa megálmodott munkaalapú társadalom! Igaz, a sok utazás és tárgyalás közben néha régi és rossz lemezt tett föl. A brit külügyi intézetben, a Chatham House-ban tartott előadásán saját remek gazdaságpolitikáját dicsérve azt hozta fel, hogy 2010-ben, kormányra jutásakor csak 1,8 millió adózó volt Magyarországon, most pedig 4 millió.

Pedig az adóhivatal adatai alapján 2010-ben 3 millió 525 ezren fizettek személyi jövedelemadót; kétszer annyian, mint ahogy a miniszterelnök mondta. A téves állítást súlyosbítja, hogy 2012-es országértékelő beszédében még csak azt állította: 2010-re odajutottunk, hogy 2,6 millió adózó tartotta fenn a tízmilliós Magyarországot. Vagyis ezek szerint másfél év elég volt neki, hogy a 2 millió 600 ezret (a valóságban 3 és fél milliót) letornázza 1 millió 800 ezerre. Nyilván úgy érezte, hogy az előbbi hamis szám nem elég drámai, legyen akkor még kisebb. Magyarország és miniszterelnöke így aztán egyre

jobban teljesített, ahogy azt a közpénzen folytatott gátlástalan állami propagandakampány beleverte szegény polgárok agyába.

És nem is hagyta onnan kihullani. Orbán azóta sem áttolja rendszeresen elmondani ezt a méretes hazugságot, nyilván mert meg van győződve arról, hogy nincs ember, aki olvassa a NAV évkönyveit. Nyert.

A Brit Külügyi Intézet vendégei kaptak még néhány szívderítő példát arra, hogy milyen lendülettel hajtja a magyar miniszterelnök a gazdaságot. Azzal is elkápráztatta például közönségét, hogy 2012-ben megháromszorozódott a direkt külföldi tőkebefektetés Magyarországon.

Honnan is tudnák szegény angolok, hogy ez a formálisan valós szám a valóságban nem létezett. Mert tény, hogy abban az évben 10 és fél milliárd eurónyi tőke érkezett Magyarországra, csak éppen nem befektetésre, beruházásra, és a nagy része azonnal távozott is. A pénzt adóelkerülési okokból lényegében átfolyatták Magyarországon. A tényleges külföldi tőkebefektetés évek óta ennek körülbelül a harmada. De hadd irigykedjenek ránk szegény, válságban lévő angolok.

London után irány Mumbai! A magyar–indiai üzleti fórumon Orbán Viktor azt a nagyszerű vízióját vázolta indiai vendéglátóinak (nyilván befektetések reményében), hogy 4-5 év múlva Magyarországon lehet a legalacsonyabb a villamos energia ára az Európai Unióban, aminek a feltétele az atomenergia-kapacitás bővítése.

Hoppá! Álljunk csak meg egy szóra! Mennyire nem volt fülünk a hallásra és szemünk a látásra. Pedig Orbán nem szokott a levegőbe beszélni, még ha gyakran nem mond is igazat. És mégsem vettük észre, nem figyeltünk fel rá, hogy Hunniában valami készül. Hunniában, valamint Moszkvában. Annak idején én is csak azt pécéztem ki, hogy az az ígéret, amely szerint pár év múlva nálunk lesz a legalacsonyabb a villamos energia ára, nem a (rossz) becslések vagy jóslatok kategóriája, hanem a tudatos megtévesztés maga, egyszerűen azért, mert ehhez a szívmelengető tervhez nincsenek olcsó energiaforrásaink. Ráadásul – gondoltam és írtam akkor – 4-5 éven belül legfeljebb elkezdni lehet egy új atomerőmű építését, üzembe állítani még vagy tíz évig nem. Persze ha Orbán Viktor úgy képzei, hogy bármikor odaszólhat a Rezsivivatalnak becézett Energiahivatal általa kinevezett főnökének, hogy tessék ingyen adni az áramot, akkor valóban nálunk lesz a legolcsóbb a villamos energia. Egy kis időre. Az országot pedig átnevezzük Kánaánnak. Egy kis időre. Ám arról Orbán indiai megszólalásának idején fogalmam sem volt, hogy hamarosan aláírják a magyar–orosz szerződést új atomerőmű építéséről. Nem hiába zörgött a haraszt. Fújta már a szél, csak mi még nem éreztük.

Mindenesetre kíváncsi vagyok, vajon az indiai üzletemberek már sorban állnak-e a magyar határon, hogy kérjenek egy keveset Európa nekik megígért legolcsóbb energiájából. Bár óvnám őket attól, hogy magyar mérget vegyenek rá.

Október 23-i ünnepi beszédében mindenesetre a miniszterelnök még nem a jövőt rajzolta fel, hanem megint a múltat festette le egy vödör mésszel, imígyen: „mi, magyarok a XX. század során háromszor ráztuk le magunkról a kommunista önkényt”.

Ezzel szemben a tény az, hogy egyszer sem ráztuk le, legföljebb ráztuk. A Tanácsköztársaság nem azért bukott meg, mert a magyar nép elkergette a kommunistákat, bár hamar megutálta őket, hanem elsősorban azért, mert a román hadsereg előrenyomulása már Budapest elfoglalásával fenyegetett, és a kormányhatalom összeomlott. 1956-ban a forradalom alaposan megrázta a kommunista önkényt, néhány napra győzött is (és megalakult a kommunista Nagy Imre kormánya), de aztán az akkor mégiscsak lerázhatatlan kommunista önkény a szovjet csapatok segítségével vérbe fojtotta. És 1989–90-ben sem a kétségtelenül elégedetlen és cselekedni kívánó magyarok rázták le magukról a kommunista

rendszer, hanem az Egyesült Államok és a Szovjetunió vezetőinek megállapodása nyomán Gorbacsov engedett szabad utat a szovjet érdekszférához tartozó országok elszakadásának. Vagyis mind a háromszor a külföldi erők és hatalmak döntöttek. De Orbán mára lerázta őket, visszamenőleges hatállyal, háromszor is. Egyedül. Egy Ludas Matyi vészelt el benne. Vagy támadt fel újra.

Orbánhoz képest a többiek alig rúgtak labdába. Holott osztottak nekik rúgnivalót. Nem labdát, ellenséget. Kumin Ferenc – akkoriban a külföldi kommunikációért felelős helyettes államtitkár, azóta jutalmul New York-i főkonzul – Heller Ágnes filozófushoz írt nyílt levelet, arra figyelmeztetve őt, hogy elfogadhatatlan egy svéd tévének adott nyilatkozata, amely szerint Orbán Viktor a barátait jelölte a legfőbb állami posztokra. Kumin leszögezte, hogy a köztársasági elnököt és a parlament elnökét az Országgyűlés tagjai, az Országos Bírói Hivatal elnökét pedig a köztársasági elnök jelöli a posztjára, és nem a miniszterelnök.

Ami kétségtelenül így van, legalábbis formálisan, gyakorlatilag azonban mégsem. Igaz, erről nincs dokumentum, ám köztudott, hogy az ennél jelentéktlenebb személyi döntéseket is Orbán hozza meg, lásd a Fidesz parlamenti képviselőjelöltjeinek kiválasztását felcsúti vizitjük után. Sőt Áder János elődjét, Schmitt Pált még a formára sem adva nevezte meg államfőjelöltnek bulgáriai nyaralásáról hazauzenve. De ha véletlenül mégsem úgy volna, ahogy Heller Ágnes mondta, akkor Orbánnak kellett volna minden alkalommal elsőként és nyilvánosan tiltakoznia, hogy még véletlenül se választhassák közeli barátait a meghatározó állami, közhatalmi tisztségekbe. Mégis valamiért így történt, ezért eshetett meg, hogy a köztársasági elnök, az Országgyűlés elnöke és az Országos Bírói Hivatal elnöke egyaránt a kormányfő régi baráti köréből került ki. Csak nem azért, mert a demokrácia szerintük lehet barátokrácia is?

2013. NOVEMBER

Erre a hónapra megint jutott egy kis történelmi lecke kétkedő vagy hitetlen haladóknak. A kormány és az Evangélikus Egyház közti megállapodás aláírásakor Orbán Viktor kijelentette – a mára utalva természetesen –, hogy „amikor 1517. október 31-én Luther Márton kiszögezte 95 tételét a wittenbergi vártemplom kapujára, Európa rendkívül mély válságtól szenvedett. Pénzügyi, gazdasági és morális válságtól egyszerre.”

Ezzel szemben a tény az, hogy Európa nem szenvedett gazdasági, pénzügyi válságtól, éppen ellenkezőleg. A XVI. század első évtizedeiben a népesség, és vele együtt a gazdaság gyors ütemben növekedett a kontinensen, erőteljesen bővült az arany és a nyersanyagok bányászata, illetve behozatala, új kereskedelmi útvonalak nyíltak meg, az áruk cseréjét pedig megkönnyítette az új banki módszerek alkalmazása. Ez volt a portugál és spanyol felfedezések, a humanizmus és a reneszánsz művészetek fellendülésének kora, és persze a pénzzel megváltott bűnbocsánaté, a búcsúcéduláké is, amelyek ellen Luther tiltakozott. Csakhogy ez az egyház morális válsága volt, nem Európáé. Még ha Orbán Lutherben véli is fölfedezni elődjét, aki – hozzá hasonlóan – megváltotta a bűnös, romlott Európát.

Nincs történelmi lecke mai tanulság nélkül. Nem véletlen, hogy a miniszterelnök arra is kitért, hogy Luther „talán azt is üzenete tetteivel, hogy a kereszténység és Európa csak akkor menthető meg, ha vissza tud térni a gyökereihez, ami azt jelenti, hogy felismeri: nem pénz, nem anyagi javak, hanem egyedül hit által és isten kegyelméből üdvözülhet.”

Európa azonban sajnálatos módon nem élt ezzel a felismeréssel, mert éppen a reformáció terjedésével tért rá egyre határozottabban a kapitalizmus útjára, és ezt a kapitalizmust a pénz meg az

anyagi javak mozgatták és mozgatják minden más rendszernél sikeresebben, akár tetszik ez nekünk, akár nem. Orbán Viktornak minden jel szerint nem tetszik, nem tetszett, ezért akar állandóan visszatérni a keresztény gyökerekhez, de közben azért folyton a munkaalapú társadalomról szónokol. Lehet, hogy egyszer csak mégis áttérünk a hitalapúra? Higgyünk a Fideszben!

2013. DECEMBER

Decemberben volt Antall József halálának húszéves évfordulója. Ebből az alkalomból emlékülést rendeztek, és ki más beszélt volna, ha nem az akkori ellenzék egyik vezetője, bizonyos Orbán Viktor. Mint mondta, „a magyar parlamenti demokrácia intézményei Antall József áldozatos munkájának köszönhetően szilárdultak meg”. Beszéde végén pedig kijelentette: „ha az őt ma méltató, de életében gúnyoló és engesztelhetetlenül lejáratni igyekvő szocialista és liberális politikus társainkat hallgatom, azt a megállapítást kell tennem, hogy csak a halott jobboldali lehet jó jobboldali”.

Nem akarom a történelmi tényeket a miniszterelnök orra alá dörgölni (de akarom!), ám egy korábbi Orbán Viktor szerint a magyar demokrácia intézményei Antall József alatt egyáltalán nem szilárdultak meg, éppen ellenkezőleg. Az egykori miniszterelnök halála után hivatalba lépő Boross-kormány programjának előterjesztésekor, 1993 decemberében ugyanis a Fidesz (akkori és mostani) elnöke a parlamentben a következőket mondta: „Az MDF-kormány országglása alatt nem egyszerűen egy vagy két párt vesztette el a népszerűségét, nem egy vagy két politikussal fordult szembe a közvélemény jelentős része, hanem sokakban az egész demokráciába vetett hit rendült meg.” Egy évvel előbb pedig, Göncz Árpád Kossuth téri kifütyülése után ugyancsak az Országgyűlésben közölte: „Nem önmagában néhány száz skinheadtől fél ez az ország, hanem úgy gondoljuk, az ország attól tart, hogy a kormány gyanúba hozható és összjátékkal vádolható meg: a szélsőjobboldali erőszakos csoportokkal való együttműködés vádjával.” A mai és a tegnapi Orbánt összehasonlítva azt a megállapítást kell tennem, hogy a húsz évvel ezelőtti Orbán egyáltalán nem számítana se rossz, se jó jobboldalinak, viszont tényleg halott.

2014. JANUÁR

Paks. Paks II. Putyin. Putyin pincsije. Atom. Orosz megahitel. Orosz befolyás. Még mindig atom. Oroszok a spájzban, a konyhában, a hálósobában.

Három hónappal a választások előtt nem kis politikai bátorság kellett ahhoz, hogy a korábban harciasan oroszellenes magyar miniszterelnök egy egészen váratlan atomerőmű-építési szerződéssel és egy óriáshitel ígéretével jöjjön haza Moszkvából. Orbán tisztában volt azzal, hogy a fejére fogják majd olvasni, miket mondott pár évvel korábban Putyinról és Oroszországról, azt is sejthette, hogy az atomerőmű terve sem arat osztatlan sikert a magyar közvéleményben, mégsem halasztotta el a megállapodást a választások utánra, hanem ripsz-ropsz megkötötte. Lehet, hogy visszautasíthatatlan ajánlatot kapott (vagy itt írod alá, vagy nem lesz legközelebb!), az is lehet, hogy ezzel a húzással még a baloldali, oroszbarát szavazók egy részét is maga mellé remélte állítani, végül is mindegy. Megtörtént, és ezzel az orosz csapatokat egykor távozásra felszólító Orbán hosszú évtizedekre Oroszországhoz kötötte a magyar gazdaságot. A hazai nyilvánosságnak szánt fő érve a következő volt: Paks nélkül a magyar gazdaság nem tud versenyképesen működni. Sőt: „a paksi atomerőmű nélkül nincs magyar gazdaság”.

Rossz érv, nagyon rossz. Ha úgy értelmezzük ezt a kijelentést, hogy két új atomerőművi blokk nélkül a magyar gazdaság nem jutna elég villamos energiához, akkor ez szimpla marhaság. Egyrészt hagyományos fűtőanyagokkal is lehet normális áron energiát termelni, több, földgázzal működő korszerű erőmű van évek óta bezárva Magyarországon, holott versenyképes áron tudna energiát előállítani. Szükség esetén továbbiak megépítési költsége jóval kisebb lenne az atomerőműénél. Másrészt azonban ennél is fontosabb ellenérv, hogy a 2010-es évek elejétől hihetetlenül gyors ütemben kezdtek elterjedni az egyre olcsóbb alternatív energiaforrások, és ezek merőben új helyzetet teremtettek. Érdemes lehet tehát még néhány évet várni arra, hogy a gyorsan változó feltételek tükrében megvizsgálják, szabad-e a következő ötven-hatvan évben a nukleáris energiára alapozni a magyar energiaipart.

A másik lehetséges értelmezése Orbán kijelentésének még inkább megmutatja, mekkora abszurditás – vagy sima hazugság – az, hogy a paksi atomerőmű nélkül nincs magyar gazdaság. Már hogyne volna. A Paksi Atomerőmű Zrt. termelési értéke alapján csak az 54. legnagyobb magyar vállalat. Éves árbevétele 2012-ben 184 milliárd forint volt (csak miheztartás végett: a Richter Gedeon gyógyszergyárnak kétszer ekkora, de a Sanofi-Aventisnek is nagyjából a Pakséhoz hasonló), vagyis az egész magyar gazdasághoz képest messze nem akkora összeg, amely alapvetően meghatározná a magyar gazdaság versenyképességét. A tervezett új erőmű pedig a mainál csak jóval drágábban tud majd termelni, hiszen a tervek szerint majdnem 4 ezer milliárd forintba kerülne, már ha sikerülne az eredetileg tervezett költségkereten belül megépíteni (és általában sehol a világon nem szokott sikerülni). Ezzel együtt elképzelhető, hogy a paksi bővítésnél nem lesz kedvezőbb alternatíva 2030 után sem, de hogy nem ettől leszünk versenyképesek, az napnál világosabb.

Az orosz befolyás erősödése szintén magyarázatra szorult. Orbán szerint a moszkvai megállapodással Magyarország nem kerül más helyzetbe, mint amilyenben volt, egyszerűen csak fenn kell tartani azt az energetikai együttműködési megállapodást, amely annak idején még a Szovjetunióval jött létre, így ez a kérdés az ország függetlenségét és függőségét nem érinti.

Halló, tessék felébredni! Át tetszett aludni az elmúlt fél évszázadot? Hát nincs benne az új alaptörvényben, hogy Magyarország 1944-ben elvesztette nemzeti önrendelkezését, és azt csak 1990-ben nyerte vissza? Mert a Szovjetunióval kötött együttműködési szerződés még 1966-ban született, a totális függés keretei között. Ha valóban arról lenne szó, hogy csak ezt kell fenntartani (ugyan már!), akkor maradhattunk volna a KGST-ben és a Varsói Szerződésben, nem? Olyan függetlenek, amilyenek voltunk.

A paksi megállapodást persze a kormány minden lehetséges alkalommal összekapcsolta a rezsicsökkentéssel is, mondván, hogy csak ez fogja megteremteni a tartós rezsicsökkentés lehetőségét. Márpedig a rezsicsökkentés, az rezsicsökkentés. És tényleg ezt hallottuk ezerszer vagy százezerszer. Rezsicsökken-tés. Egyik fülünkön be, és a másikon is. Lázár János, a Miniszterelnökséget vezető államtitkár egészen odáig ment, hogy egy nyugdíjas fórumon, Hódmezővásárhelyen azt mondta: a rezsicsökkentés az elmúlt 23 év legfontosabb intézkedése.

Látom magam előtt Lázár elnéző mosolyát, amellyel fölényesen nyugtázza, hogy van, aki beveszi ezt a blódlit, egyben fölmenti magát, hogy emberek, ne haragudjatok, a politika már csak ilyen, nézzétek el ezt nekem. Mert talán még a nyugdíjas fórumon is bevillan sokaknak, hogy az elmúlt 23 évben volt egy-két ennél valamivel fontosabb intézkedés is. Például Magyarország kilépett a szovjet érdekszférából, a Varsói Szerződésből, a KGST-ből, belépett a NATO-ba, az Európai Unióba, megteremtette a szabadság, a szabad fejlődés kereteit, a többpártrendszert, a szólásszabadságot, a vállalkozás szabadságát, az ország ennek következtében 1996-tól 2007-ig nagy ütemben fejlődött, ami végre együtt járt az életszínvonal

gyors növekedésével is. A rezsicsökkentés ellenben mindössze azt eredményezte, hogy a magyar lakosság többéves életszínvonal-csökkenés után 2014-ben újból olyan színvonalon élt, mint 2010-ben. Ha Lázárnak ez volt 23 év alatt a legfontosabb...

A paksi atombomba váratlan felrobbantása mellett kevés idő és figyelem jutott másra. Bár a fiúk igyekeztek. Áder János köztársasági elnök a holokauszt nemzetközi emléknapján kiadott elnöki nyilatkozatában világossá akarta tenni, hogyan gondolkodik a Horthy-korszakot egyre kedvezőbb színben feltüntető Orbán-rendszer a zsidók tömeges meggyilkolásáról. Látszólag úgy, ahogy a Nyugat. Mintha az elnöki szózat elsősorban ennek megerősítéséről szólt volna: „Hetven évvel ezelőtt, hazánk 1944-es német megszállását követően a náci helytartók és a velük kollaboráló magyar állami szervek közreműködésével beteljesülni látszott Hitler náci Németországának akarata. Alig fél év leforgása alatt könyörtelenül végrehajtották a gettósítást, és deportálták szinte a teljes, vidéki magyar zsidóságot.”

Látszólag hibátlan mondatok, amelyekből az olvasható ki, hogy a mai magyar vezetés nem akarja letagadni a védhetetlen múltat. És a magyar történelmet nem ismerő nyugati szemmel akár nem is lehetne benne semmi kivetnivalót találni. Csakhogy a vidéki magyar zsidóság deportálását nem alig fél év leforgása alatt hajtották végre, hanem annál sokkal gyorsabban, április közepétől június végéig. Tehát két és fél hónap alatt, méghozzá úgy, hogy ezalatt mintegy 440 ezer embert küldtek Auschwitzba. De a mondat nemcsak ezért téves, hanem azért is, mert nem derül ki belőle, hogy kik hajtották végre. A náci helytartók a velük kollaboráló magyar állami szervek közreműködésével, ahogy azt Áder előző mondata sugallja? Nem. A magyar állami szervek, a csendőrség, a rendőrség a németek követelésére, de a németek elképzeléseit messze túlteljesítve, német segítség nélkül. Vagyis az államfő általános alany mögé rejtette a felelősöket, konkrét, megnevezett alanyok helyett. Abban bízva, hogy nem veszik észre ezeket a csúsztatásnál durvább hamisításokat.

De természetesen volt hazafelé szóló, egyáltalán nem finomkodó üzenet is. Szokás szerint Kövér Lászlótól, aki a következőket mondta a később kitagadott Simicska Lajos rádiójában: „Hogy egy rákosista mítosz és logika jegyében kilencmillió fasiszta bűneként kellene állandóan a fejünkre olvasni történelmünk eme tragikus periódusát, azt engedtések meg nekünk, hogy ne fogadjuk el.”

Az ellenfél szájába adni valamit, ami nem igaz, majd felháborodottan visszautasítani, ez tipikus fideszes hadviselési módszer. Vagy módszer? Mert ugye nyilvánvaló, hogy senki nem olvassa Magyarország vagy pláne az Orbán-kormány fejére a magyar zsidók nagy részének kiirtását, különösen nem kilencmillió fasiszta bűneként. A bírálók csupán egyetlen dologra hívják fel a figyelmet: arra, hogy a népiirtásban a Horthy-rendszer maga is tevékenyen, sőt lelkesen közreműködött. Ha ezt a történelmi tényt Orbán és kormánya meg a sajtója magától értetődően elismerné, és nem próbálná a legkülönbözőbb közvetlen és közvetett eszközökkel mentegetni, sőt a Horthy-korszakot tisztára mosni, akkor a szerencsére nem kilencmillió magyar fasiszta néhány mai utódja magára maradna. Engedtések meg nekünk tehát, hogy ne fogadjuk el Kövér László gondolatmenetét.

2014. FEBRUÁR

A rendszeresen megismételt hazug kiindulópontról mások is harcias végkövetkeztetésekre jutottak. Mint például Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere, aki az Európai Parlamentben helyet foglaló magyar szocialistákról azt mondta, hogy „magyarnak nevezett képviselők”. És amikor megkérdezték tőle egy tévéműsorban, hogy miért beszélt róluk így, a válasza az volt, hogy azért, mert az Európai

Parlament jelentése „Magyarországot en bloc olyan rasszista, antiszemita országnak bélyegezte, amit felháborítónak tartok, és ha valaki ehhez asszisztál, az nem minket képvisel”.

Az Európai Parlamentben elfogadott határozat azonban, amely az úgynevezett Tavares-jelentésen alapult, nem bélyegezte Magyarországot sem rasszista, sem antiszemita országnak. Idézem: „Bár a roma és a zsidó közösségek tagjaival szembeni intolerancia nemcsak Magyarországhoz köthető probléma, és más tagállamoknak is szembe kell nézniük ugyanezekkel a nehézségekkel, az utóbbi időkben egyes események arra utalnak, hogy Magyarországon a roma- és zsidóellenes gyűlöletbeszéd újra erősödőben van.” Tehát: intolerancia és erősödő gyűlöletbeszéd. Ennyi. Ami egyrészt realitás, másrészt meg egyáltalán nem jelenti azt, hogy Magyarország en bloc rasszista és antiszemita. Ha pedig hozzávesszük a jelentésnek azt a részét is, amely kiemeli, hogy a magyar parlament büntetőjogi és polgári jogi rendszabályokat is hozott a rasszista gyűlöletkeltés leküzdése érdekében – bár közben arra figyelmeztet, hogy ezeket végre is kellene hajtani –, akkor végképp nem tudom, miről beszél Balog Zoltán. Illetve dehogynem tudom. Nagyon is.

A külföldi ellenségek sorában feltűntek mások is. Kövér László nem mulasztotta el felhívni a figyelmet arra, hogy „egy nagy befolyású amerikai nyugdíjas, külügyi tanácsadó, Charles Gati többször belenyilatkozta a világba: az Orbán-kormányt bármi áron el kell távolítani a hatalomból”.

Valójában azonban nemhogy többször, egyszer sem. Gati, azaz az 1956 óta Amerikában élő Gáti Károly ezt nem nyilatkozta bele sem a világba, de egyetlen újságba, rádióba, tévébe sem. Soha. A fideszes vezetők és médiájuk ugyan megint ezerszer elismételte és felfelmelegítette ezt a hazugságot, ám ettől az még nem lett igaz. Gati egy néhány évvel korábbi, és most előkapart nyilatkozatában csupán annyit mondott: többféle módon képzelhető el az Orbán-kormány elmozdítása. Ezek közül az első az volt, hogy a Fidesz elveszíti a 2014-es választásokat, az ötödik pedig, hogy akár polgárháború is kitörhet. „Isten őrizze, hogy a helyzet idáig fajuljon, de ennek lehetőségét sem zárom ki” – mondta Gati. Kövér pedig a magyar nyelvű nyilatkozatot szándékosan fideszmagyarra ferdítette. Mert ellenségnek mindig kell lennie. Így lesz az „isten őrizze”-ből „bármi áron”.

És akkor lesz győzelem is. Íme: Orbán Viktor – hol máshol, mint – a Belügyminisztérium értékelőjén jelentette ki, hogy Magyarországon 2010 után helyreállt a jogállamiság.

Na, ehhez kellett aztán egy belevaló, bátor beszédíró. Meg sok bódító házi pálinka. Adómentesen. A jogállamiság ugyanis éppen 2010 után szűnt meg, vagy legalábbis súlyosan sérült. Nemcsak én mondom, nem is csak a magyar ellenzék, hanem olyan konzervatív beállítottságú szaktekintélyek is, mint Sólyom László, a Fidesz által posztjára segített volt köztársasági elnök, az Alkotmánybíróság első elnöke, valamint – természetesen a maga diplomatikus, politikailag korrekt módján – a teljes nyugati politikai világ. Mert mi is volt 2010 előtt? Az úgynevezett elmúlt nyolc évben? Mondjuk az, hogy akkor még bíróság elé kerültek a korrupcióval gyanúsított akkori kormánypárti (szocialista) politikusok, mint Zuschlag János, Hunvald György vagy Hagyó Miklós. Eljárások indultak a 2006-os rendőri túlkapások feltételezett elkövetői ellen, vagy éppen az első fokot korrigálva másodfokon leálltak az eljárások a zavargások számos résztvevőjével szemben. A független intézmények élére a kormánypártok az ellenzékkel egyeztetve és kiegyezve neveztek ki (vagy megegyezés hiányában nem tudtak kinevezni) vezetőket. 2010 óta viszont a demokrácia és a jogállam szégyenére egymást követték a visszamenőleges hatályú törvények. Havonta módosították a régi alkotmányt, hogy aztán létrehozzák az egypárti alaptörvényt (és aztán azt is elkezdték sűrűn módosítani). Jelentősen korlátozták az Alkotmánybíróság hatáskörét. Semmisségi törvénnyel törölték a 2006-os tömegoszlatások rendőri vallomások alapján hozott ítéleteit. Egyoldalúan, az ellenzék véleményét semmibe véve átalakították a választási rendszert. Teljes kormányirányítás alá helyezték a médiát, és állami pénzből kiépítették a saját, magántulajdonban

működő médiájukat is. Mit mondjak még? Ezt nevezik az orbáni *newspeak*-ben, újbeszél-ben jogállamnak. De jó lesz vigyázni: a magyar Orwell már biztos megszületett, és egyszer megírja.

A paksi expresszvonat közben robogott tovább. Áder János köztársasági elnök nem találta aggályosnak a törvény aláírását, Gulyás Gergely, a Fidesz frakcióvezető-helyettese pedig azzal biztatott mindenkit, hogy a paksi atomerőműben előállított elektromos energia jóval olcsóbb lesz, mint bármi más. Mindössze 10–12 Ft/kWh, annyi, amennyiért most állítják elő, ugyanis az amortizáció az energia árán nem változtat, az csak pénzügyi számítási kérdés, mondta Gulyás.

Laza könyvelés, mit mondjak. Az amortizáció az egy évnél hosszabb használati idejű befektetett eszközök egy évre meghatározott értékcsökkenése, költsége. Ennek bizony meg kell jelennie a termékek árában, hiszen ez a befektetett tőke visszanyerésének módja. Hogy a mostani paksi blokkok már leamortizálódtak, az egy dolog, de olyan játék nincs, hogy a majdnem 4 ezer milliárd forintos beruházás költségét az árakba ne számítsák bele, hiszen azt valahogy vissza kellene nyerni, és máshogy, mint a megtermelt áru árából, nem lehet! Még ha a Fidesz ezzel a kisded játékaival kábítja is a választókat.

Tény ugyanakkor, hogy – bár nem Paks miatt – a fellendülés megkezdődött, de ez önmagában nem volt elég a kormánypártnak. Mindig hozzá kellett hamisítani valamit a múltból. Pelczné Gáll Ildikó, a Fidesz alelnöke például azzal dicsekedett, hogy hatalmas fejlesztés zajlik az egészségügyben, amely a 2010-es kormányváltáskor romokban hevert. Mint mondta, a kórházak adósságállománya akkoriban elérte a 125 milliárd forintot, és hatezer orvos hagyta el az országot.

Kár, hogy 2010 decemberében az Orbán-kormány minisztériuma (NEFMI-nek, Nemzeti Erőforrás Minisztériumnak hívták leánykori nevén) még olyan adatot közölt, hogy a kórházak adóssága 47,5 milliárd forint, vagyis harmadannyi, mint amennyit Pelczné utólag a szocialisták nyakába varrt. Csak összehasonlításképpen: 2013 szeptemberében viszont az adósság 97 milliárd volt, és egyébként azóta is minden évben összejön 50-60 milliárdnyi. Ami meg a külföldre távozó orvosokat illeti, 2008-ban 728, 2009-ben 887, 2010-ben 1111, 2011-ben 1200, 2012-ben 1108, 2013-ban pedig 955 orvos kért hatósági igazolást külföldi munkavállalásra. Úgyhogy összességében tényleg kijön a hatezer 2014-ig, csak éppen a többség a Fidesz-kormány alatt ment el Magyarországról. Egyet viszont el kell ismerni: az egészségügyi romokat az Orbán-kormány gondosan őrzi.

A keleti nyitás jegyében februárban Pekingbe utazott a miniszterelnök. Ami rendben is van, Kína fontos ország, nem árt jóban lenni vele. A nyitás egyéb eredményei ugyan nemigen látszóttak, de ezt Orbán igazi nagyvonalúsággal hidalta át, mondván: a kínai–magyar barátságot nem a kínai gazdasági sikerek mozgatják, mivel Magyarország nem akkor lett Kína barátja, nem akkor fejezte ki elismerését a kínai nép iránt, amikor az ázsiai állam a világgazdaság meghatározó országává vált, hanem még hosszú évtizedekkel azelőtt.

Értik? Már a magyar és kínai kommunista rendszerek is nagy barátok voltak, és ezt lelkesen folytatjuk mi is. Ugyanúgy, mint a paksi szerződést a nagy Szovjetunióval. De azért az mégiscsak túlzás, hogy a magyar nép 1949-ben elismerését fejezte ki a kínai nép iránt, nem? Mintha annak idején a magyar nép mással lett volna elfoglalva. Mellesleg a kínai is. Egyébként ez a barátság sem tartott túl sokáig, mert a hatvanas évek elejétől a Szovjetunió és Kína viszonya egyre feszültebbé vált, fegyveres konfliktusok is kitörték a két ország között, és évtizedekre a magyar–kínai viszony is elhidegült. Ennek következtében a magyar nép hosszú ideig megint nem tudta kifejezni elismerését. Még szerencse, hogy Orbán Viktor most megtette, és pénz, paripa meg befektetések reményében visszamenőleges hatállyal a történelmet is átírta.

A választások időpontja ugyan gyorsan közeledett, ám a Fidesz úgy tett, mintha ilyen prózai dolgokkal nem is kellene foglalkoznia. Kiszervezte a kampányt másoknak. Orbán Balázs, a kormány által busásan finanszírozott Századvég Alapítvány kutatási igazgatója egy cikkben azzal védte a fékezett habzású kampányt, hogy „ugyan valóban kevesebb felületen lehet kampányt folytatni, de a jogszabályok által megállapított feltételek mindenkire egyenlő mértékben vonatkoznak”.

De még mennyire! Egész pontosan annyira, hogy a legnagyobb méretű választási propaganda-hadjáratot ezekben a hetekben-hónapokban nem egy párt, hanem a Fideszhez közel álló „civil” szervezet, a CÖF folytatta. Hogy kinek a pénzéből, egyelőre rejtély, bár 2017-ben az is kiderült, hogy az állami nagyvállalat, a Magyar Villamos Művek 2016-ban félmilliárd forintos önzetlen támogatást nyújtott a Civil Összefogás Fórumnak. De azért ott volt minden kilométerkőnél maga a kormány is, amely azt hirdette lépten-nyomon, hogy (a vajon ki által vezetett?) Magyarország jobban teljesít. Márpedig sem a kormányra, sem a civil szervezetekre nem vonatkozik semmilyen korlátozó szabály, ellentétben a pártokkal. És ez azóta is így megy, csak a kormány még többet költ a saját dicsőítésére és ellenfeleinek lejáratására. Teszi, mert megteheti. Ha pedig nem elég a költés, akkor még a kormányhivatalok embereivel le is szedetheti az ellenzék kirakott óriásplakátjait (megint csak 2017-ről beszélek, hogy lássuk, mekkora a fejlődés). És hogy ne lássuk, ami kellemetlen lehet Orbánnak.

A miniszterelnöknek közben arra is volt ideje és érkezése, hogy elmenjen Szaúd-Arábiába, a második magyar–arab gazdasági fórumra, és ott kijelentse, hogy Magyarország a Nyugat kapuja Keletről nézve.

2014-ben az ilyenfajta melldöngetés legfőljebb csak nevetségesen hatott, néhány évvel későbből visszanézve azonban mégiscsak lett valami realitása, ha nem is az, amit Orbán szánt neki. Hiszen Keletről vagy az arab világból nézve Magyarország sem gazdaságilag, sem kulturálisan, sem külpolitikailag, sem katonailag nem volt és ma sem a Nyugat kapuja. A kapuban ugyanis ott van Görögország, Olaszország, Franciaország vagy Spanyolország. Földrajzból, történelemből, kulturális és gazdasági ismeretekből tehát elégtelen, nagyotmondásból ugyanakkor jeles. Ám a 2015-ös menekültválság szemszögéből nézve mégiscsak a Nyugat kapuja lettünk egy ideig. Amíg Orbán le nem zárta. És bár a szaúdi milliárdosokat továbbra is szereti, valószínűleg már nem merne azzal kérkedni, hogy az Arab Kelet számára mi vagyunk a Nyugat kapuja.

Na, de vissza a választási kampányhoz. Természetesen Orbán nemcsak Kínában és Szaúd-Arábiában tűnt fel, hanem itthon is. A Hősök terén tartott Fidesz választási nagygyűlésen arról beszélt, hogy „mi, akik ma itt vagyunk, soha nem adtuk fel”, és 2010-ben „csináltunk egy alkotmányos forradalmat. Világgá kiáltottuk: a magyaroknak nem kell többé sem kommunizmus, sem szocializmus. Nem kell többé a baloldal jelmezbálja, amellyel a Kun Bélák már száz éve szórakoztatják Európát”

Csak a tények kedvéért jegyzem meg, hogy nem alkotmányos forradalmat, hanem alkotmányos puccsot csináltak. Sem tömegek, sem forradalmi élcsapatok nem követeltek új alkotmányt, a kormány pedig nemhogy világgá nem kiáltott semmit, de országgá sem, vagyis itthon sem kötötte senkinek az orrára, hogy a kétharmad leple alatt olyan új alkotmányt fog elfogadtatni, amelynek elkészítéséből kizárja az ellenzéket. Azt sem kürtölték világgá 2010-ben, hogy a magyaroknak nem kell a kommunizmus, éppen ellenkezőleg: végig azt kiabálták, hogy a szocialisták valójában a bankárok, a nagytőke kiszolgálói. A Kun Bélákról pedig annyit, hogy már régóta nem „szórakoztatják” sem Európát, sem Magyarországot, sem jelmezbállal, sem Tanácsköztársasággal, de még kommunista

pártokkal sem, azoknak ugyanis szinte mindenhol végük van. Egy, csak egy legény van talpon a vidéken, bizonyos Vlagyimir Putyin, de ő Orbán Viktor feltűnően jó barátja. Legalábbis a jelmezbálon.

Basszusgitáron Kövér László játszott. Egyik kedvenc koncerthelyszínén, a Kossuth rádió Vasárnapi Újság című műsorában a következőket mondta: le kell számolni az európai értékközösség illúziójával, mert „az Európai Unió egy szűk, materiális érdekközösség, amiben bennünket az tart – saját nemzeti érdekeinket mérlegelve –, hogy olyan komoly, jelentős fejlesztési forrásokhoz jutottunk és jutunk hozzá a következő hét évben is, amelyek nélkül Magyarország nem tudna megállni a lábán, vagy legalábbis nem tudna fejlődni.”

Na, kérem ez az a nyilatkozat, amely egyszerre nettó hazugság és egyben bruttó beismerő vallomás is. Hiszen egyfelől az Európai Unió nagyon is értékközösség, legfőljebb a magyar kormány élesen szembefordult ezekkel az értékekkel. Ám másfelől ez a kijelentés azért különösen figyelemreméltó, mert mindent elárul a Fidesz gondolkodásáról és alantas politikájáról. Ahhoz képest ugyanis, hogy Kövér ájtatosan hiányolja a magasztos értékeket, meghökkentő módon bevallja, hogy a magyar kormány csakis a piszkos anyagi érdekek miatt marad az Unióban, sőt még azt is elismeri, hogy Magyarország nem tudna megállni a saját lábán az Unió segítsége nélkül. Vajon erről az az Orbán Viktor is tud, aki folyton arról szónokol, hogy végre a saját lábunkon állunk, sőt nélkülünk az Európai Unió nem is tudna fejlődni? Tud, de nem érdekli. Elvégre ő is tudja, amit mi.

2014. ÁPRILIS

Megvolt a választás, megvolt az újabb győzelem (jóval kevesebb Fideszre adott szavazattal, mégis ugyanúgy, kétharmados parlamenti többséggel, és továbbra is megvolt Orbán Viktor, régi és új, bár egyelőre azért nem örökös miniszterelnök. Aki a Fidesz újabb választási győzelmének éjszakáján kijelentette, hogy a Fidesz–KDNP választási eredményével európai rekordot ért el: az európai pártok közül a legnagyobb arányú támogatást szerezte meg.

Sosem fogom megérteni, hogy a sok miért nem elég? Miért kell minden? És ha nincs meg, miért kell azt hazudni, hogy de bizony, minden megvan? Orbánék a magyar választóktól 43,55%-ot kaptak (és ehhez jöttek még a levélszavazatok a határon túlról). Spanyolországban azonban a 2012-es választásokon a jobboldali Néppárt 44,63%-ot kapott, Szlovákiában pedig a Fico vezette szociáldemokrata Smer 44,41%-ot. Ráadásul a Fidesz nem egyedül győzött, hanem egy másik párttal, a KDNP-vel szövetségben. Úgyhogy ha ezt is bekalkuláljuk, akkor illene pártszövetségekkel összehasonlítani őket. Nem is kell messzire mennünk, elég Romániába, ahol a legutóbbi választásokon a Victor Ponta vezette szövetség, a Szociálliberális Unió nyert 58,63%-kal (aztán 2016-ban már egyedül nyertek, 46,5%-kal). Szóval, ha a választási felhatalmazás mértékéről beszélünk, akkor az említett országokban nagyobb lenne, mint nálunk az „európai rekorder” Fideszé, kivéve, hogy a megváltoztatott választási törvény lehetővé tette Orbánék újabb parlamenti kétharmadát, ami a többi országban a nagyobb szavazói támogatás ellenére nincs. Ja, és hogy el ne felejtsem: Oroszország ugyebár Európa, és 2011-ben Putyin pártja 49,32%-ot szerzett (2016-ban meg 54,2%-ot). Összegezve: a magyar kormányfő nemhogy rekorder és aranyérmes, de még dobogós sem lett a képzeletbeli versenyen. Legfőljebb képzeletben.

A kétharmad birtokában aztán folytatták kisebb-nagyobb háborúikat a világgal. Fazekas Sándor vidékfejlesztési miniszter például az otthon főzött pálinka adómentességének megszüntetéséről szóló európai bírósági döntés után kelt ki magából, „a brüsszeli bürokraták újabb felháborító

provokációjának” nevezve „az Európai Bizottságnak azt az ítéletét, amelyben Magyarország pálinkaügyben elfoglalt álláspontját bírálják”.

Csak hogy nem az Európai Bizottság ítelt és nem is a brüsszeli bürokraták, hanem a luxemburgi székhelyű Európai Bíróság, amely nem Magyarország álláspontját bírálta, hanem a törvényi szabályozást minősítette az európai jogba ütközőnek. Közelebbről: Magyarország nem teljesítette az alkoholtartalmú italok jövedéki adójára vonatkozó uniós jogszabályokból eredő kötelezettségeit. A háromtagú bíróság elnöke egy máltai bíró volt, tagja pedig egy osztrák és egy horvát bíró. Vagyis még csak azt sem lehet mondani, hogy a nagy országok (a bíráikon keresztül [?]) ráerőltették volna a nekik kedvező (?) jogot a kicsikre. Meg azt sem, hogy a bírák ne ismernék közéről a közép-európai viszonyokat. Semmit se lehet mondani. De olyanokat, amilyeneket Fazekas miniszter mondott, úgy látszik, gond nélkül lehet.

Megkezdődött a norvégok ellen vívott civil háború is. Lázár János, a Miniszterelnökséget vezető államtitkár az európai ügyekért felelős norvég miniszterhez írt levelében azt kifogásolta, hogy a magyar civil programokat támogató norvég pénzügyi alap elosztására kijelölt egyik szervezet egy magyar párthoz kötődik, ezért „olyan látszat alakult ki, mintha a norvég kormány egypárti demokráciát támogatna Magyarországon”, még hozzá egy olyan párt révén, amely a norvégoknak tetszik.

Nem kötődött, és nem alakult ki olyan látszat. Lázárék látszata csalt. Hiszen a norvég támogatásokat nem egyedül az Ökotárs alapítvány osztotta szét, és ők nem is kapcsolódtak az LMP-hez. A következő hónapokban lett is ebből nagy, nemzetközi balhé, mert az Orbán-kormány mindenkinek meg akarta mutatni, hogy hiába ugat a norvég kutya, a magyar karaván halad. Valamint hogy minden út és pénz Rómába, pontosabban a Fideszhez vezet.

Érdekes módon a távozó külügyminiszter, Martonyi János is folytatta a szemrehányásokat: ő Obama szemére hányta a hánynivalót. A Le Monde című francia lapnak úgy nyilatkozott, hogy Orbán Viktor önhibáján kívül nem tett látogatást Washingtonban. „Sajnálom, de nem ő tehet róla.”

Ha nem ő, akkor vajon ki? Jó, hát persze a meghívó, aki nem hívta meg a kiváló magyar államférfiút. De talán azért nem küldtek meghívót Washingtonból, mert a demokratikus intézményrendszert tudatosan és alaposan szétverő Orbán az Egyesült Államok kritikáit, figyelmeztetéseit rendre lesöpörte, ezek után pedig nem volt értelme tárgyalni. Pedig Obama elnök az elmúlt években nemcsak Tusk lengyel, vagy Nečas, korábbi cseh miniszterelnökkel találkozott, hanem szerét ejtette annak is, hogy a Washingtonban szintén nem különösebben kedvelt Fico, szlovák miniszterelnökkel is tárgyaljon, amikor beugrott Biden alelnök és Fico washingtoni megbeszélésére (ez amolyan ügyes, amerikai elnöki trükk), bár Szlovákia súlya nyilván még kisebb az amerikai kormányzat szemében, mint a magyaré. Sőt még Ponta, román kormányfőnek is alkalma nyílt negyedóráig beszélgetni Obamával, amikor 2013 végén Dél-Afrikában részt vett Nelson Mandela búcsúztatásán, és ott Tony Blair volt brit miniszterelnök bemutatta őt az amerikai elnöknek. Orbán persze Dél-Afrikába sem ment el. Talán tudta, hogy nincs esélye még 15 percre sem Obamától. Nem önhibájából, persze. Hanem?

Különben is: minek ment volna Orbán Washingtonba, amikor volt itthon fontosabb dolga? Felavatta például Puskás Ferenc szobrát a róla (mármint egyelőre még Puskásról) elnevezett felcsúti futballakadémián, még hozzá ezekkel a szavakkal: „azt szeretnénk, ha a fiatalok erőt merítenének ebből a szoborból, hogy miként lehet egy vidéki fiúból ünnepezt sztár”.

Sokatmondó elszólás. Puskás Ferenc ugyanis, mint majdnem mindenki tudja (a miniszterelnök aztán végképp), nem vidéki fiú volt, hanem kispesti. De Orbán minden bizonnyal magára gondolt. Ő igazán szeretett volna Puskás lenni, de ha már nem lehetett, akkor elkezdte építeni a Puskás-kultuszt. Maga

köré. És majd ha szobrot is állíttat magának, csak azért fogja tenni, hogy a fiatalok erőt meríthessenek belőle, miként lehet egy vidéki fiúból vezénylő tábornok és örökös miniszterelnök. De még inkább örökös gólkirály.

Ugyancsak ebből az ünnepélyes alkalomból adott interjút a Hír TV-nek, és ebben kommunista örökségnek nevezte, hogy sokak szerint az épülő stadiont közpénzből finanszírozzák. „Meg kéne érteni, hogy a pénzt a vállalkozók termelik meg, és ők döntenek arról, hová adják a pénzüket. Ez nem közpénz.”

Hát de. A vállalkozók által igénybe vett társasági adókedvezményt máskülönben be kéne fizetni az államkasszába. A Kúria egyébként 2017 októberében ki is mondta, hogy a tao-pénzek közérdekű adatnak számítanak, hiszen ez a költségvetés terhére adott kedvezmény. Orbánnak tehát most már papírja van róla, hogy tévedett. Vagy inkább: nem akart igazat mondani.

A választásokig már nem sikerült felállítani a Szabadság téri emlékművet, ami láthatóan szintén Orbán szívügye volt, ám a győzelem után újult erővel neki lehetett támadni az ellenzéknek, megalapozva ezzel a lehetőleg minél előbbi avatást. A Magyar Nemzet vezércikkében Körmendy Zsuzsanna azt a politikusok által használt ócska fordulatot vette elő, hogy „az ellenzék képtelen belenyugodni vereségébe, és ezért egy időtlenített kampány részeként csökönnyösen kitart amellett, hogy a kormány kvázi dicsőítő szándékkal állít emlékművet a megszállásnak”.

Na, emellett aztán nemhogy nem tartottak ki csökönnyösen, de ilyet nem is állítottak soha. Dicsőíteni akarná a kormány a német megszállást? Miért is? Ekkora örültséget nyilván nem követnek el. Amit a tiltakozók valóban csökönnyösen ismételtettek, az csupán az volt, hogy a tervezett emlékművel a kormány elmosná a Horthy-rendszer felelősségét a zsidók deportálásában, a bekövetkezett nemzeti tragédiában, és az egészet rátolná a német nácikra. Jellemző egyébként, hogy az emlékmű felállításáról szóló kormányrendelet 2013. december 31-én a következő címmel (és bikkfanyelven) jelent meg: „A Magyarország német megszállásának emléket állító, Budapest V. kerületben felállításra kerülő emlékmű megvalósításához szükséges közigazgatási hatósági ügyek nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű üggyé nyilvánításáról és az eljáró hatóságok kijelöléséről”. Az akkor elkezdődött tiltakozások nyomán azonban nyilván érezték, hogy a „német megszállásnak emléket állító” kifejezés enyhén szólva félreérthető, és 2014. február 19-én új kormányhatározatot tettek közzé, amelynek címében már az szerepel, hogy „Magyarország német megszállása áldozatainak” állítanak emléket. Ami egyébként már rendben volna, csak az nem mindegy, milyen.

Végül olyat állítottak fel, amelyet eredetileg akartak, de úgy estek pofára, ahogy nem akartak. Emlékműavatás helyett hajnalban, titokban csempészték a helyére az emlékművet, felavatni később sem merték, viszont mellette azóta is ott van a tiltakozók Eleven Emlékműve. És mint József Attilától tudjuk, él az, ami eleven.

2014. MÁJUS

Ha már a Szabadság téri emlékmű ügyében Orbán inkább veszített, mint nyert, gyorsan nyitott egy másik frontot. Hiába, olyan emberről van szó, akinek a háborúzás a vérében van. Most arról kezdett beszélni bárhol, amerre csak járt (például Körmenden), hogy „Strasbourgban hoztak egy olyan döntést, amely arról szólt, hogy Magyarország nem tarthatja fenn a tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés büntetését. Ezt én személyesen felháborítónak tartom, és egy újabb bizonyíték arra, hogy úgy tűnik: Brüsszelben és Strasbourgban, tehát az Európai Unióban a bűnt elkövető embereknek a jogait az

ártatlan ember és az áldozatok jogai elé helyezik. Ez az egyik ok, amiért Európában nagyon sokan nem szeretik ma sem Brüsszelt, sem pedig az Európai Bíróságot.”

Nézzük először a dolgot magát, és utána vessünk egy pillantást a Brüsszel elleni kirohanásra. Szóval a strasbourgi ítélet nem azt kifogásolta, hogy Magyarországon ki lehet szabni az életfogytiglani szabadságvesztést, hanem azt, hogy ezt aztán soha többé nem lehet felülvizsgálni. Ám ehhez a strasbourgi ítélethez sem Brüsszelnek, sem az Európai Uniónak nem volt semmi köze. Az Emberi Jogok Strasbourgi Bírósága ugyanis nem az Unió intézménye, hanem az összes európai államot tömörítő Európa Tanácsé. Tagja például Oroszország is, ítéleteit tehát semmiképpen nem lehet az Unió nyakába varrni. Orbán ezt természetesen nagyon jól tudja, mégis az Unió ellen hergelte és hergeli híveit. Na, Európában ezért nem szeretik nagyon sokan Orbán Viktort.

Emberünk azonban nem állt meg ezen a ponton – hiszen megállíthatatlan –, és moralizálásba fogott. Mint mondta, „embertelen az, aki megöli a másik embert. Nekünk a becsületes és áldozatul esett emberek mellé kell állnunk, az ő érdeküket kell néznünk, és a bűnözők jogai – noha kétségtelenül ilyenek is vannak – soha nem kerülhetnek az áldozatok jogai elé.”

Úgy igaz. Csak hát 2012-ben nem is egy bíróság, hanem a magyar kormány, sőt minden jel szerint személyesen Orbán Viktor döntött a korábban Budapesten életfogytiglani börtönre ítélt azeri baltás gyilkos kiadatásáról Azerbajdzsánnak, noha biztos lehetett benne, hogy Szafarovot, egy örmény katonatiszt gyilkosát otthonában hősként ünneplik majd, és nem fogja leülni életfogytiglani büntetését. Ha azonban „nekünk a becsületes és áldozatul esett emberek mellé kell állnunk”, akkor hogy lehet mégis, hogy a bűnözők jogai az áldozatok jogai elé kerülhettek? Csak nem úgy, hogy a jogokat maga Orbán rangsorolja? Egyszer ide, máskor meg oda.

Ami párt- és eszmetársait láthatóan egyáltalán nem zavarja. Sőt kifejezetten örülnek neki. Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere a Lidové Noviny című cseh lapnak adott interjújában fejtette ki azt a meggyőződését, hogy Magyarországnak szüksége van az olyan erős politikusokra, mint Orbán Viktor, mert az utóbbi húsz évet eltékoztuk. „25 éve a posztkommunista országok élén álltunk, ezelőtt öt éve pedig az utolsók voltunk.”

Most nem azzal vitatkozom, hogy szükségünk van-e ilyen erős emberre, hanem az indoklás igazságával, vagyis hazugságával. Azzal, hogy hol áll és hol állt az ország. Kezdjük ott, hogy a rendszerváltási folyamatban eleve nem mi, hanem a lengyelek álltak az élen, de nem bánom, a keletnémetek kiengedése miatt legyen holtverseny. 2010-ben viszont a gazdasági versenyben nem mi voltunk az utolsók. A svájci Világgazdasági Fórum versenyképességi indexén Magyarország 2010-ben az 58. volt, 2013-14-ben a 63. helyre csúsztuk vissza, és még 2017-re is csak a 60. helyre jöttünk fel, vagyis még most is hátrébb vagyunk, mint 2010-ben voltunk. Egy másik svájci intézet, az IMD nemzetközi rangsorában, 2010-ben Magyarország a 42., 2014-ben a 48., 2017-ben pedig az 52. Ehhez kellett ez az erős ember? És ha a gazdaságon kívül a többi fontos mutatót nézzük, a korrupciót, a sajtószabadságot és a demokratikus átalakulás intézményeit és eredményeit, a Transparency International, a Freedom House meg a Bertelsmann rangsorait, akkor azt látjuk, hogy 2010 óta Magyarország folyamatosan kerül mind lejjebb. A korrupció egyre durvább, a média szabadsága egyre kisebb, a politikai vezetés minőségi indexében pedig a magyarok a térségben messze lemaradva az utolsók. Hát ekkora szükségünk van az olyan erős politikusokra, mint Orbán.

A Szabadság téri emlékmű fájó pont lehetett az erős embernek, már csak azért is, mert kiderült, hogy nem annyira erős. Magyarázkodnia kellett például harminc, zsidó származású amerikai szenátornak és képviselőnek is, akik aggodalmaikkal megkeresték. Azzal válaszolt nekik, hogy a Szabadság térre tervezett emlékmű „egy szabadságharcos nemzet emlékműve arról a fájdalomról, amikor eltiporták a szabadságát”.

Csak hogy az emlékmű nem erről szólt, és sajnos a történelem sem. Az állítólag „szabadságharcos nemzetnek” csupán néhány tagja emelte föl a szavát vagy a pisztolyát a szabadságunkat eltipró németek ellen, a többség csendben vagy kifejezett örömmel üdvözölte bevonulásukat. A német megszállók 1944-ben nem egy ellenálló, szabadságharcos Magyarországot foglaltak el, hanem egy velük együtt harcoló, szövetséges országot, amely egyébként hadat üzent az Egyesült Államoknak is. Így aztán a német megszállás után az eltiport „magyar szabadságharcosok” a hitleri Németországgal válllvetve harcolhattak tovább a Szovjetunió és nyugati szövetségesei, köztük Amerika ellen. Mély fájdalommal? Ezt állítja, Miniszterelnök Úr?

Szabadságharcos vezérünk a németek előtt azért inkább egy másik szabadságharcról beszélt, nem a németek elleniről. A Bild című német lapnak kijelentette, hogy a Nagy Imre újrateremtésén 1989-ben elmondott beszédében azért követelte a szovjet csapatok kivonását Magyarországról, mert végre ki akarta mondani azt, „amit senki sem mert. Nem azért, mert én lettem volna a legbátrabb. Nem is azért, mert én voltam a legokosabb. Hanem azért, mert én voltam a legfiatalabb. Aki fiatal, az radikálisan gondolkodik. Megveti a tabukat. Egyszerűen az igazságot akartam elmondani.”

Az igazság viszont az, hogy az igazságot más is ki merte mondani, nemcsak Orbán Viktor. Az újrateremtésén például előtte Rácz Sándor, az '56-os nagy-budapesti Munkástanács elnöke így beszélt: „Az első és a legnehezebben kezelhető akadály a szovjet csapatok jelenléte Magyarország területén... Kérjük a világ valamennyi becsületes emberét: közösen segítsük hozzá a Szovjetuniót, hogy minél előbb kivonhassa csapatait magyar hazánk területéről.” De már jóval korábban, március 15-én, a Magyar Televízió előtt rendezett tüntetésen megtette ezt a színész, Cserhalmi György, felolvasva az ellenzék 12 pontját, amelynek 9. pontja így szólt: „Semleges, független Magyarországot! Vonják ki a szovjet csapatokat hazánk területéről! Töröljék a magyar ünnepek sorából november 7-ét!” De nyilván Cserhalmi még nagyon fiatal volt, alig 41 éves. Ezért mert olyan radikálisan gondolkodni, mint a még fiatalabb, alig 56 éves '56-os Rácz.

Közben készülődött már a máig is tartó, Juncker elleni háború. Ugyancsak a Bildnek mondta azt Orbán, hogy választási ígéretének és az európai alapszabályoknak a megszegése lenne, ha az Európai Bizottság elnöki tisztségére pályázó luxemburgi politikus, Jean-Claude Juncker megválasztását támogatná.

A baj az, hogy Orbán Viktor semmit nem ígért választóinak Junckerrel kapcsolatban. Mellesleg egyébként sem ígért semmit, csak azt, hogy folytatják, akármit jelentsen is ez. Az európai alapszabályokat pedig azért nem sértené a néppárti politikus megválasztása, mert a korábbi szabályokat módosították, és az állam- és kormányfőknek figyelembe kell venniük az európai parlamenti választások eredményét. Ha szabad tehát javasolnom: tessék tanulmányozni a szabálykönyvet és a választási ígéreteket!

A németek elleni háború irányítását addig is a miniszterelnök átadta Lázár Jánosnak, a Miniszterelnökséget vezető miniszternek. A háború tárgya és célpontja pedig a legnagyobb magyar televízió, a német tulajdonban lévő RTL Klub volt, amely prima kis extra reklámadót kapott a nyakába. Lázár szerint „az RTL vezetése azt gondolja, törvényen felül állnak, nekik nem kell adózni, és aki adófizetésre kényszeríti őket, annak előveszik a családját”. Ez az utóbbi megjegyzés ugyebár annak

szólt, hogy a tévécsatorna néhány feltűnést keltő riportban foglalkozott azzal, milyen kivételes üzleti vagy hatósági elbánás illeti meg a miniszterelnök családját.

Tévedés ne essék azonban: az RTL magát a miniszterelnököt vette elő, nem a családtagjait. Hogy a tévécsatornát korábban nem zavarta a miniszterelnök családtagjainak akadálytalan üzleti szárnyalása, az baj. Hogy ez csak az igazságtalan reklámadó kivetése miatt kezdte el zavarni, az is baj. Hogy ezután már végre zavarta, az viszont nem baj. De hogy Lázár Jánost zavarja az igazság kimondása, az az igazi baj.

2014. JÚLIUS

Az új kétharmados többség birtokában Orbán kellően magabiztosnak érezte magát ahhoz, hogy az egész nyugati világ ellen megindítsa támadását. A hosszúnak ígérkező hadjárat zászlóbontásához a bálványosi szabadegyetemet, az erdélyi Tusnádfürdőt választotta. Onnan üzenté meg, hogy uniós tagságunk nem zárja ki egy illiberális állam felépítését Magyarországon, és nem hiszi, hogy az Unión belül ezt ne lehetne megtenni.

A bombasztikus hadüzenet akkorát robbant, mint egy bomba. Először persze itthon, aztán külföldön is. Nem azért persze, mert a kijelentés nem volt igaz, tudniillik az Európai Unió Alapjogi Chartája liberális demokratikus elvekre épül, célja kimondottan az egyéni, emberi alapjogok védelme, és ez kötelező, illetve betartandó Magyarország számára is. Ha Orbán sutba akarja dobni az emberi jogok tiszteletben tartásán alapuló liberális (igen, liberális) Chartát, akkor az Unió alapértékeivel kerül szembe, mi pedig előbb-utóbb az Unión kívül találjuk magunkat. De hát nem az volt a kérdés, hogy Orbán igazat állít-e, hanem az, hogy a nyugati világ tudatos bomlasztása hová vezet, mivel fenyeget, a bomba ezért robbant akkorát, hogy Amerikában is meghallották.

Mindenesetre az illiberális állam legalizálásáért folytatott háború 2014 óta változatlan erővel folyik, és Orbán láthatóan nincs egyedül, vannak szövetségesei, elsősorban a szélsőjobboldalon (újabban pedig sajnos az Egyesült Államok kormányzatában), erősödnek a liberálisnak nem nevezhető politikai pártok, csoportok, nem csupán a Nyugat szomszédságában, mint például Oroszországban, hanem házon, Európán belül is. Orbán tehát felugrott egy veszélyes gyorsasággal közeledő vonatra, amely azzal fenyeget, hogy berobog a központi pályaudvarra, és romba dönti. A tusványosi beszéd után az egész világon kezdtek kigyulladni a piros szemaforok, a vonatot azonban egyelőre nem sikerült megállítani. Magyarországon egész biztosan nem. És sajnos nem a felcsúti kisvasút dübörög. Azt legkésőbb Bicskénél még meg lehet állítani.

A tusványosi programhirdetés legnagyobb vihart kavaró, és egyben legőszintébb része a példák megnevezése volt. Orbán úgy fogalmazott, hogy manapság a világ azokat a rendszereket próbálja elemezni és megérteni, amelyek nem nyugatiak, nem liberálisok és talán nem is demokráciák, mégis sikeresek, az elemzések sztárjai pedig Szingapúr, Kína, India, Oroszország és Törökország.

Az elemzések mögé bújt tehát, de a szívéből beszélt. Igen, ő is hasonló országot szeretne vezetni, hasonló módon, és ennek próbált megágyazni az ideológiai háttérrel. Csakhogy az előremutató példaként említett Oroszország gazdasága vergődik (azóta is), ráadásul teljesen az olaj- és gáztermeléstől függ, nem pedig az állítólag nagyszerű munkaalapú társadalomtól. India ugyan gyorsan fejlődik, de mégiscsak többpárti demokrácia, leváltható vezetéssel. Kína némileg csökkenő ütemű, de még mindig rendkívül gyors növekedését pedig az tette lehetővé, hogy egyre több kapitalizmust és szabadságot engedélyeztek az állampárti rendszerben, beengedve a külföldi beruházókat, miközben megmaradt az egypárti diktatúra is. Szingapúr megint más eset, mert szintén

rendkívül kedvező feltételeket teremtett a külföldi tőkének, ám kivételes és különleges földrajzi helyzetét kihasználva a világ második legforgalmasabb kikötőjét és pénzügyi központját építette ki. Végül Törökország azt a helyzetét használja ki, hogy a fizetőképes arab világ – szintén muzulmán – szomszédja, viszont annál sokkal fejlettebb, ugyanakkor európai országnak is számít, ezért a külföldi tőke megbízható és olcsó befektetési területnek tekinti. Ennek az előnyeit a mainál jóval demokratikusabb körülmények között is ki lehetett használni, és nem Erdogan elnök egyszemélyi uralma a gazdasági siker záloga. De ha ezek a követendő példák, akkor nemcsak Magyarország, Európa is kezdhet aggódni.

2014. AUGUSZTUS

Az élet persze ment tovább, az Európai Unió sem omlott még össze Orbán jóslatainak súlya alatt, a magyar kormány pedig Navracsics Tibor külügyminisztert, volt miniszterelnök-helyettest jelölte a következő magyar uniós biztosnak. Navracsics ezzel kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy az Unióban Magyarországot, itthon pedig az Uniót szeretné képviselni.

Hazai fogyasztásra biztos jó lesz, gondolhatta. Az uniós szerződések és szabályok szerint ugyanis Navracsics ezt nem teheti. A lisszaboni szerződés úgy fogalmaz, hogy a Bizottság az Unió általános érdekeit mozdítja elő, a Bizottság tagjai pedig „nem kérhetnek és nem fogadhatnak el utasításokat semmilyen kormánytól, intézménytől, szervtől vagy más szervezettől”. Ez persze nem azt jelenti, hogy Magyarország érdekeit nem képviseli senki, épp ellenkezőleg: a magyar polgárok érdekeit az Európai Parlamentbe beválasztott magyar képviselők, a magyar állam érdekeit pedig a tagországok vezetőit tömörítő úgynevezett Európai Tanácsban a miniszterelnök. Navracsicsnak meg az a dolga, hogy a Bizottságban rábízott feladatot az Unió (és nem Magyarország) érdekében elvégezze. És ahogy a konfliktusok szaporodtak a magyar kormány és az Európai Bizottság között, Navracsics is egyre nyilvánvalóbban kénytelen volt Európát képviselni. Meg is kapta érte a magáét a Fidesz uraitól.

Kövér László közben mindent megtett azért, hogy magasan tartsa a függetlenségi háború zászlaját. A magyarok, mondta, 2010-ben, majd a 2014-es választásokon újra elutasították 1989–1990 alkuajánlatát, amely barátinak tűnt ugyan, de valójában arról szólt, hogy a magyarok mondjanak le államukról.

Ilyen ajánlat természetesen nem létezett és ma sem létezik. Ha a házelnök arra gondolt, hogy az Európai Unió tagjai belépésükkel önként lemondanak szuverenitásuk egy részéről, akkor ez kétségtelenül igaz ugyan, de egyrészt az Uniót 28 állam alkotja, és egyik sem mondott le államiségéről, másrészt a szuverenitás egy részének átruházásába annak idején a Fidesz is beleegyezett. De úgy látszik, Kövér (és főnöke) akkor is mindig megtalálja a háborús ürügyet, ha az nem létezik. Hátha előbb-utóbb sikerül ellenséget is találni hozzá. 2017-ből visszanezve azt kell mondani: megtalálták.

Háztáji ellenségnek azért jobb híján mindig elő lehetett húzni Gyurcsányt. Körmendy Zsuzsanna a Magyar Nemzet vezércikkében amiatt ütötte, hogy szerinte Gyurcsány kormányzása alatt „a szegények még szegényebbek lettek, a segélyen élők száma egyre nőtt, a közfoglalkoztatást demagóg módon leszólták”.

Holott számokkal és statisztikai hivatalokkal bizonyíthatóan a szegénységben élők aránya számottevően csökkent a gyurcsányi évek alatt, és csak a világválság kitörése után kezdett növekedni. 2008-ban a szegénységben élők és a szegénységtől fenyegetettek 2 millió 800 ezren voltak, a cikk írásakor viszont 3 millió 285 ezer ember tartozott ebbe az óriási csoportba az Eurostat adatai szerint.

Ami meg a közmunka leszólását illeti, 2009 elején éppen a Gyurcsány-kormány indította el az első nagyszabású közmunkaprogramot Út a Munkához néven, hiszen a válság miatt sokan veszítették el állásukat és jövedelmüket. Leszólni az ellenzékbe szorult baloldal legfőljebb az Orbán-kormánynak azt a gyakorlatát szolta le, amely valódi munkahelyek helyett főleg közmunkahelyeket teremtett. Valami van, de nem az igazi.

2014. SZEPTEMBER

Az illiberális állam teóriájára adott nemzetközi bírálókat egyre erősödött, Orbán Viktor pedig kiakadt. Természetesen a liberálisokra, akik szerint „hogya nem fogadod el a ma egyeduralkodó liberális eszmerendszert, valójában a diktatúra híve vagy, és máris együtt emlegetnek Kínával, Oroszországgal vagy éppen Szingapúrral”, mondta.

Hahaha. Hát nem éppen Orbán volt az, aki tanulmányozandó példaként emlegette Kínát, Oroszországot vagy Szingapúrt? Nem ő volt az, aki illiberálisnak nevezte őket? És nem ő volt az, aki kijelölte a maga és Magyarország számára az illiberális utat? Na, ugye. De amit szabad az illiberális Jupiternek, azt nem szabad a liberális ökröknek.

Még szerencse, hogy a miniszterelnök ennyi nemtelen támadás ellenére sem veszítette el teljesen a humorérzékét. A 70 éves Kereszténydemokrata Néppárt ünnepi választmányi ülésén felszólalva azt mondta, hogy „a Kereszténydemokrata Néppárt nagy, jelentős és befolyásos párt a magyar közéletben”.

Hogyne. Csak éppen nem tudjuk, mennyire nagy és jelentős, mert elfelejtette megmérteni magát a választásokon. De tegyük fel, Orbán legalább sejtí, hogy mennyire befolyásos. És hogy miben nyilvánul meg a miniszterelnök humorérzéke? Tessék: „Ha valaki, akkor Önök elmondhatják, hogya nagynak látszanak, az azért van, mert óriások vállán állnak.” Dicsérjen meg titeket az Orbán Viktor... Az óriás.

A régi magyar harcmodort felelevenítve folytatódott a hátrafelé való nyilazás is. Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere a német egység napján és a magyarosztrák határnyitás 25. évfordulója alkalmából rendezett német nagykövetségi fogadáson kijelentette, hogy „soha nem nyitottuk volna meg az osztrák–magyar határt, ha elhittük volna mindazt, amit a kommunista újságok írtak annak idején Nyugat-Németországról”.

Már bocsánat, mi az, hogy nem nyitottuk volna meg? Csak nem ők csinálták ezt is? Vagy esetleg Balog visszamenőleg azonosítja magát a (kommunista?) magyar kormánnyal, Németh Miklóssal és Horn Gyulával? Még a végén kiderül, hogy ugyanabban a pártközpontban tanulmányozták a szamizdatokat és csepülték a kommunista újságokat. Hogy aztán Balog a hazugságoktól felbőszülve félkézzel rántsa le a vasfüggönyt.

Kövér László az MSZMP Központi Bizottságának Társadalomtudományi Intézetében nyilván ilyen meg olyan újságokat is olvasott, úgyhogy ő valószínűleg éjszakai álmából felébresztve is képes a visszafelé nyilazásra. Recsken, az egykori munkatábornál lévő történelmi emlékhelyen persze fényes nappal mondott beszédet, úgyhogy teljesen ébren és éberem jelentette ki, hogy Recsk megsemmisítő tábor volt, egy nemzetgyilkossági kísérlet helyszíne, a nemzet közös börtöne és temetője.

Az 1950 és 1953 között működő recski kényszermunkatábor azonban nem megsemmisítő tábor volt, még ha az emberi élet nem számított is sokat. Az odakerült mintegy 1500 rab közül a megmaradt dokumentumok szerint 28-an haltak meg, bár feltehetően ennél azért magasabb volt a halálos áldozatok száma. A körülmények szörnyűek, embertelenek voltak a magyar Gulágon, de a nemzetgyilkossági

kísérlet helyszíné mégsem Recsk, hanem Auschwitz volt, ahol a nemzet 437 ezer polgárát semmisítették meg. Kéretik ezt éppen a holokausztt emlékévkben, 2014-ben nem elfelejteni.

2014. OKTÓBER

Forrósodott az ősz. A váratlanul bedobott internetadóra váratlanul gyors és hatalmas tiltakozó tüntetés volt a válasz, holott a kormány megpróbált hetet-havat összehordani, hogy miért is kellene ezt kivetni és miért nem fog feltűnni ez a jelentéktelen áremelés senkinek sem. Nagyon is feltűnt, és a kormány feltűnően gyorsan visszavonulót is fűjt. A miniszterelnök még egy nemzeti konzultációt is elrendelt, mondván, hogy „valahogyan mégiscsak választ kell kapnunk arra a kérdésre, hogy az interneten keletkező hatalmas extraprofit hova lesz”.

Nem kaptak választ, mert az internetszolgáltatásban nincs extraprofit. Eltévesztették a házzámot, mert az a Google-nál vagy a Facebooknál van, de oda hiába kopogtatnak, hogy uraim, asztalra a pénztárcákkal, fel a kezekkel, a NAV-tól jöttünk. Az internetes szolgáltató iparágban a csökkenő árak és a növekvő verseny miatt általában 5–10%-os a haszon, ami azt jelenti, hogy még a menet közben fölvetett adóemelési korlátozás is (700 forint magán-előfizetőnként az átlag 5 ezer forintos előfizetési díjakra, ami 14%-ot jelentene) teljesen elvenné a nyereséget a piaci szereplőktől. Egy nemzeti konzultáción persze a sötétben bujkáló ellenforradalmárt és zsebre dugott extraprofitját is biztosan megtalálnák, de mindenféle konzultáció nélkül is megsúghatom: az extraprofitot nem. Még a kétségbeesésükben kinevezett kormánybiztos és twitterhuszár, Deutsch Tamás sem tudta végrehajtani a kíváncsú padlássöprést, a kormány ugyanis addigra ijedtében eldugta az összes seprűt. Annyira, hogy már nem adót akart emelni, hanem adót csökkenteni. Mint a mesében.

Szükségből erényt, vereségből győzelmet kovácsolni: ehhez tényleg értenek a Fideszben. Rétvári Bence, az Emberi Erőforrások Minisztériumának parlamenti államtitkára azt nyilatkozta, hogy ha valaki visszanéz az internetadó bevezetésével, majd visszavonásával kapcsolatos eseménysorozatra, akkor láthatja, hogy Magyarországon jobban működik a polgári demokrácia, mint bármelyik másik országban, és jobban, mint nyolc éve.

Ez azért kissé erős, nem? Jobban működik a polgári demokrácia, mint bárhol máshol? Mintha éppen az ellenkezőjét mondaná az Európai Unió, az Európa Tanács, az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet, az Egyesült Államok, de még az ENSZ is, amely többször felhívta erre Orbán Viktor kormányának szíves figyelmét. Igaz, Oroszország, Azerbajdzsán, Kína, Szaúd-Arábia és Irán kétségtelenül nem aggódik. Lehet, hogy ők azok a bizonyos bármelyik másik ország?

Az internetadás bukta nem tántorította el a Fideszt attól, hogy belevágjon egy másik, még kockázatosabb tervbe is: a vásárnap bolti nyitvatartás eltörlésébe. Hiába, a tavasszal megszerzett újabb kétharmaddal nagyra nőtt az önbizalmuk. Rétvári államtitkár indoklása a kereszténydemokraták javaslatáról az volt: mindenki számára biztosítani kell, hogy minden héten szabad legyen a vásárnapja.

Rendben, biztosítsák! Csak közben ne felejtkezzenek el a vasutasokról, a busz-, villamos- és metróvezetőkről, pilótákról, rendőrökről, katonákról, őrző-védőkről, tűzoltókról, orvosokról, ápolókról, színészekről, zenészekről, pincékről és szakácsokról, labdarúgókról, sportolókról, pályamunkásokról, lángossütőkről vagy az újságírókról. Ha az ő vásárnap munkájukat is betiltják egy kétharmados tollvonással, akkor másnaptól a fideszes politikusoknak már be se kell menniük dolgozni. Nemcsak vasárnap, hétfőn sem.

Mindegy. Mondhatott akárki akármit, decemberben már meg is szavazták a parlamentben a KDNP régóta dédelgetett álmát, elvégre a világ legjobban működő polgári demokráciájában talán még betiltani is mindent lehet. Vagy – két évre rá – bőrfejű verőemberekkel a vasárnapi nyitvatartásról szóló népszavazási kérdések beadását is meg lehet akadályozni. De az már egy másik történet.

2014. NOVEMBER

Félreértették. Ez volt a következő etap. Ha már megmagyarázni nem tudták a tusványosi beszédet, akkor jöttek azzal, hogy rossz az, aki rosszra gondol. Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter a Die Welt című német lapnak adott interjújában azt hangsúlyozta, hogy Nyugaton félreértették az illiberális államról szóló fejtegetést, mert Orbán nem azt mondta, hogy vegyünk példát Oroszországtól, Törökországtól és Kínától, hanem csak azt, hogy érdemes tanulmányozni, miért olyan sikeresek ezek az országok.

Igen? Tényleg? Pedig Orbán még el is dicsekedett azzal, hogy példát vett róluk. Azt mondta ugyanis, hogy ezek a „nem liberális, sőt talán nem is demokráciák sikeresek, [...] és azt hiszem, a mi politikai közösségünk évekkal ez előtt ezt jól érezte meg. [...] Ha visszagondolunk arra, hogy mit csináltunk az elmúlt négy évben és mit fogunk tenni a következő négy évben, akkor az valójában értelmezhető innen is. [...] Sőt ki kellett, ki lehetett mondani azt is, hogy valószínűleg a liberális demokrácia államszervezési elveire épülő társadalmak a következő évtizedekben nem fogják tudni fenntartani a versenyképességüket.” Így beszélt Orbán. Ki értett itt félre kicsodát?

A főnök szavainak megmagyarázásához képest apróság volt Szijjártónak, hogy magyarázatot adjon itthon arra a kérdésre, hogy miért kapott állást a minisztériumában több, korábbi futsalos csapattársa. Ugyan már, nincs itt semmi látnivaló. A minisztérium több mint 800 alkalmazottjából jelenleg mindössze ketten futsaloznak, válaszolta a miniszter.

Csak hát a kettőn kívül még négyen vagy fociztak a Dunakeszi Kinizsiben, vagy dolgoztak a Futsal Klubnál, ahol Szijjártó is kergeti a labdát. Az már hat. Ha azt vesszük, hogy egy futsalcsapatban négy mezőnyjátékos és egy kapus van, akkor még tartalékra is futja ebből a kis baráti, külügyes együttesből. Diplomatikusan fogalmazva. Másfelől viszont szerencse, hogy a miniszter csak teremben focizik, hiszen a labdarúgásban 11 játékos alkot egy csapatot. Persze 800 külügyeshez képest az se lenne olyan sok.

Orbán közben kénytelen volt még egy kényes üggyel, magyar állampolgárok amerikai kitiltásával foglalkozni. Ha még emlékeznek rá, egy nagy, amerikaiakat is érintő áfacsalási botrány nyomán kiderült, hogy az Egyesült Államok a súlyos korrupciós üggyel összefüggésben nem enged be az országba több magyart, köztük az adóhivatal elnökét. A magyar hatóságoknak ennek ellenére nem akaródzott vizsgálatot indítani, emiatt az amerikaiak átadtak egy dokumentumot a magyar Külügyminisztériumban, amire Orbán Viktor a következőképpen reagált: „Kidobott idő minden perccel az üggyel foglalkozni.” Szerinte az amerikaiak által átadott kétoldalas dokumentum „csak egy fecni. Ha nem angolul írták volna, azt hinné az ember, hogy a magyar ellenzék írta.”

Nos, a fecniben az amerikaiak összefoglalták, hogy már 2012 óta folyamatosan jelezték aggodalmaikat a korrupciós ügyekkel kapcsolatban, és kérték megfelelő lépések megtételét, ám a magyar hatóságok nem tettek semmit. A dokumentumon nem szerepelt aláírás és dátum, ezért minősítette azt fecninek Orbán, csakhogy a diplomáciában bevett szokás ilyen iratokban rögzíteni a két

fél között zajló eseményeket. De akár fecni volt, akár nem, Orbán nemsokára menesztette Vida Ildikót, a NAV elnökét. Ezek szerint a fecnin mégiscsak volt valami, őt kidobni pedig nem volt kidobott idő.

A vicc az, hogy az Orbán nyomában loholó szolgasajtó az amerikai diplomáciai lépést is alaposan túl akarta magyarázni. G. Fodor Gábor, a Századvég Intézet stratégiai igazgatója a Napi Gazdaságban azt írta, hogy az Egyesült Államok azért próbál nyomást gyakorolni az oroszokkal együttműködő, rebellis Magyarországra a kitiltásokkal, mert egy három lépésből álló mestertervvel akarja megtörni a Gazprom gázmonopóliumát a térségben, megágyazva ezzel a későbbi, Európába irányuló amerikaigázexportnak. Szerinte orosz verseny hiányában Amerika szabná meg az európaiaknak, hogy mennyi legyen a gázár.

Ilyenek ezek az amerikai imperialisták. Mestertervük, az bezzeg van nekik. Ráadásul három lépésben. Tolvajlépés, egy-kettő-három. Ismerjük a mocskos fantáziájukat és a profitéhségüket. Ki akarnák kergetni Európából az oroszokat, ugye? Akikben mi annyira megbízunk. Küldenek ide mindenféle jóbarátokat, Goodfriend-eket, hogy hamis állításokkal leplezzék valódi céljaikat. Pedig mi azt szeretnénk, ha a mi orosz barátaink szabnák meg a gáz árát, és továbbra is monopolhelyzetben lennének, ugye? Mert a Századvég és gazdája, Orbán szerint még mindig jobb, ha Putyin mondja meg, mennyi az annyi, mint ha Obama és Clinton bírálja a magyar demokrácia szétverését. Abba nem tűrünk semmilyen beleszólást. Különben dühbe jövünk.

Eddig értem. De hogy milyen mestertervvel tiltaná meg az Egyesült Államok az orosz gáz megvásárlását, azt még mindig nem. Nem baj, a Századvég további kormányzati százmilliókért majd megmagyarázza ezt is.

Amerikaiak lepöckölve, keleti nyitás lelkesen folytatva. A miniszterelnök Szöulban járva biztatta a dél-koreaiakat is, hogy ők is nyissanak, és küldjenek autóipari befektetőket, mert „Magyarország az európai járműipar zászlóshajója”.

Yes. No kidding, nem viccelünk. Pedig ugye az nem kérdés, hogy nem vagyunk zászlóshajó, hanem legföljebb a flotta egyik közepes nagyságú hajója. Az sem kérdés, hogy a zászlóshajó természetesen Németország, amely tavaly (2014-et írunk) 5 és fél millió autót, valamint 280 ezer szállító járművet gyártott. A második – meglepő módon – Spanyolország, 1 millió 720 ezer autóval és hatalmas teherautó-gyártással, 443 ezer darabbal. A harmadik és a negyedik legnagyobb termelő Franciaország és Nagy-Britannia, az ötödik európai pedig (igaz, az Unión kívül) Törökország. De ha valaki – mondjuk a magyar miniszterelnök – azt hinné, hogy akkor legalább Közép- és Kelet-Európában mi vagyunk a legnagyobbak, akkor is téved. Súlyosan. Csehországban 1 millió 130 ezer autót, valamint 4 és fél ezer nagy szállító járművet készítettek, Szlovákia következik utána 975 ezer gépkocsival, majd jönnek a lengyelek 475 ezer autóval és rengeteg, 108 ezer busszal és teherautóval, aztán a románok, 410 ezer kocsival, és csak utánuk Magyarország 220 ezer személyautóval, illetve 2400 nagyobb szállító járművel. Ha ilyen zászlóshajót kellene követniük a többieknek, akkor szuper távcsőre lenne szükségük, hogy észrevegyenek bennünket.

2014. DECEMBER

Ha Orbánnak az elmúlt években meggyűlt a baja a demokrata Obama-kormányzattal, akkor most nem várt helyről is kapott egy jobbhorgot. A republikánusok volt elnökjelöltje, John McCain szenátor a kinevezésre váró új budapesti amerikai nagykövet szenátusi meghallgatásán újfasiszta diktátornak nevezte a magyar miniszterelnököt a maga illiberális államával. Mit mondhatott erre szegény megvádolt

Orbán? Azt, hogy már az első szabadon választott magyar kormánnyal szemben is „nagyon csúnyán léptek fel” az amerikai törvényhozásban. „Komoly provokációkat kellett elszenvednünk.”

Kiknek? Az Antall-kormánynak? Na, ne! Ha volt bíráló (de semmiképpen sem provokáció), az 1992-ben az emlékezetes Csurka-dolgozatra érkezett. Azt vitatták meg Tom Lantos, a magyar származású amerikai képviselő kezdeményezésére a Kongresszusban, ám Lantos még véletlenül sem az országot, hanem Csurkát minősítette, amikor azt mondta: a kormányzó párt (vagyis az MDF) alelnöke „gyűlölködő, demokráciaellenes, fasiszta tanulmányt tett közzé”. Ha ez lenne az a bizonyos provokáció, akkor mi lehetett vajon a fideszes Kövér László felszólalása Csurka „náci alapvetés”-éről a magyar (és nem az amerikai) parlamentben? Kereszteljük át az Orbán-kormány közreműködésével létrehozott budapesti Tom Lantos Intézetet Kövér Intézetre, vagy esetleg alapítsunk egy McCain Intézetet is?

De mivel az amerikaiak csak nem akartak nyugton hagyni minket, odaszólt nekik Trócsányi László igazságügyi miniszter is, hogy visszaverje a jogállamiságot és médiaszabadságot érintő amerikai kritikákat. „Ami a sajtószabadságot illeti, a kritikákon csak mosolyogni tudok, mert nézzük csak meg az internetet, és látni fogjuk, hogy a magyar kormánnyal kapcsolatos véleményét mindenki szabadon kifejtheti, tehát teljes a médiaszabadság.”

Ha ő mosolyog, akkor mi csak nevetni tudunk. Kínunkban. Egy művelt és tájékozott magyar miniszter szerint az volna a sajtószabadság kritériuma, hogy az interneten mindenki azt ír, amit akar? Tessék csak megnézni a közszolgálatnak csúfolt tévé és rádió totális kormány alá rendelését, az egyetlen országos hírügynökség kormánypropagandistává züllesztését, a kormánybarát, bár magántulajdonban lévő média állami pénzekkel történő fenntartását, illetve zsebeinek állami hirdetésekkel történő kitömését, az ellenzéki sajtó és média majdnem teljes ellehetetlenítését, a hirdetőik megfélemlítését, az önkormányzati tulajdonban lévő sajtó fölötti abszolút fideszes uralmat (és 2014 óta a fideszes médiapolitika töretlen folytatásával a legnagyobb politikai napilap, a Népszabadság bezárását, valamint a teljes megyei lappiac megszerzését). Ha valaki, ráadásul az igazságügyi miniszter szerint az a sajtószabadság mércéje, hogy lehet csúnyákat is mondani a kormánnyra, akkor halvány fogalma sincs a szabadságról és a médiáról. Az igazságról meg végképp nincs.

2015. JANUÁR

2015 elején még nem tudtuk, de jött a fordulat éve. Orbán Viktor sem tudta természetesen, ám vagy ösztönösen, vagy szerencsésen, vagy jó politikai érzékeléssel megérezte, vagy egyszerűen csak vabankra játszott és nyert. Január hetedikén Párizsban két arab szélsőséges betört a Charlie Hebdo című, gyakran az iszlámot is kigúnyoló satirikus lap szerkesztőségébe, és megölt tizenkét embert. Elindult az európai terrormerényletek új sorozata, bár ezt akkor még senki nem sejtette. Négy nappal később a francia fővárosban hatalmas tömegdemonstrációt tartottak, amelyen a világ számos vezető politikusa vett részt, köztük Orbán is. Aki azonban rögtön a megemlékezés után úgy nyilatkozott, hogy „mi nem fogjuk megengedni, legalábbis amíg én vagyok a miniszterelnök, addig biztosan nem, és amíg ez a kormány van, addig biztosan nem fog megtörténni, hogy a bevándorlók célpontjává váljon Magyarország... A gazdasági bevándorlás rossz dolog Európában, nem szabad úgy tekinteni rá, mint aminek bármi haszna lenne, mert csak bajt és veszedelmet hoz az európai emberre.”

A politikai ötös találat azonban akkor is hazugság, ha ettől a pillanattól fogva rengeteg hasznót hozott Orbánnak. Szorítkozzunk ezúttal arra a kijelentésére, hogy a bevándorlás csak bajjal jár. Hát igen. Nézzük meg például a törökök millióit Németországban, akik ugyan eredetileg vendégmunkásként érkeztek és úgy készültek, hogy mindössze néhány évig maradnak, ezért aztán nem is nagyon igyekeztek beilleszkedni a német társadalomba. Ebből természetesen sok konfliktus származott, a

törökök ma is jórészt elkülönülten élnek, ám a német gazdasági csodához nagymértékben hozzájárultak. Összességében pedig minden integrációs probléma ellenére egyértelmű, hogy Európa számára a bevándorlás életbevágóan fontos volt, nélküle Nyugat-Európa nem tudott volna versenyben maradni az Egyesült Államokkal vagy Ázsiával. De Orbán biztosan jobban tudja a közgazdászoknál és a demográfusoknál. Emlékeznek még a Csinn-Bumm cirkuszra: Bukfenc mindent tud!

A mi Bukfencünk annyira tudott mindent, hogy nem is állt meg itt. Érezte, hogy a szörnyű párizsi tragédiát illiberális politikai irányváltásához is remekül fel tudja használni. A párizsi terrortámadásról kiadott közleményében azt fejtegette, hogy „a politikai korrektség már nem nyújt védelmet a kegyetlen barbársággal szemben”. Meg azt, hogy „a jelenlegi európai politika nem tudja megvédeni az embereket.”

És ezzel máris hadrendbe állította csapatait Brüsszellel, a Nyugattal, Európával, az idegenekkel és általában a liberális demokráciával szemben, méghozzá egy olyan pillanatban, amikor a mély együttérzésnek el kellett volna némitania minden kritikát. De nem. Ő éppen ezekben a pillanatokban támadt a megtámadottra. Nemcsak érzéketlenül és igazságtalanul, hanem igaztalanul is. Hiszen a politikai korrektség természetesen sosem nyújtott védelmet a barbársággal szemben, merthogy nem is ez volt az értelme, csak az, hogy rámutasson a barbárságra, ne engedje, hogy azt magától értetődően használhassa az erősebb. A politikailag korrekt beszéd és gondolkodás célja, hogy a nyilvánosság szereplői lehetőleg ne sértsék meg a hátrányos helyzetűeket, a kisebbségeket, a gyengébbeket, ne erősítsék az emberekben amúgy is meglévő előítéleteket, sztereotípiákat, hanem ha lehet, jó példával visszاسzorítsák őket. Ám azt senki nem képzelte, hogy a gyilkosokat, a terroristákat a pízsi (a PC), a politikailag korrekt közbeszéd fogja megállítani.

A párizsi áldozatok, a Charlie Hebdo karikaturistái mellesleg egyáltalán nem voltak politikailag korrektek, inkább szándékosan sértegetők mindenfajta bigottsággal, elvakultsággal, fanatizmussal, erőszakkal szemben. De semmilyen politikailag korrekt hatalom nem lett volna képes megvédeni azt a hetvenhét norvég fiataalt sem, akit egy norvég újnáci gyilkolt halomra 2011-ben. És persze nemcsak a jelenlegi európai politika nem tud teljes védelmet adni, hanem a korábbi sem. 2005-ben Londonban négy, brit állampolgárságú muszlim terrorista robbantásainak 52 halálos áldozata volt, a 2004-es madridi terrorakciókban 191 ember vesztette életét, a hetvenes években pedig 58 embert gyilkolt meg Németországban a Baader-Meinhof csoport. Nem beszélve a katolikus északír terrorszervezet vagy a baszk szeparatisták rengeteg áldozatáról. Mindazonáltal a háború utáni, demokratikus európai politika sokkal inkább megvédelte a kontinens lakóit, mint bármilyen más politika bármikor. Ha már korrektek akarunk lenni. Bár Orbán, ugye, bevallotta nem akar.

Amint a miniszterelnök hangvillájával megadta a normál A-hangot, a zenekar rákezde. Czákó Gábor író magát némileg elragadtatva azt írta a Magyar Nemzetben a Charlie Hebdo szerkesztősége elleni merényletről, hogy „a csőcselékértelmisség világszerte a demokrácia mártírjaként ünnepelte szegény zuglapszerkesztőket, és ugyanígy dicsőítik majd a világ egy másik sarkában a gyilkosaikat. Ugyanazok?”

Erről csak annyit, hogy Párizsban kétfélmillióan álltak ki a „szegény zuglapszerkesztők” és a szólásszabadság mellett. Köztük olyan „csőcselékértelmisségiek”, mint Francois Holland, Angela Merkel, David Cameron, Donald Tusk, a palesztin Mahmúd Abbasz vagy – jaj, alig merem leírni – Orbán Viktor. Aztán világtornéjuk következő állomásán nyilván a gyilkosokat fogják éltetni a világ egy másik sarkában, ugye? Ahogy azt egy magyar író a saját agyába bezárva elképzei. Rosszul vagyok.

Nem telt bele néhány nap, és a kormányfő brüsszeli tárgyalásai után így nyilatkozott: „nem szeretem a sumákolós külpolitikát”. Mint mondta, érdemes rögtön az elején tisztázni, ha nem egyeznek az álláspontok, mert ez rövid távon konfliktusokhoz vezethet ugyan, de hosszabb távon bizalmat teremt.

Ettől még egy elefánt is lepadlózna. Ha valaki nem értené, miért, álljon itt egy idézet, ugyancsak Orbántól, az EU-val folytatott vitákról: „A diplomácia táncrendje miatt az elutasítást úgy kell előadni, mintha egyébként barátkozni szeretnénk. Ezek azok a politika művészetéhez tartozó mozdulatok, hogy majd a hét javaslatból kettőre-háromra (úgyis megcsináltuk már, csak ők nem vették észre) rábólintunk, a maradék kettőt pedig, amit nem akarunk, úgy utasítjuk el, hogy a többségét tulajdonképpen elfogadjuk. Ez a bonyolult játék afféle pávatánc.” Így beszélt a Nemzeti Pártvezető Színház igazgatója 2012-ben. És lám, itt az új produkció 2015-ben arról, hogy ő ezt, vagyis a sumákolós külpolitikát nem szereti. Csak hogy még nagyobb bizalmat teremtsen hosszú távon.

2015. FEBRUÁR

A migránsokról, menekültekről Orbán többé már nem szállt le. Kivezényelte Rogán Antal Fidesz-frakcióvezetőt a Keleti pályaudvarra, és elmondatta vele, hogy rémisztő mértékben nő a főleg Koszovóból érkező illegális bevándorlók száma. Ezért szigorítani kell a szabályokat, és minden menedékkérőt azonnal őrizetbe kell venni. Közben pedig ő maga úgy nyilatkozott, hogy a menekültügy sok milliárd forint terhet jelent a költségvetésnek.

Holott akkor még egyáltalán nem jelentett sok milliárdot, csupán 2 milliárd 600 milliót 2014-ben, ami költségvetési szempontból jelentéktelen összeg. De még ehhez is kaptunk több százmillió forintnyi támogatást az Európai Uniótól a menekülteket befogadó létesítmények fejlesztésére, a velük foglalkozó személyzet bővítésére és továbbképzésére, valamint a statisztikai rendszer korszerűsítésére. Az embereket hergelni persze sok és kevés milliárddal egyaránt lehet. Sőt Orbán szerint kellett is. Mind a mai napig.

2015. MÁRCIUS

Ebben a hónapban teljes erővel söpört végig az országon – a kormánytól a kisbefektetőig – a brókerbotrányok vihara. Először a Buda-Cash, majd egy kisebb cég, és aztán a kormánykedvenc Quaestor omlott össze. A kormány emiatt nemcsak magyarázkodóra, hanem menekülőre is fogta, és igyekezett a brókercégeknél elhelyezett állami pénzeket kimenteni, mielőtt még az egyszerű állampolgárok felelőssé válna. Hogy ez enyhén szólva erkölcstelen volt, az egy dolog. Hogy jó eséllyel törvénysértő is, mert a kormány minden valószínűsége szerint bennfentes információkkal rendelkezve vonta vissza pénzeit a cégektől, az egy másik. Hogy ezenkívül és mindeközben összevissza hazudoztak, az pedig egy harmadik. A kormánytagok ugyanis folyamatosan egymást cáfolták, amikor kénytelenek voltak erről nyilatkozni. Már ha kénytelenek voltak. A Buda-Cash és a Hungária Értékpapír február végi bedőlését követően ugyanis eltelt két hét a Quaestor csődjéig, ami alatt a kormány csak a sötétben, titokban umbuldált, és nem szólalt meg. Újabb két hét következett, mire a Külügyminisztérium kiadott egy magyarázatot, hogy miért és hogyan vonta ki a Quaestornál tartott milliárdjait: „a Magyar Nemzeti Kereskedőház vezetői figyelték a pénzügyi folyamatokat, látták azt, hogy bedőlt a Buda-Cash és a Hungária Értékpapír, ezért úgy döntöttek, hogy a továbbiakban nem tartják a pénzüket a brókercégnél.”

Csakhoggy nem sokkal később Orbán is úgy döntött, hogy megszólal, és mindjárt dezavválta is a saját minisztériumát. Mint mondta, a Buda-Cash-csőd után ő rendelte el a kormány ülésén, hogy minden minisztérium nézze meg, tart-e pénzt brókercégeknél, és ha igen, rögtön vegye ki onnét. Szóval nem a Kereskedőház vezetői figyeltek, hanem maga a legfőbb vezető. „Úgy döntöttünk, hogy azt a kockázatos megoldást, hogy brókercégeknél vannak adófizetői forintok, azonnal fel kell számolni.” Jé! Korábban nem tűnt fel, hogy egy brókercégnél vannak kockázatok? Szegény, naiv kis kormány. Majdnem átverték.

Jó, mindig a főnöknek van igaza, még akkor is, ha nem. Eddig érthető. Egy nappal később viszont Lázár János sajtótájékoztatóján megkérdezték a Miniszterelnökséget vezető minisztert, hogy mikor is volt az a bizonyos kormányülés, amelyen Orbán utasította a minisztériumokat, ő pedig némi zavart bizonytalanság után azt válaszolta, hogy március első napjaiban.

Csakhoggy március első napjaiban a kormány nem ülésezett, az első alkalom 11-én volt, amikor már a Quaestor összezsuklott, vagyis ha akkor hangzott volna el Orbán utasítása, addigra elúszott volna a külügy pénze is. Mint később kiszivárgott, az a bizonyos kormányülés még február végén volt, de úgy látszik, a nagy kavarásban senki nem tudta, mit kell mondani. Igaz, azzal voltak elfoglalva, hogy hol a pénz.

Mellesleg a miniszterelnököt arról is megkérdezték, hogy utasítása valóban kormányülésen hangzott-e el, és hogy van-e erről jegyzőkönyv, mire ő azt felelte: „biztosan”.

Normális körülmények között egy ilyen válasz nem keltene feltűnést. Az Orbán-kormány üléseiről azonban nem készül jegyzőkönyv. A 2010. július 7-i kormányhatározat szerint ugyanis „a Kormány üléséről összefoglaló és a Kormány tagjának kérésére, indokolt esetben és a Miniszterelnök engedélyével rögtön, továbbá az ülés végén az összefoglaló elkészítésére alkalmas hangfelvétel készül”. Most akkor az a kérdés, kinek higgyünk: Orbán Vikornak vagy a kormányhatározatnak?

Kérdés persze még számtalan akadt az üggyel kapcsolatban. Így az, hogy az állami hivatalok, minisztériumok miért is parkoltatják éppen nem használt pénzüket egy magáncégnél, amikor annak a törvény szerint a Kincstárnál van a helye. Amire Orbán Viktor úgy reagált, hogy „nincs Magyarországnak ebben a pillanatban olyan kincstári rendszere, amely naprakészen, pontosan és megfelelő kondíciókkal biztosítaná a közpénzek parkoltatását”.

Már hoggyne volna! A Kincstár naprakészen és pontosan vezeti a számlákat, ugyanakkor kétségtelen, hogy az úgynevezett „megfelelő kondíciókat” üzleti vállalkozások, azaz bankok szokták kínálni. Ők fialtatják a pénzt. Ha tehát a miniszterelnök a Magyar Államkincstárból olyan modern kincstárt akar csinálni, amely nem kincstár, hanem olyan, mint egy bank, akkor az nem más, mint fából vaskarika. De, mint tudjuk, Orbán Viktor nem ismer lehetetlent. Lesz még itt ebben a házában fából vaskarika, vagy ha kell, vaskarikából is fa.

Amikor aztán végre beindult az első hetekben főleg védekezésre beállt kormánypropaganda-gépezet, megszólalt Lázár János, és jól odacsapott a gyanús pénzembereknek. Szerinte a bankárok, uzsorások, brókerek, akik ellopták az emberek pénzét, az elmúlt 25 évben mindig megúszták.

Mondta ezt annak ellenére, hogy a Quaestor fő tulajdonosát, Tarsoly Csabát a csőd bekövetkezte után általános megdöbbenésre még két hétig szabadlábon hagyták. Amúgy meg természetesen voltak elítélt brókerek, sőt bankárok is. Lupis József brókert például 1998-ban ítélték hat év börtönre és teljes vagyonelkobzásra, mellesleg éppen amiatt, hogy több költségvetési intézmény adott neki megbízást szabad pénzeszközeinek befektetésére, ám ő nem létező állampapírokat adott el nekik. De nem úszta

meg egészen a sikkasztással vádolt másik bróker, Kulcsár Attila sem. Igaz, 2003-ban kirobbant ügye csak 2017 nyarán zárult le, de végül ötéves börtönbüntetéssel, amit az évek során hol letartóztatásban, hol házi őrizetben letöltött. És ott van még az Agrobank volt vezetője, Kunos Péter, akinek szintén börtönbe kellett vonulnia, még akkor is, ha az ügye a rendszerváltás utáni igazság(?)szolgáltatás egyik kirívó botránya volt. De még itt sincs vége. Lebukott továbbá a piramisjátékot folytató Fortress álbrókercég és a Cívis Globál Brókerház is, amely valójában biztosításközvetítő volt. Az viszont kétségtelen, hogy Csányi Sándor, az OTP vezére, akit Lázár 2013-ban „az ország legnagyobb uzsorásának” nevezett, „megúsza”, sőt éppen a Quaestor-cirkusz napjaiban, 2015. március 15-én a legmagasabb állami kitüntetést is megkapta. Na vajon kitől? És vajon Lázár tudja-e, mit beszél?

*Apropó, március 15. Nem lepek meg senkit azzal, hogy Orbán Viktor nem hagyta ki. De azzal talán mégis, hogy mit mondott a Nemzeti Múzeumnál. „Március 15-én reggel hat ember indult el a Pilvaxból. Délelőttre több százan, délre több ezren, délutánra már több tízezen **voltunk**.”*

Igen, jól látják: voltunk. Lehet, hogy csak önkéntelenül, a lelkesedés és az azonosulni vágyás hevében csúszott ki így a száján – bár ezeket a beszédeit papírról szokta olvasni, és a miniszterelnök hivatalos honlapján is így van leírva –, de akárhogy is, a helyzet az, hogy nem voltunk, hanem voltak. Petőfi és társai, 1848-ban. Ők voltak, nem Orbán és társai. Bár lehet, hogy Orbán mondata még helyesebben így hangzik: délutánra már több tízezen voltam. És elkergettem a labancokat.

Volt ebben a hónapban egy másik évforduló is. A rendszerváltás utáni első szabad választás 25. évfordulója. Bogár László közgazdász a Magyar Hírlapban elég furcsán intézte el. Azt írta, hogy nincs rajta sok ünnepelni való, hiszen maguk a választók sem tartották túl fontosnak, és a választásra jogosultaknak csak alig több mint a fele mutatott érdeklődést a „szabad” (Bogár tette idézőjelbe) választás iránt.

Most tegyük diszkréten zárójelbe azt a tényt, hogy Bogár az MDF-kormányban államtitkár lett. Tegyük azt egy másik zárójelbe, hogy évek óta kétségbe vonja annak a változásnak a valóságát, amely minden baja és hiányossága ellenére mégiscsak bekövetkezett 1990-ben. Maradjunk ezúttal a szikár számoknál. „Alig több mint a fele.” Igen? Nos, 1990-ben a választásra jogosultaknak 65,1%-a szavazott, ami azért lényegesen több a jogosultak felénél. Hasonlítsuk össze a 2010-es választásokkal, amikor például ennél kisebb, 64,2%-os volt a részvételi arány, aztán állítólag mégis fülkeforradalom zajlott le Magyarországon. Vagy már rosszul emlékszem?

A számokkal más is hiába küszködött, hogy finom legyek. Ha durvább akarnék lenni (ám legyek), akkor azt mondanám, hogy nagyvonalúan meghamisította őket. Nem nagy ügy, senki nem fog panaszra menni miatta (kihez is menne?), de a meghirdetett nemzeti nagyságnak mégiscsak egyfajta mércéje lenne az a bizonyos születésszám, hiszen a Fidesz már 1998 óta arra építi a családpolitikáját (pontosabban a középosztályi családpolitikáját), hogy megállítja a fogyást, a nemzet újból gyarapodni, nőni, szaporodni fog. A számláló azonban a kezükben megint elromlott. Rétvári Bence, az EMMIparlamentari államtitkára szerint több mint három évtizedes folyamat tört meg azzal Magyarországon, hogy több gyerek születik. Mint mondta, a születések száma egymásfél éve emelkedik, holott a nyolcvanas évektől hónapról hónapra kevesebb gyerek jött a világra.

Ahogy mostanában mondani szokták: pontosítanék. A kedvezőtlen folyamat már 1975 óta tart, ám – és ez itt a lényeg – 2004-ben, 2005-ben, 2006-ban és 2008-ban megtört, mert több gyerek született, mint az előző évben. 2008-ban például 99 ezer 149, szemben a Rétvári által büszkén hivatkozott, 2014-es 91 ezer 500-zal. Hja, az az átkozott „elmúltnyolcév”.

És hogy el ne felejtsék a nép a terroristákról meg a gonosz médiáról, Bogárdi Szabó István, a református zsinat új lelkesi elnöke a Magyar Nemzetnek adott interjújában az európai radikalizálódásról szólva és a Charlie Hebdo szerkesztősége ellen elkövetett merényletet végtelenül gonosz tettek minősítve egyszer csak oda lyukadt ki, hogy „ott vannak az újságírók, akik a szólásszabadság nevében, elkényeztetett kamaszként bárkit, bármikor kicsúfolhattak, de rájuk szólni sem lehetett soha”.

Nem véletlen vagy meggondolatlan nyelvbtlás vagy kiszólás volt ez, mert jellemző, ahogy az egyházi vezetők a liberális újságírókat és egyáltalán a liberálisokat általában beállítják; mintha ők lennének azok, akik kíméletlen véleménydiktatúrát gyakorolnak a szabadság nevében. Ám hogy az állítólag „elkényeztetett” újságírókra bármikor bárki rászólhatott, az több mint biztos. Sőt, a Charlie Hebdo munkatársait, akik a szélsőséges és elvakult iszlamistákat figurázták ki, nemcsak megbírálni lehetett, hanem sajnos többször meg is fenyegetni. Meggyilkolásuk után pedig azzal előjönni, hogy nem csoda, ha... Mit mondjak? Rosszízű. Egy püspöktől különösen.

2015. ÁPRILIS

Alig telt el néhány hónap a Charlie Hebdo elleni merénylet után, és a kormány magasabb fokozatba kapcsolt. Már a nemzeti konzultációnál tartott (és azóta is kitart mellette). Orbán Viktor a konzultáció kérdéseire csatolt levelében azt írta: „nem fogjuk hagyni, hogy a megélhetési bevándorlók veszélyeztessék a magyar emberek munkahelyeit és megélhetését”.

Pedig nagyon jól tudta, hogy nem veszélyeztetik. Az előző évben, 2014-ben ugyan a korábbinál valóban jóval többen, 42 ezren kértek menedéket nálunk, ám néhány napon belül a 80 százalékuk el is hagyta az országot Nyugat felé, és végül egész évben összesen 535-en kaptak menekültstátuszt Magyarországon. Ha ötszázan veszélyeztetik a magyar emberek munkahelyét és megélhetését, akkor valóban nagy a baj. Nagy lenne.

A nemzeti konzultáció legnagyobb hazugsága persze nem ez volt, hanem a miniszterelnök következő állítása: „mi, magyarok 2010-ben úgy határoztunk, hogy minden fontos kérdést megbeszélünk egymással, mielőtt döntéseket hozunk”.

Ezt is kibírta a papír. A 8 millió papír, amit a választásra jogosultaknak kiküldtek. Holott akár így határoztak, akár nem, az biztos, hogy a kormány nem beszélt meg a magyarokkal semmit. Kétharmados parlamenti többségével mindenféle megbeszélés nélkül bármit keresztülvert, amit csak akart, az új alkotmánytól az oroszokkal titokban előkészített paksi szerződésig és a vasárnapi zárvatartásig. Még csak azt se mondhatjuk, hogy Orbán rendőri módszereket alkalmazott, és először ütött, aztán kérdezett. Nem, nem kérdezett utána sem. Legföljebb előre megadta a választ, aztán nemzetileg konzultált.

A konzultációs levél egy másik állítása szintén a totális félrevezetés példája volt. Az év eleji párizsi terrorcselekmény „megmutatta, hogy Brüsszel és az Európai Unió nem képes megfelelő módon kezelni a bevándorlás kérdését”.

Igen ám, csak hogy a Charlie Hebdo merénylői nem bevándorlók voltak, hanem régi algériai bevándorlók francia állampolgárságú gyerekei, akik Franciaországban születtek 35, illetve 33 évvel ezelőtt. Az algériai bevándorlás egyébként a franciák belügye volt, nem az Unióé, mint ahogy a Charlie Hebdo-merényletnek sem volt semmi köze a Magyarországra érkező koszovóiakhoz, szírekhez vagy afgánokhoz. Csak Orbánnak van mindenhez köze. Ő az új illetékes elvtárs. Akinek mindenre van válasza, kérdés nélkül is.

A miniszterelnök pályafutása során nem először puszkaporszagot érzett a levegőben – sajnos Párizsban volt is –, és ettől elemében volt. Ha azonban éppen nem volt puszkaporszag, akkor idegeneket szagolt. Ezért is érezte jól magát Kazahsztánban, ahol a következőket mondta: „bennünket az Európai Unióban ugyan egyenrangú félnek tekintenek, de származás szempontjából idegenek vagyunk. Ha Brüsszelbe megyünk, nekünk ott egy rokonunk sincs: kiderült, Kazahsztánban, itt meg rokonaink vannak.”

Nem megyek bele a magyarok eredetének vitájába, úgyhogy legyen elég itt csak annyi, hogy az Európai Unióban igenis vannak (nyelv)rokonaink; a finnek és az észtek, ám attól a pillanattól kezdve, hogy letelepedtünk a Kárpát-medencében, folyamatosan keveredtünk a körülöttünk élő népekkel. Vagyis mindenkinek a rokonai vagyunk. Van itt Németh, Horváth, Szerb, Rácz, Román, Orosz, Tóth családnevű ember milliónyi, és mögöttük ott a valódi rokonság, az európai. Kazahsztán esetében viszont csak egyes kutatók vélnek felfedezni valamilyen rokonságot egy ott élő kis törzs, illetve a magyarországi kunok között. De hogy Kazahsztánban lennének a rokonaink, Brüsszelben meg egyedül vagyunk, ez ócska hazugság, még ócskább politikai céllal.

De nemcsak az Európai Unióval, hanem az Egyesült Államokkal szemben is folytattuk felszabadító háborúunkat, és ehhez bármilyen ürügy jól jött. A Külgazdasági és Külügyminisztérium tiltakozó jegyzéket küldött az amerikai nagykövetségnek a Szövetségi Nyomozó Iroda, az FBI igazgatójának a holokausztról írott cikke, illetve annak egyik mondata miatt. A jegyzék szerint „az FBI-igazgató szavai elképesztő érzéketlenségről és megengedhetetlen felületességről tesznek tanúbizonyságot. Senkitől sem fogadjuk el, hogy Magyarországgal, a magyar emberekkel szemben ilyen általánosítást és rágalmazást fogalmazzon meg.”

James Comey – van-e, ki e nevet nem ismeri? Mert igen, ő az a bizonyos FBI-igazgató, akiről akkor még nem tudhattuk, hogy ő lesz az. 2017-ben persze már nagyon jól ismerjük, miután a 2016-os választási kampányban döntő szerepet játszott a Hillary Clinton elleni vizsgálattal, ennek ellenére aztán Trump elnök 2017-ben kurtán-furcsán kirúgta. De akkor, 2015-ben még Amerikában sem forgott annyit a neve, végtére is, az FBI főnökének nem az a dolga, hogy szerepeljen. A The Washington Postban megjelent cikkében egyébként egyáltalán nem általánosított és rágalmazott, csupán azt írta, hogy „a gyilkosok és bűntársaik Németországban, Lengyelországban, Magyarországon, valamint még sok más helyen azt gondolták: nem tettek semmi gonoszt. Meggyőzték magukat arról, hogy helyesen cselekedtek, azt tették, amit kell.” Vagyis Comey a cikkben nem azonosította a gyilkosokat és cinkosait a magyar néppel, nem volt sem érzéketlen, sem felületes. Hogy akkor mégis miért rontott neki a magyar külügyminisztérium? Nyilván azt érezték megengedhetetlennek, hogy a holokauszt bűneiben felelősök között Magyarországot is felsorolja, márpedig az Orbán-kormány a bűnösséget igyekezett teljes mértékben a németekre áttolni – lásd a Szabadság téri emlékművet. Hogy merészel ebbe valaki Washingtonból beleszólni? Mi azt teszünk felelőssé, akit csak akarunk. Comey, maga ki van rúgva. És tényleg.

Megjött a tavasz, elindult egy újabb kampány is. Az olimpiáért. A miniszterelnök személyesen kezdte meg a lobbizást Lausanne-ban, ahol találkozott a Nemzetközi Olimpiai Bizottság elnökével. Bátran szembe dicsérte Thomas Bachot, amiért lehetőséget ad a kisebb városoknak is a jelentkezésre az Agenda 2020-as reformcsomaggal, és a kezdeményezést máris eredményesnek minősítette, mondván: az elmúlt négyöt évben már nemcsak az a jellemző, hogy a 15–20 milliós nagyvárosok minősülnek alkalmasnak olimpiák rendezésére, hanem az Agenda 2020 lehetőséget ad a Budapesthez hasonló városoknak is az ötkarikás játékok megrendezésére.

Nem is értem. Egyrészt kisebb városok is rendezhettek olimpiát, mint a négymilliós Sydney vagy a másfél milliós Barcelona. Másrészt mi változott a 2015-öt megelőző négy-öt évben? Rio de Janeirót 2009-ben választották ki a 2016-os olimpia megrendezésére, és Rio mégiscsak egy óriási város, de erre még azt lehet mondani, hogy az nem öt, hanem már hat éve volt. A következő helyszín ugyanakkor Tokió, amely 2013-ban kapta meg a jogot, és ugyebár Tokió is egy 12 milliós város. Nem hanyható természetesen Orbán szemére az, hogy nem ismerte a jövőt, így nem tudhatta, hogy a következő két olimpiai házigazda Párizs és Los Angeles lesz, vagyis Agenda 2020 ide vagy oda, nem változott semmi, ugyanis egy ilyen horribilis pénzeket felemésztő vállalkozásba kisebb városok érhetően nem mernek belevágni. Nem tudhatta persze azt sem, hogy Budapesten a „zemberek” fogják megbuktatni a magyar pályázatot, mert több volt a realitásérzékük, mint neki, és sejtették, hogy egy ilyen óriásira felfújta megaberuházás költségeit csak megapoliszok képesek állni. A magyar kisgömböc ugyan szépen gömbölyödik a rengeteg stadiontól és sportcsarnoktól, néha harciasan fel is fújja magát, de a népmese olvasói joggal tartanak attól, hogy végül kipukkad.

2015. MÁJUS

Kész csoda, hogy a kormányfő néha mással is tudott foglalkozni, mint az olimpiával, Brüsszellel, Amerikával és a menekültekkel. Nem mintha sok köszönet lenne/lett volna benne. Schwajda György szobrának felavatásakor például azt mondta, hogy „hiába a rendszerváltás, a Nemzeti Színház ügye gödörbe jutott. Ekkor azonban új nemzedék lépett az államgépezet kormánykerekéhez, és új rendezőt bízott meg a feladattal: őt, akit azóta is Színházépítőnek nevezünk.”

Hogy el ne felejtsük: Schwajdának állítottak szobrot, nem Orbánnak, még akkor is, ha az előbbit az utóbbi hozta helyzetbe. Csak éppen nem úgy, ahogy a főszereplő-főrendező előadta. A Nemzeti Színház ügye ugyanis nem az előtt jutott gödörbe, hogy az a bizonyos új nemzedék a kormánykerékhez lépett, hanem utána. A szó legszorosabb értelmében. Az 1998-as választást követően az új Orbán-kormány állíttatta le a Nemzeti Színház már megkezdett építkezését az Erzsébet téren, és hagyta ott nekünk a gödröt (a későbbi Gödröt), sok feleslegesen elpazarolt milliárdért. Hogy aztán helyette megépíttessen egy másik Nemzetit, amely mindmáig fenn hirdeti a giccs győzelmét a korszerű építészet és a józan ész fölött. A miniszterelnököt pedig azóta nevezhetjük árok- vagy gödörásónak. De aki másnak gödröt ás...

Az olimpiai hadművelet eközben már teljes lendülettel folyt. Nem mindenki értette ugyan, hogy miért is olyan fontos nekünk sebtében, más helyett beugorva úszóvilágbajnokságot rendezni, de Orbán fejében már minden összeállt. A Dagály Uszodaközpont alapkövének lerakásakor (akkor még így hívták, nem Duna Arénának) kijelentette, hogy „a világ megváltozott: eddig a nagyhalak ették meg a kicsiket, most a gyorsak eszik meg a lassúakat, és a bátrak eszik meg a gyávákat”.

A világ persze mindig változik, néha jobban, mint máskor, de annyira azért nem, hogy a nagyhalak ne egyék meg a kicsiket, vagy a gyorsak a lassúakat. Ám ha esetleg mégis megváltozott volna, ha nem is a világ, de a világszemlélet, akkor sem most. 2008 októberében egy konferencia megnyitóján a Szociális és Munkaügyi Minisztérium akkori államtitkára kijelentette: nem a vállalatok mérete határozza meg az üzleti sikerességet, hanem a tehetség és a tudástőke, mert „ma a gyors hal eszi meg a lassú halat”. Az egy dolog, hogy a beszédírók a rövid bölcsességek ugyanazon közhelytárából dolgoztak, de az mégiscsak pikáns, hogy a szocialista államtitkárt Simon Gábornak hívták. Igen, ő az a Simon, akit 2014-ben, nem sokkal a választások előtt megfogtak, igaz, nem a gyors és bátor halak, hanem a nagyok. Addigra ugyanis ő már kicsi lett, még ha ehhez képest feltűnően sok pénzt tartott is

Ausztriában. Ügyében egyébként még ma, ennyi év után sincs elsőfokú bírósági ítélet. De ha a miniszterelnök tudná, hogy kinek a kottájából énekelt...

De ez még hagyján, rá lehet kenni a beszédíróra. Ám amikor a Német–Magyar Kereskedelmi és Iparkamara taggyűlésén Orbán azt mondta, hogy „mi legalább nem a németek pénzén akarunk sikeresek lenni”, az garantáltan saját kútfőből van. Igazi orbáni kijelentés.

Nem a németek pénzén? De bizony. Németország évente mintegy 30 milliárd eurót fizet be az Unió költségvetésébe, és 13 milliárdot kap vissza, vagyis nettó 17 milliárdos befizető. Mi meg egymilliárdot fizetünk be és a hét-nyolcszorosát kapjuk. Na, kinek a pénzén akarunk mi sikeresek lenni?

A hónap vége felé a miniszterelnöknek Strasbourghban volt jelenése, már megint az Európai Parlament előtt. Szokás szerint nem védekezett, hanem támadott. És nem mondott igazat. Azzal védte például a menekültellenes magyar politikát, hogy „nekünk, magyaroknak az ilyen konfliktusok kezelésére való képességeink nem fejlődtek ki, mert mi sohasem voltunk multikulturális társadalom”.

Na, nehogy már! Sosem? Mindig, egészen Trianonig. Az a bizonyos történelmi Magyarország, amelyre Orbán és emberei előszeretettel hivatkoznak és emlékeznek, abszolút multikulturális volt: az országot többségükben nem magyarok, hanem más nemzetiségek lakták. Történelemből bukta. Országvezetésből?

2015. JÚNIUS

Az a fránya történelem csak nem hagyta nyugodni az Orbán-rendszer névadóját (mint ahogy hűségese híveit sem). Egyiptom elnöke Budapesten járt, Orbán pedig az esz-Szíszi tábornokkal tartott közös sajtótájékoztatóján arról beszélt, hogy „mi egyáltalán nem ódzkodunk az olyan vezetőktől, akik katonáemberek, mert nagyon jól emlékszünk a magyar történelem számos fordulatára és eseményére, amikor szükség volt arra, hogy a magunkfajta civilek helyett – most a nyápic szót itt nem használom – keménykezű, világos, fegyelmezett katonáemberek vették át az államélet irányítását, és azt kell mondanom, hogy számos, nagy bajtól mentették meg ezek a vezetők a mi hazánkat.”

Már ha lettek volna. Mert ilyen vezetők a magyar történelemben nem voltak. Orbán legföljebb kettőre, Horthyra és Szálasira gondolhatott, mint volt katonákra, de az utóbbira remélhetőleg mégsem. Ami meg Horthyt illeti, a Tanácsköztársaságot nem ő, hanem a külföldi katonai erő, az antant, valamint a belső elégedetlenség söpörte el, a trianoni békeszerződést ő sem tudta megakadályozni, végül pedig ő volt az, aki Hitler szövetségeseként belevitte Magyarországot a tragikus második világháborúba, benne a magyar zsidók tömeges megsemmisítésével és a doni katasztrófával. Volt-e ennél nagyobb baj a huszadik századi Magyarországon, amitől a katonák állítólag megmentették a hazát? A helyes válaszáért egy újabb Orbán-beszéd jár jutalmul.

Úgy látszik, ez a történelemórák hónapja volt, mert Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter az ausztriai Göttweigben, a Wachau Európa Fórumon oktatta ki hallgatóit arról, hogy a mostanihoz fogható súlyosságú gondokat a második világháború óta nem tapasztalt a kontinens.

Aha. Gondoljunk csak a vasfüggöny leereszkedésére, az újabb háború veszélyével fenyegető berlini válságra, az '56-os magyar forradalomra és annak leverésére, Csehszlovákia '68-as megszállására, az olajválság okozta súlyos feszültségekre a hetvenes években, a '80-as lengyelországi rendkívüli állapotra, a '89–'90-es kelet-európai rendszerváltás körüli világméretű bizonytalanságra, vagy utána a délszláv háborúra, több százezer halottal és több mint egymillió menekülttel. De ahogy egy újszülöttnak

minden vicc új, úgy egy újszülött külügyminiszternek is minden válság olyan, mint amilyen még soha nem volt.

Mivel azonban ezt a sosem látott válságot mindenkinek meg kellett zenésítenie, bedobta magát a libanoni származású Daher Pierre, volt fideszes országgyűlési képviselő, az edelényi kórház igazgatója is, aki egy interjúban arra hívta fel a figyelmet, hogy ő nem bevándorló. „Én itt tanultam, pénzt fizettem azért, hogy itt tanulhassak... Én választottam országot, engem nem kényszerített senki, hogy idejöjjenek.”

Hogy akkor ezen logika alapján ő minek számít, migránsnak-e vagy világjárónak, az eldönthetetlen, úgyhogy maradjunk mégis inkább a bevándorlónál, aki éppen Magyarországon akart élni. Azok viszont, akik 2015-ben elkezdtek egyre nagyobb tömegben átlépni a magyar határt, inkább menekültek voltak, akik vagy háborúk elől jöttek Európába, vagy kilátástalan gazdasági helyzetükből akartak szabadulni. Abból a szempontból mindenesetre mindegy, hogy ha Daher Pierre szerint csak az olyanokat szabad beengedni, akik itt tanultak és pénzt fizettek, az egy bevándorló szájából még embertelenebbül hangzik, mint a többi Fidesz-politikuséból. Még szerencse, hogy közben született egy remek megoldás: elég 300 ezer euróért magyar államkötvényt venni, és megszerezhető vele a letelepedési engedély. Ennyit csak elvárhatunk szerencsétlen menekültektől, nem? Fizessenek, és akkor nem lesznek illegális bevándorlók. Mint 2017-re, a letelepedési kötvényprogram végére (a végére?) kiderült, húszezren fizettek is, a kormány pedig készségesen beengedte őket az országba, és nem rettegett tőlük, mint az ágról szakadt menekültektől. Csak nem azért, mert a program bonyolításába obskúrus módon bevont offshore-cégek 170 milliárd forintot kaszáltak az ügylettel? És csak a kötvénybizniszt kitaláló és felügyelő Rogán Antal meg a barátai a megmondhatói (jó, meg még a főnöke is), hogy hová került ez az irdatlan mennyiségű pénz.

De az igazán cinikus különbségtétel kíváncsian és nemkíváncsian idegen között mégiscsak a fővezértől jött. Az Arab Bankok Szövetségének Budapesten tartott közgyűlésére ellátogató miniszterelnök barátságosan közölte velük, hogy „számunkra az iszlám világból érkezett emberek nem fenyegetést jelentenek, hanem egy magas civilizáció képviselőiként üdvözljük őket”.

Na, most ugyanez (?) az Orbán Viktor egy héttel korábban a Napi Gazdaságnak adott interjújában kijelentette: „mi nem akarunk megszabadulni senkitől, csak nem akarunk ide beengedni másokat... A multikulturalizmus a különböző civilizációs háttérű emberek együttélését, az iszlám, az ázsiai vallások és a kereszténység együttélését jelenti. Mindent meg fogunk tenni azért, hogy Magyarország ettől megmeneküljön.” Lám, lám. Ezek szerint még azt is megteesszük, hogy egy magas civilizáció képviselőiként üdvözljük őket, csak azért, hogy megmenekülhessünk tőlük.

2015. JÚLIUS

Az ember szinte fellelegzett, amikor a Fidesz vezetői valami másról kezdtek beszélni. Mondjuk az átok szocialistákról. Rogán Antal, a parlament gazdasági bizottságának fideszes elnöke (azon a bizottsági ülésen, amelyen a Magyar Nemzeti Bank felügyelőbizottsági tagjainak jelöléséről döntöttek) közölte, hogy az MSZP jelöltjét, Veres János volt pénzügyminisztert a 2006-os költségvetés meghamisítása miatt nem tudják támogatni.

Csak éppen az egykori pénzügyminiszter nem hamisított meg semmilyen költségvetést. Lehet, hogy rossz büdzsét állított össze, lehet, hogy túlságosan optimista volt, még azt is lehet mondani, hogy a 2006-os költségvetésben felelőtlenül osztogattak a választások előtt, és ettől elszaladt a büdzsé hiánya, ám meghamisításról nem volt szó. Az államháztartás hiánya az év folyamán valóban nagyon felduzzadt,

és emiatt menet közben komoly megszorító intézkedéseket kellett hozni, de csalásról nem, legfeljebb ámtásról lehet beszélni. A szocialisták meg is kapták érte (meg a szükségessé vált megszorításokért) a magukét már az őszi önkormányzati választáson. De ettől még Veres tudhatná felügyelni a jegybankot, mint ahogy az LMP jelöltje, Róna Péter is tudhatta volna. De nem tudja, mert nem hagyták nekik. Azóta sem. Vajon mitől félnek?

A sumákolás és mismásolás amúgy is a Nemzeti Együttműködés Rendszerének egyik alapvető jellemzője. Soltész Miklós, az EMMI államtitkára például az ukránorosz konfliktusról nyilvánított furcsa véleményt, mondván, hogy békétlenség miatt van háború két testvérnép között. Az emberek nem értik meg, hogy a béke a kereszténység üzenete, és az jóval fontosabb, mint a politikailag szított ellentétek mellé állni, mondta Soltész.

Tulajdonképpen azt is mondhatta volna, hogy békétlenség miatt van békétlenség, vagy háború miatt van háború. Mindegy, a lényeg az, hogy egy magyar kormánytagnak ne kelljen kimondania egy rossz szót se Putyinra. Hiszen – ha valaki nem tudná – a békétlenség és a háború a Krím elfoglalása, Oroszország agressziója miatt van. Úgyhogy tessék inkább elmagyarázni Putyinnak, hogy ne békétlenkedjék, és akkor az Orbán-kormánynak sem kell hazugságokkal kínlódnia.

Hogy mi van Ukrajnában, az egy dolog, bár számunkra is fontos, hogy jól lássuk és értékeljük. De hogy mi volt nálunk, Magyarországon a közelmúltban, az egy másik, és még fontosabb. Kövér László, az Országgyűlés elnöke nem tétozott, és megüzente: „nem is mondhatja senki, hogy az elmúlt 24 évből az a 12, amikor a Fidesz ellenzékben volt, botránypolitizálással telt volna el az ellenzék részéről. Vagy hogy az ellenzék, amiben a Fidesz egy idő után már meghatározó erő volt, azzal töltötte volna az idejét, hogy ellehetetlenítse a kormánykoalíció működését.”

Már miért ne mondhatná? Hiszen a Medgyessy-kormány árokbetemető gesztusaira rögtön a további árokásás volt a válasz. Még messze nem volt ősödi beszéd, amikor 2005-ben Orbán már arról szónokolt, hogy a baloldal, amikor csak tehette, rárontott nemzetére. 2006 őszétől aztán a Fidesz az utcákon és a parlamentben is rárontott a kormányra, és mindent megtett azért, hogy a Gyurcsány-kormány ne tudjon működni, ne legyen képes vezetőket kinevezni fontos állami intézményekbe, magát a miniszterelnököt pedig olyannyira el akarta lehetetleníteni, hogy felszólalásai alkalmával az egész Fidesz-frakció kivonult az ülésteremből. Vajon hány gigabájtos Kövér memóriája?

Nyár lévén ismét elérkezett a Bálványosi Szabadegyetemen a várva várt Orbán-beszéd. Amelynek szinte kizárólagos témája természetesen a menekültválság – pardon, menekültekről szó sincs –, a bevándorlási hullám volt. Orbán szerint Európában szemérmesen elhallgatják a bevándorlók bűnözési statisztikáit, holott ahol nagy számban élnek bevándorlók, a bűnözés mértéke drasztikusan emelkedik. Példaként azt hozta fel, hogy „a brit börtönökben a muszlim elítéltek száma az elmúlt 15 évben 300%-kal nőtt, megháromszorozódott”.

Nem akarok kicsinyeskedni, hogy ami 300%-kal emelkedik, az a négyszeresére nő, nem a háromszorosára. De úgy, ahogy van, az egész nem igaz. 2002-ben Nagy-Britanniában 5500 muszlim volt börtönben, 2014-ben pedig 12 ezer 225, ami 122%-os emelkedésnek felel meg, miközben a teljes börtönnépesség egyébként 20%-kal nőtt. A magyarázat részben az, hogy a muszlim lakosság közben 80%-kal lett nagyobb, 1,55 millióról 2,7 millióra duzzadt, részben meg az, hogy közöttük sok az alacsony társadalmi státuszú, vagyis szegény család, amelyben a fiatalok munka és értelmes célok híján gyakrabban követnek el bűncselekményeket. Ugyanakkor Németországban, ahol szintén rengeteg a bevándorló, 2015-ig lényegében stagnált a bűnözés, holott több millió bevándorló élt az országban.

Vagyis nincs elhallgatás, és nincs ugrásszerűen megnőtt bűnözés. Ugrásszerűen elharapódzott félelemkeltés, na, az van. Nálunk.

Az Európai Unióba is bele kellett azért rúgni megint egy kicsit (nagyot): „Brüsszel nem tudja megvédeni az európai embereket a bevándorlók tömegeitől. Ahogy a volt német pénzügyminiszter mondja: Európával az a baj, hogy hegynek fölfelé rugdos egy konzervdobozt, és csodálkozik, amikor az folyton visszagurul hozzá.”

Az idézet Karl-Theodor zu Guttenbergtől származik, ő azonban sohasem volt pénzügyminiszter, hanem rövid ideig gazdasági, majd védelmi miniszter. Ez utóbbi tisztségéből pedig azért kellett távoznia, mert kiderült, hogy doktori disszertációjában plagizált, ha nem is schmitti méreteken. De akármilyen miniszter volt vagy nem volt, nem a bevándorlással kapcsolatos európai politikát kárhóztatta, hanem a görög pénzügyi válság nehézkes megoldását. Vajon hallja-e Orbán, amint a konzervdoboz visszagurul a lábához?

2015. AUGUSZTUS

A menekültválság egyre súlyosabbá vált, Kövér László pedig egyre borúlátóbbá, és ettől váratlanul előtört belőle az őszinteség. Az Országgyűlés elnöke a Kárpát-medencei magyarirodalom-tanárok találkozóján azt fejtette, hogy „ma már, tíz év távlatából azt látjuk: mindaz, amit a magyar baloldal sajátosságának, genetikai hibából fakadó torzult karakterének gondoltunk, az valójában az európai baloldal karaktere”.

Álljunk csak meg egy szóra! Emlékeznek még, micsoda felháborodott tiltakozás fogadta, amikor tíz éve Orbán Viktor Tusnádfürdőn arról értekezett, hogy a magyar baloldal, amikor csak alkalma nyílik, ráront nemzetére, a kíváncsi nemzeti baloldal pedig „genetikailag talán túlzás lenne mondani, inkább fogalmazzunk úgy, történelmi meghatározottság miatt” nemigen tud létrejönni? Minden, akkoriban rasszizmust emlegető bírálatot nagy szemeket meresztve felháborodottan visszautasítottak, és még bíróságra is szaladtak elégtételt követelve. Mellesleg hiába. Erre most Kövér elárulja: mégiscsak azt gondolták, hogy a magyar baloldal genetikai hibából fakadóan torzult karakterű. És vajon milyen genetikai hibára gondoltak az urak? Kiknek a származására? Nem is merek belegondolni. Lehet, hogy Kövér sem tudja, csak mondja? Bizonyára ez is memóriahiba. Ha nem a jellemé.

És csak mondja, mondja tovább a magáét. Simicska Lajosról (illetve a vele való szakításról) Kövér odáig jut a magyarázatban, hogy míg 2010 előtt pár milliárdos dönthette el, ki legyen az ország miniszterelnöke, addig ezzel a rendszerrel a Fidesz szakított.

Még hogy Antall József kiválasztásáról a milliárdosok döntöttek? De hát akkor még nem is léteztek. Vagy Horn Gyuláról? Még 1994-ben is csak éppen hogy mutatóba bukkant fel néhány. Akkor netán 1998-ban Orbán megválasztásában egyezett meg néhány milliárdos? Addigra már valóban léteztek. De kik lehettek azok, és vajon Orbán büszkesége hogyan viselte ezt el? Esetleg Medgyessy Péter és Gyurcsány Ferenc lehetett volna utána a milliárdosok kiválasztottja? Nem úgy tűnt, főleg, hogy az utóbbi maga is milliárdos, és kifejezetten rosszban is volt velük. Esetleg Bajnai? De hát az ő kiválasztását egy kissé kínosra sikerült miniszterelnöki casting előzte meg, nem pedig a milliárdosok értekezlete, ráadásul az ő technokrata kormányának a világválság kellős közepén amúgy sem az oligarchák, hanem a bennünket kisegítő IMF és az Európai Unió bizalmát kellett megszereznie. Ha tehát egyáltalán valakire érvényes Kövér megállapítása, akkor az maga Orbán Viktor, aki Simicska nélkül nem maradhatott volna a felszínen az 1994-es és a 2002-es politikai vereség után, és aki hálából

2010-ben tömegesen ültette be Simicska embereit vezető kormányzati pozíciókba, mint ahogy 1998-ban magát Simicskát szemelte ki az APEH-elnöki posztra. Na, ezzel a rendszerrel szakított a miniszterelnök. A sajtójával. Hogy ezek után a milliárdos oligarchákat is ő nevezze ki személyesen.

Lassan, de biztosan közeledett a menekültválság magyarországi csúcspontja. A Keleti pályaudvari dráma, mondhatnánk, önmagáért beszélt, de már kibontakozása közben is nyilvánvaló volt, hogy a kormány beszéltette. A félelem- és hangulatkeltés remek eszköze volt, bemutatva, hogy micsoda káosz és felfordulás vár a magyar népre, ha ez így megy tovább. Hiába tették a dolgukat a hatóságok helyett is a civilek, hiába látogatott meg demonstratíván, bár csendesen menekülteket még Sólyom László, volt köztársasági elnök is, a menekült-kocka el volt vetve. És ha valaki nem értett volna a szóból meg a képekből, a kormánypárti Civil Összefogás Fórum még rá is segített. Nyilatkozatában, amelyben elítélte Sólyom feltűnését a szerencsétlenek között, szigorúan figyelmeztette a közvéleményt és a volt államfőt, hogy „az év első felében a közel 70 ezer bevándorlónak kevesebb, mint egy százaléka minősült menekültnek, így kiemelt felelőssége van abban nemcsak jelenlegi, hanem volt állami vezetőknek is, hogy a migráció illegális oldalát milyen formában támogatják”.

Igaz, a CÖF kissé elmaradt a számokkal, mert addigra már százezernél is jóval több menekült özönlött be Magyarországra, de a menedékkérők nem azért nem kaptak oltalmat az akkor még rendesen működő magyar menekültügyi hatóságoktól, mert nem lettek volna rá jogosultak, hanem mert elhagyták az országot, mielőtt az eljárás az ügyükben lezárult volna. Így aztán valóban csak néhány száz ember jutott nálunk menedékhez, annak ellenére, hogy a szír vagy iraki menekültek jó része valószínűleg még a magyar jogszabályok szerint is kiérdemelte volna a magyar vendégszeretetet. Na, nem a CÖF-ét, amely hősies idegengyűlöletét a kormány konzultációs gyűlöletkampányából merítette.

A gyűlöletkampányba mások is készségesen besegítettek. Bayer Zsolt a Magyar Hírlapban például azt írta, hogy 2006-ban iszlám csoportok tüntetést tartottak Londonban „Vallással a békéért” címmel, és a demonstráción olyan feliratú táblákat tartottak, hogy „Öljetek meg mindenkit, aki megsérti az iszlámot!”, „Európa, fizetni fogsz, a te szeptember 11-éd is úton van”, vagy „Készüljetek fel az igazi holokausztra!” Bayer szerint nem tört ki világbotrány, csak a csönd és a félrenézés következett, „a tüntetés után semmi sem történt velük. Nem tartóztatták le őket, nem kerültek börtönbe, nem toloncolták ki őket. De nem ám!”

De igen ám! A szélsőséges megmozdulást egyébként nem „Vallással a békéért” címmel tartották, hanem a londoni dán nagykövetség előtt, tiltakozásul a dán Jyllands-Postenben megjelent Mohamed-karikatúrák miatt. A Religion of Peace mellesleg nem azt jelenti, hogy vallással a békéért, hanem a béke vallása, és az iszlámot nevezte így néhány teológus és politikus 2001. szeptember 11-e után, abban a reményben, hogy a terrortámadások nyomán nem fogják az iszlámot világszerte megbélyegezni. Az ennek ellenére valóban gyalázatos londoni demonstrációt mindenestre elítélő nyilatkozatok sora fogadta, a szervezőket pedig többéves börtönbüntetésre ítélték. Úgy ám!

2015. SZEPTEMBER

A menekülő tömeg óriási, a tét nagy, a szerbiai határ lezárva, Orbán ott van minden kilométerkőnél. Na, jó: ott van mindenhol, ahol csak beszélhet, és ahol nem tesznek fel neki kérdéseket. A magyar nagykövetek értekezletén például nemzetközi kontextusba helyezi a magyar menekültpolitikát, mondván, hogy minden nemzetközi szereplő felkészült a jelenlegi helyzetre, Európa kivételével: sem Ausztrália, sem az Egyesült Államok, sem Izrael, sem a Perzsa-öböl menti államok nem fogadnak be senkit.

Ami persze nem igaz, és ha valakik, akkor ezt a nagykövetek tudják a legjobban. Ausztrália ugyan valóban Pápua Új-Guineába tereli a tengeren érkező migránsokat (azóta kénytelen volt ebből a durva eljárásból engedni), de amúgy befogad menekülteket (2014-ben majdnem 14 ezret), sőt a jobboldali miniszterelnök épp ezekben a szeptemberi napokban közölte, hogy kormánya emelni fogja a humanitárius okokból kiadott letelepedési engedélyek számát a háborús régiókból érkezők számára. Az USA évente mintegy 70 ezer politikai menekültnek ad letelepedési engedélyt, a washingtoni külügyminisztérium pedig jelezte, hogy hajlandó az eddiginél több szíriai menekültet befogadni. De az sem felel meg a valóságnak, hogy a Perzsa-öböl menti országokba lehetetlen bejutni. Ők ugyan nem részei az ENSZ menekültügyi rendszerének, ezért hivatalos statisztikák sincsenek, de még a Menekültügyi Főbiztosság szerint is mintegy félmillió szíriai menekült jutott el Szaúd-Arábiába, az Egyesült Arab Emírátusokba pedig körülbelül százezer. Ami meg Izraelt illeti, természetesen biztonsági okokból marad zárva egy arab háborús konfliktusban, épp ezért teljesen félrevezető úgy tenni, mintha ebben az esetben bármi tennivalója volna. Szóval a példák rosszak és hamisak, mi meg nem vagyunk sem Izrael, sem Ausztrália, sem Amerika. Hacsak Orbán nem tesz naggyá bennünket.

A miniszterelnök a külföldi sajtóban is igyekezett védelmezni és propagálni menekültellenes politikáját. A Bild Zeitung című német bulvárlapnak adott interjújában azt állította, hogy Magyarországon felkelést eredményezett az a német döntés, hogy beengedik az országba a migránsokat. A migránsok kitörtek a szállásokból és rendőröket támadtak meg, mondta Orbán.

Érdekes, ezzel a felkeléssel úgy látszik, nem aratott sikert, mert azóta nem tért vissza ehhez a kifejezéshez. Nem is lett volna könnyű, hiszen a menekültek legfőljebb a kukoricaföldekről vagy a Keleti pályaudvar melletti aluljáró kövéről keltek fel, hogy akár gyalog is elinduljanak Ausztria felé. Egy esetben valóban kitörtek a röszei hangárból, és megdobálták a rendőröket, de ezt felkelésnek nevezni még politikustól is több mint túlzás. Viszont kevesebb, mint amit egy miniszterelnöktől elvárhatnánk.

A felkelésen kívül azért mással is ijesztgette a németeket Orbán. Mint mondta, „nem ámíthatjuk magunkat: a bevándorlás következtében a muzulmánok már a belátható jövőben többségben lehetnek Európában”.

A belátható jövőben biztos nem. Jelenleg az Európai Unióban összesen 21 millió muzulmán él, a lakosság 4%-a. Ha évente továbbra is egymilliónyi muzulmán érkezne a kontinensre (2016-ban és 2017-ben azonban már jóval kevesebb jött), akkor is beláthatatlan idő kellene ahhoz, hogy – még az itt élő muszlimok magasabb termékenységi rátáját is feltételezve – ők alkossák a többséget a kontinensen. Úgyhogy nem kellene szegény németeket rémisztgetni. Elég, ha a magyarok megijednek.

A mi kis háborúnk megideologizálása is megtörtént, méghozzá úgy, hogy hadvezérünk közben megint mindenért a Nyugatot tette felelőssé. Ezekben a napokban került nyilvánosságra, bár néhány héttel korábban mondta el szokásos kötcsei előadásában (igen, ezek a nyári orbáni rítusok: először Tuszványos, aztán Kötcse), hogy a liberális szellemi-ideológiai korszaknak vége van. Idáig arról beszéltünk, hogy „univerzális emberi jogok léteznek, amik mindenkit megilletnek, a Föld bármelyik sarkában is él. Rájuk erőltettük az ideológiánkat: a szabadság a legfontosabb. Aztán, aki nem fogadta el az ideológiánkat, azt szétbombáztuk: Líbiát, Szíriát, mikor mihez fűződött az érdekünk.”

Ha már szemtől szembe nem mondhatom el a miniszterelnöknek, elmondom így: ha az egyetemes emberi jogok nem léteznének, akkor a világon pillanatokon belül az önkény, az erőszak és a terror venné át az uralmat. Lásd Észak-Koreát. Szíriát az egyetemes emberi jogokkal együtt a saját elnöke és kormánya bombázta szét, nem pedig a bűnös, liberális nyugati világ. Ami meg Líbiát illeti, álljon itt a

magyar külügyminisztérium 2011. március 20-i nyilatkozata, amely szerint „a magyar kormány teljes mértékben támogatja az ENSZ Biztonsági Tanácsa 1973-as számú, rendkívül erőteljes határozatát és az annak alapján fogantatosított intézkedéseket... Üdvözljük, hogy szövetségeseink megkezdték a BT-határozat kikényszerítését.” Ha jól emlékszem, a magyar miniszterelnököt akkoriban Orbán Viktornak hívták. A kikényszerítés pedig bombázás volt.

Biztos, ami biztos, az untermann, Kövér László is megszólalt: Európa és az Unió nem a megoldás, hanem maga a probléma, „de ezt rajtunk kívül csak kevesen ismerik föl”.

Holott ugyebár az Európai Unió már csak azért sem lehet a probléma, mert nem innen menekülnek az emberek a Közel-Keletre, Afganisztánba vagy Eritreába, hanem fordítva. Hogy aztán a más térségekből ránk zúduló problémákat hogyan kezeljük, az már valóban európai kérdés. Kizárással-e (ahogy Orbán Viktor szeretné), aminek a lényege, hogy a probléma maradjon tőlünk fizikailag is távol, vagy részben befogadással, amivel átvállalunk valamennyit mások tragédiájából. Lehet, hogy Orbán nem a megoldás, hanem maga a probléma? Kár, hogy ezt eddig csak kevesen ismerték föl.

2015. OKTÓBER

Aztán elővették a Soros-kártyát. A KDNP egyik frissen csatasorba állított képviselője, bizonyos Hollik István sajtótájékoztatóján leleplezte, hogy Soros György mindent megtesz a korlátlan illegális bevándorlásért, és pénzzel támogatja a szervezett migrációt Európába.

Soros szeptember végén közölte azt a cikkét, amelyet a 2017-es újabb, Soros-ellenes kampányban Soros-tervként emleget a kormány. Eszerint Európa nem tudja útját állni a menekültek tömeges beáramlásának, ezért mielőbb átfogó tervet kellene kidolgoznia a válság kezelésére. (Nem Soros-tervet, hanem európai tervet.) Arra lenne szükség, hogy anyagilag segítsék Törökországot, Libanont és Jordániát, amelyek milliós számra fogadtak be szír menekülteket, ezenkívül az EU-nak közös és szabályozott bevándorlási politikát kell folytatnia, továbbá közös határőrséget is föl kellene állítania. Vagyis szabályozni, ellenőrizni a beáramlást, aztán pedig lehetőleg integrálni kell a menekülteket, és ebbe a magántőkét is ajánlatos bevonni. Ez minden, csak nem az „illegális” bevándorlás támogatása. De az ördögi Sorost a falra festeni, majd később óriásplakátokra ragasztani a Fidesz művészeinek gyerekjáték volt.

Jellemző, hogy Sorossal együtt azonnal megtámadták a civil szervezeteket is. A kereszténydemokrata képviselő arról beszélt, hogy egy, a menekülteket segítő kiadvány két magyar civil szervezetet ajánl az „illegális bevándorlók” figyelmébe: a Magyar Helsinki Bizottságot és a Menedék Egyesületet, márpedig mindkét szervezetet Soros támogatja anyagilag.

A Menedék Egyesületet azonban nem Soros pénzből, hanem szinte 100 százalékig az Európai Unió különböző támogatási alapjaiból tartják fenn, sőt egy egész keveset még a magyar kormány is hozzájárul a költségekhez. Csak baj ne legyen belőle. De a megemlített kiadvány ráadásul nem is két, hanem négy szervezetet említ. A fenti kettőn kívül a Református Missziói Központot, amely ugyebár nem Soros-érdekeltség, vagy legalábbis meg kellene erről kérdezni a Református Egyházat. A negyedik pedig a Cordelia Alapítvány, amelyet a szervezett erőszak áldozatainak megsegítésére hoztak létre még 1996-ban, és támogatója az Európai Unió, valamint az ENSZ Menekültügyi Főbiztossága, sőt ami ennél is kínosabb, fő itthoni partnerintézménye a magyar Belügyminisztérium. Ajjaj! A sorosok már a BM-spájzban vannak.

A menekültügy mellett alig jutott idő és energia az ellenség más módon történő megfékezésére. Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter mindazonáltal próbálkozott, és az Amerikai Kereskedelmi Kamara által szervezett konferencián azt mondta, hogy Magyarország bebizonyította: „meg lehet haladni azt a régi típusú közgazdasági dogmát, amely szerint egyszerre nem lehet gazdasági növekedést elérni és fegyelmezett költségvetési politikát folytatni”.

Csakhogy ilyen közgazdasági dogma nincs. De ha netán volna, nem Magyarország bizonyította be, hogy nem érvényes. Ott van példaként Nyugat-Európában mondjuk a német, az osztrák vagy a svéd gazdaság, Ázsiában pedig sok más. Vagy ők a kivételek, és Magyarország a szabály?

Tállai András, a Nemzetgazdasági Minisztérium parlamenti államtitkára is elővette számológépét a magánnyugdíjpénztárak államosításáról szóló parlamenti vitában, és arra az eredményre jutott, hogy összességében 2500 milliárd forinttal mérséklődött az államadósság a magánnyugdíjpénztári megtakarítások elvételeivel. A mintegy 3000 milliárd forint összegű vagyomból több mint 2000 milliárdot fordítottak közvetlen adósságcsökkentésre, míg 500 milliárdot a költségvetésbe fizettek be, mondta.

Ámde az államadósság nem csökkent ennyivel, olyannyira nem, hogy 2011 végére 900 milliárd forinttal meg is emelkedett az államadósság összege, igaz, a GDP arányában némileg csökkent. De csak némileg. Matolcsy György, akkori nemzetgazdasági miniszter ugyan az év elején még azt jósolta, hogy az államadósság aránya a GDP-hez képest 80%-ról 73%-ra esik vissza 2011 végére, ám ehelyett 78,9% lett, és még 2014 végén is csak 76,9%-ra mérséklődött. De legalább szavakban Tállai ennél sokkal jobban teljesített.

2015. NOVEMBER

A Weltwoche című svájci hetilapnak adott interjújában Orbán temetni kezdte Európát. „Elvesztettük azt, ami az európai földrészt vonzóvá tette: a szabad politikai vitát. Az EU a politikai korrektség miatt egyfajta királyi udvarrá változott, ahol mindenkinek jól kell viselkednie.”

Íme, a renitens, lázadó, kuruc tábornok. Aki nem hajlandó megalkudni, és a szabad vitáért küzd. Ám néhány mondattal alább maga Orbán jelenti ki a menekültválságról: „hónapokon át vitatkoztunk, de az eredmény mindig ugyanaz volt: engedjétek be az embereket.” Vagyis volt szabad politikai vita, csak ezt a vitát nem Európa, hanem Orbán vesztette el. Nem mindegy. Igaz, a novemberi párizsi merényletek után lehet, hogy megnyeri. Az se mindegy.

Az Orbán-szöveget úgy látszik, sokszorosították a Fideszben, mert Rogán Antal, a miniszterelnök kabinetfőnöke azt nyilatkozta, hogy azért fordulunk az Európai Unió bíróságához a menekültkvóták ügyében, mert erről a tervről nem kérdezték meg az érintett államok kormányait.

Nem-e? Annyira megkérdezték, hogy az Unió belügyminiszterei többségi szavazással döntöttek róla. Igaz, Magyarország nemmel szavazott a kérdésre, amit állítólag nem tettek föl. És miután az Európai Bírósághoz fordultunk, 2017 őszén megint veszítettünk. De Orbánnak a vesztes játszmák is kapóra jönnek.

A nagy hazugságok mellett jól jöttek a kisebbek is. Ugyancsak Rogán beszélt arról, hogy az Európába érkező szírek fele írástudatlan, ezért nehezen tudnak majd integrálódni.

A 2014-es adatok szerint azonban a 15 évnél idősebb szírek 84%-a tud írni és olvasni. Csak azért írom, mert biztos vagyok benne, hogy Rogán tud olvasni.

De vissza a kabinetfőnök főnökéhez, aki a Politico című brüsszeli amerikai hírportálnak kerek perez megmondta: „nem szeretnénk a németektől függeni”.

Mint egy új József Attila. „Hogy mi ne legyünk német gyarmat.” Kár, hogy pár éve ugyanez az Orbán Viktor még így beszélt: „Magyarország a gazdasági térképet nézve Bajorországhoz tartozik, és ez nekünk jó hír. A magyar és a német ipar lassan, de biztosan összenő.” Még jó, hogy közben nem szeretnénk a németektől függeni. Gondolom, menekültügyben. A többiben nyugodtan.

A függetlenség nagy harcosának mindemellet volt még ereje és ideje a nagy medvének is odacsapni. Na, nem Putyinnak, az elődeinek. A Szovjetunióba hurcolt politikai foglyok és kényszermunkások emléknapiján mondott beszédében kijelentette, hogy „az 1944 őszétől 1948-ig elhurcoltaknak csak mintegy ötöde élte túl a megpróbáltatásokat”.

Szögezzük le: pontos adatok nem léteznek, úgyhogy már csak ezért is bátorság kell egy ilyen határozott kijelentéshez. Ám megbízhatónak látszó becslések és a dokumentumok alapján az elhurcolt magyarok egyharmada vesztette életét, a kétharmaduk túlélte. A szovjet csapatok összesen mintegy 550–600 ezer magyar foglyot ejtettek, nemcsak harcoló katonákat, hanem olyan, katonaköteles korban lévő férfiakat is, akiket aztán munkatáborokba vittek. A 600 ezerből végül körülbelül 400 ezer került ki a Szovjetunióba, közülük azonban 1945 végére már legalább 200 ezret repatriáltak, ’47–’48-ban pedig újabb 110 ezret küldtek vissza. A hadifogolytáborokban meghaltak aránya 15%, az internálótáborokban, munkatáborokban életüket vesztetteké 20-30% volt. A Szovjetunióban 65 ezer magyar fogoly halálát regisztrálták, a többiek útközben, járványokban vagy romániai tranzittáborokban haltak meg, egyes történészi becslések szerint összesen mintegy 200 ezren. Borzasztó, de nem úgy, ahogy a miniszterelnök előadta.

2015. DECEMBER

Az év vége a miniszterelnök jutalomjátéka volt. Győzelemre vitte a határkerítést, támadóállásba helyezkedett az Európai Unióval szemben, még a gazdaság is növekedett, mi kell még? Prágában, a Visegrádi négyek csúcsértekezletén arról beszélt, hogy a határok védelme szuverenitási kérdés, és a magyar álláspont szerint nemzeti felelősség. „Ezt nem adjuk át semmilyen felsőbb, közös szervnek, ennek nemzeti hatáskörben kell maradnia.”

Ugyanez az Orbán Viktor az őszi folyamán az Európai Néppárt parlamenti frakcióvezetőjével tárgyalva kijelentette, hogy „az Európai Uniónak kell megvédenie Görögország határait, ha erre a görögök nem képesek”. Ezért azt javasolta: teremtsék meg a jogalapot arra, hogy az EU küldhessen rendészeti erőket Görögországba, a schengeni határok védelmére. Most akkor itt hányódunk kétségek között. Nemzeti felelősség a határok védelme vagy európai kötelesség? Melyik Orbánnak higgyünk? Esetleg egy harmadiknak?

A Fidesz is kongresszust tartott, és ki más mondta volna a legfőbb beszédet, mint a párt szinte örökös elnöke. Miheztartás végett megállapítva, hogy „a gondolat-, szólás- és sajtószabadság Magyarországon színesebb, szélesebb és mélyebb, mint tőlünk Nyugatra”.

Bizony. És erről nálunk szabadon be lehetett számolni, valamint a szónokot lelkesen meg is lehetett tapsolni. Miközben a kormány vasmarokkal tartja kézben az egyre nagyobbra felduzzasztott állami médiát, oligarcháival vásároltat föl kereskedelmi tévét, napilapot, közben pedig jogi, politikai és anyagi eszközökkel igyekszik korlátozni a független sajtót, lásd a Klubrádió, az RTL Klub vagy most már, 2015-ben a Simicska-féle médiacsoport elleni fellépések sorozatát. De ami igaz, az igaz: a kormány szabadsága valóban színesebb, szélesebb és mélyebb, mint Nyugaton. Hogy aztán később még mélyebb legyen a Népszabadság beszántásával és az összes megyei napilap fölvasároltatásával. Lassan olyan jó lesz minden, mint a népi demokráciában.

Ebben a szép új (vagy régi) világban pedig a bölcs vezető senkit nem hagy az út szélén. „Büszkék vagyunk Schmitt Pál elnök úrra, a mi elnökünkre, aki a méltánytalan hátrátétel ellenére sem vesztette el a derűjét, a hazaszeretetét és a munkakedvét sem.”

Csak azt a „méltánytalan hátrátétel”-t, csak azt tudnám feledni. Schmitt Pál ugyanis egy héttel az után mondott le, hogy megvonták doktori címét, mivel kiderült, hogy disszertációjának nagy részét másolta. Ő maga akkor a parlamentben azt mondta, hogy az államfőnek ki kell fejeznie a nemzet egységét, ám mivel ügye a nemzetet megosztotta, ebben a helyzetben kötelességének érzi, hogy szolgálatát befejezze. No, már most: ha önszántából mondott le, akkor azért nem volt „hátrátétel”, ha viszont netán népünk nagy vezére szólt, hogy le kellene mondanod, Pali, akkor viszont ő „tette hátra”. Most már legalább tudjuk: „méltánytalanul”.

2016. JANUÁR

Új év, régi, sercegő hang. „Csak az európai fehér rassz közösségei képesek populáció szintű öngyilkosságra” Jól hangzik, ugye? Bár el kellene ismételni még egyszer, hogy felfogjuk, mit is jelent ez. De Kövér Lászlónak nem kellett ismétlésekbe bocsátkoznia Bayer Zsoltnál, az Echo TV Mélymagyar című műsorában, mert ők félszavakból is értették egymást.

És még véletlenül se Magyarországra gondolt, ahol az öngyilkosságok száma valóban az egyik legnagyobb a világon. Nem, a dekadens Nyugatra utalt természetesen. Ám a születések számának drasztikus csökkenése nemcsak Európára jellemző, hanem Ázsiára is. Például Japánra, amely a világ legelöregedettebb társadalma. A szigetországban az úgynevezett termékenységi ráta a magyarhoz hasonlóan 1,4 körül van, ami jóval kevesebb a népesség fenntartásához szükséges 2,1-nél. Ebben az ütemben a jelenleg 127 milliós lakosság még a legoptimistább becslések szerint is 100 millióra csökken 2060-ra. Ráadásul nem is Japán a legrosszabb példa, mert a világ legalacsonyabb termékenységi rátája (1,1) Dél-Koreában van. A minden egyéb területen kiugróan sikeres Szingapúrban egy nőre átlagosan szintén mindössze 1,2 gyerekszülés jut, vagyis kevesebb, mint nálunk. Meg fognak lepődni, azaz Kövér László is meglepődne, ha olvasná, hogy még Indiában is gyorsan csökken a születésszám, és várhatóan 4-5 éven belül 2,1-re esik vissza, ami csupán a népesség fenntartásához elég. Utána pedig jön a kollektív indiai öngyilkosság. Úgyhogy elkelne nekik is egy Kövér. De mindenekelőtt Szöulba kellene őt exportálni.

Mondanám, hogy nagyon rossz napjai lehettek az Országgyűlés elnökének, de ezek a rossz napok már évek óta tartanak. A műsorban kirohant a brüsszeli bürokraták ellen is: „ezek zsoldosok, ezek

szélhámosok, ezek a legjóhiszeműbben, a legjobb olvasatban egyszerűen alkalmatlan tökfek, de hogy semmi keresnivalójuk Európa vezetőiként a nyakunkon, abban egészen biztos vagyok”.

Tisztelt Elnök Úr, gondoljon bele még egyszer! Hiszen például kizárt, hogy a lengyel Donald Tusk, volt miniszterelnök és Orbán Viktor korábbi jó barátja, az Európai Tanács jelenlegi elnöke vagy Navracsics Tibor, uniós biztos zsoldos vagy szélhámos legyen, esetleg a legjobb olvasatban is alkalmatlan tökfek. Elvégre az utóbbit maga Orbán jelölte erre a brüsszeli bürokrata posztra, az előbit pedig maga is megszavazta, bár a mostani lengyel kormány kifejezetten arra kérte, hogy ne tegye. Vagy esetleg az a baj, hogy ők is Orbán nyakán ülnek? Hát, ha egyszer olyan nyakas ember a mi rettenthetetlen vezérünk...

Háború most, háború régen. De milyen is volt az a régi háború? Nyilván az is honvédő, mint a mostani. Vargha Tamás, a Honvédelmi Minisztérium parlamenti államtitkára a doni áttörés 73. évfordulóján rendezett megemlékezésen úgy fogalmazott, hogy „nemcsak áldozatot hoztak, hanem példát is mutattak a Magyar Királyi 2. Honvéd Hadsereg katonái 73 évvel ezelőtt a Don mentén vívott harcokban... Katonákra, magyar férfiakra emlékezünk, akik a szörnyű körülmények között is megkísérelték a lehetetlent: a náluk létszámban, fegyverzetben és felszereltségben sokkal erősebb ellenséges erőt feltartóztatni.” Szerinte a kommunista diktatúra történelemhamisítása helyett ma már korszerű tudásanyag kell hogy szerepeljen a tankönyvekben, azt hirdetve, hogy a magyar katonák nem hajtottak végre népirtást, hiszen nem is ezzel a szándékkal érkeztek orosz földre.

Az államtitkár nyilván még a hamisított komcsi történelemkönyvekből tanult, ennek ellenére valószínűleg tisztában van azzal, hogy a magyar katonákat nem az ellenség feltartóztatására küldték a Szovjetunióba, hanem – a náci Németországgal szövetségben – szovjet területek elfoglalására. És ha már a korszerű tudásanyagot hiányolja: a korszak egyik legkiválóbb történésze, Ungváry Krisztián nemrég megjelent könyvében („Magyar megszálló csapatok a Szovjetunióban, 1941–1944”) megírja, hogy a magyar honvédség a németekkel karöltve működött közre ukrán zsidók tömeges meggyilkolásában és teljes falvak lakosságának lemészárlásában is. Úgyhogy az államtitkár ne csak ünnepélyesen szónokoljon, hanem olvasson is néha. Mondjuk, korszerű tudásanyagot.

Hogy a háború viszonyai közepette hogyan lehetett még forradalmat is vizionálni, nem tudom, de egy kormányhivatalnoknak még ez is sikerült. A Magyar Idők című kormánypárti lapban Haidekker Bence, az Állami Egészségügyi Ellátó Központ igazgatója azt írta, hogy „önjelölt forradalmárok” tűntek fel az egészségügyben. Két érdekvédő „járja az országot, mint Che Guevara annak idején Dél-Amerikát, és szítja a forradalom tüzét, ahol lehetséges”.

Nagyon félték tőlük, főleg a fekete pólós nővértől. Látták a hihetetlen elszántságát, bátorságát, szorgalmát, és attól tartottak, hogy tömegeket fog magával ragadni. Ez néha sikerült is, de aztán az egészségügy kiszolgáltatottjai egyfelől, haszonélvezői másfelől mégiscsak otthon maradtak. De az is az igazsághoz tartozik, hogy Sándor Mária és a Rezidens Szövetség volt elnöke, Dénes Tamás (akiket a cikk megnevez) nem volt forradalmár, hiszen nem az egészségügyi rendszer szétverésére, felrobbantására törekedtek, hanem arra, hogy a kormány (és nem egy forradalom!) teremtsen meg végre a megfelelő működési feltételeket. Önjelöltnek persze valóban önjelöltek voltak, elvégre nem jelölték ki őket a feladatra, hanem azt maguk vállalták. Míg azt az embert, aki elkezdett tüzelni rájuk, nyilván kijelölték. És ő lőtt is.

Sikerpropaganda nélkül persze az újév sem kezdődhetett el. Pankucsi Zoltán, a Nemzetgazdasági Minisztérium helyettes államtitkára a jó hírekre éhes publikum tudomására hozta, hogy a 2011-ben

hatályba lépett adópolitika „meghozta a sikereket, olyan gazdasági bővülésnek lehetünk szemtanúi, ami példa nélküli az Európai Unióban”.

Nocsak, nocsak. Példa nélküli? 2011-ben 15 uniós ország növekedése haladta meg Magyarországot, 2012-ben pedig 20 ország produkált a miénknél nagyobb eredményt. 2013-ban a helyzet kétségtelenül javult, csak hat ország teljesített nálunk jobban, míg 2014-ben a magyar gazdaság növekedése a negyedik leggyorsabb volt az Unióban. 2015-re azonban visszaestünk a nyolcadik helyre, 2016-ra pedig a tizenhatodikra (jó, ezt Pankucsi akkor még nem tudhatta). Na, ilyen a példa nélküli magyar siker. És mivel az államtitkár az új adórendszerrel büszkélkedett, talán nem árt emlékezetébe idézni, hogy az alacsony, egykulcsos szja bevezetése ellenére Magyarországon az adók és a társadalombiztosítási hozzájárulások aránya a GDP-hez képest a 2005-ös (fúj, Gyurcsány!) 36,8%-ról nem csökkent, hanem 2014-ben 38,4%-ra emelkedett. Siker siker hátán.

A siker ráadásul nem csak átmeneti. Orbán Viktor a szlovén–magyar üzleti fórumon ismertette, hogy a Harvard Egyetem nemzetközi növekedési központja nemrég kiadott egy anyagot, amely arról szól, hogyan fog növekedni a világ a következő tíz évben, „és itt messze kiugró Közép-Európa”.

Vagy mégsem. A növekedés központja ugyanis a Harvard tanulmánya szerint Dél-Ázsia és Kelet-Afrika lesz. A leggyorsabban India fejlődik majd, Magyarország pedig az 52. a sorban. Ukrajna, Spanyolország és Románia kicsivel előttünk van, Nagy-Britannia és Svájc minimális különbséggel mögöttünk. Nix ugribugri.

2016. FEBRUÁR

Hol élünk? – tenné föl annyiszor az ember a kérdést felháborodva, de ezúttal, a most következő esetben más a kérdés hangsúlya. Orbán Viktor Tatabányán, a Graboplast új üzemének felavatásán jegyezte meg, hogy „én itt élek a szomszédban, az 12-13 kilométer, úgyhogy a térségünk számára Tatabánya fejlődése mindig is fontos volt”.

Hol élünk? Azaz hol is él? Hát nem Budapesten, a Cinege utcában? Amelyet az elmúlt hónapokban, sőt években a Terrorelhárítási Központ rendszeresen le is zárt közelebbről meg nem határozott fenyegetések miatt. Ám ha mindeközben a miniszterelnök Tatabányától 12-13 kilométerre élt, akkor nem értem az egészet. Önök értik? De lehet, hogy két miniszterelnökünk van.

Közülik az egyik a parlamentben szólalt fel, és Tóbiás József MSZP-elnöknek az oktatás és az egészségügy súlyos állapotát firtató kérdésére válaszolva azt mondta, hogy nem egyszerű dolog MSZP-sként az oktatásról vagy az egészségügyről beszélni, mert az ő idejükben „az iskolák és a kórházak is csődben voltak, erről kár vitatkozni”. Ezeket az intézményeket 1200 milliárd forinttal kellett szanálni, mondta Orbán.

Tényleg kár vitatkozni, mert nem voltak csődben, és nem is szanálták őket. Az oktatásra fordított állami kiadások összege 2009-ben 1237, 2010-ben 1262, 2011-ben viszont mind a két előző évinél kevesebb, 1211 milliárd forint volt. Az egészségügyben a szóban forgó három, egymást követő évben 1270, 1334 és 1362 milliárd forint volt a költségvetési kiadás. Tehát nemhogy hozzátektek volna összesen 1200 milliárdot, de az oktatás esetében kifejezetten elvettek belőle, az egészségügyben meg reálértékben adtak kevesebbet a korábbinál. Olvasható mindez a KSH adataiban és a kormány.hu-n, a kormányportálon is. Nincs vita.

Február – évértékelő beszéd. Ennek már csak így kellennie. A Várkert Bazárban a miniszterelnök azt mondta, hogy „a mi három tájolási pontunk Berlin, Moszkva, Sztambul, pontosabban Ankara. [...] A magyarok csak akkor lehetnek függetlenek, akkor élhetnek szabadságban, csak akkor futhatják meg a tehetségük és szorgalmuk megrajzolta pályáívet, ha egyik nagyhatalom sem az ellenségünk, pontosabban, ha mindhárom egyszerre érdekelt Magyarország függetlenségében és gazdasági fejlődésében.”

Kár (vagy inkább nem kár), hogy ilyen világhatalmi konstelláció nem létezik. Törökország nem nagyhatalom, Oroszországgal szemben pedig eleve esélytelen lenne a független magyar politika, ha nem volnánk tagjai az Európai Uniónak és a NATO-nak. Mivel azonban az EU gazdasági erejét Németország, a NATO katonai erejét pedig az Egyesült Államok adja, talán Orbánnak sem mindegy, hogy megvédenek-e bennünket a németek és az amerikaiak, és nem dobnak-e oda koncként az oroszoknak. Vagy akkor majd fölhúzzunk egy szép nagy kerítést a már addigra nem létező Ukrajna határán? Micsoda világkép ez, tessék mondani, miféle hamis tájolási pontokkal?

Hát olyan világkép ez, amelybe szükség esetén még nem létező menekültek is beleférnek, ha szükség van rájuk. A miniszterelnök Brüsszelben járva tényként közölte azt, amit korábban senki, hogy „Magyarország az egyetlen olyan ország, amelyet nemcsak délről, hanem keletről is népvándorlási nyomás ér... Lengyelországban a milliót közelíti az Ukrajnából odamenekültek száma, Csehországban meghaladta a százezret, és Magyarországon is elhagytuk az ötvenet, és közeledünk a százezerhez.”

Százezer ukrán menekült Magyarországon? Mégis hol? Nálunk semmi nyomuk nincs. Legfőljebb Kárpátaljáról jöttek át magyarok (és többnyire mentek is tovább Nyugatra) a magyar útlevelükkel. De ha valóban majdnem százezernyi volnának, akkor praktikusán nem maradt senki Kárpátalján, és az nyilván ott is feltűnt volna, ám senki nem panaszkodott, hogy nincsenek már ott magyarok. Úgyhogy keleti népvándorlásnak nyoma sincs. Nagyotmondásnak annál inkább.

De még mekkora nagyotmondásnak! Ugyancsak a miniszterelnök szavait kell idéznem. Megint értekezletre hívta a magyar nagyköveteket, és közölte velük, hogy „a magyar külpolitikának, Magyarországnak megbecsültsége van. Ez nem azt jelenti, hogy csupa jót mondanak rólunk, de az, hogy egy tízmilliós országgal egy 500 milliós integrációban érdemben foglalkozik a világ, komoly teljesítmény.”

Hacsak úgy nem! Ez ugyanis nem komoly teljesítmény, hanem komoly veszély. A magyar „teljesítmény” tudniillik nem áll másból, mint a harcias szembefordulásból az Unióval és az európai demokratikus gyakorlattal; ezért figyelnek ránk világszerte. De van egy még rosszabb hírem: a 11 milliós Görögországra hosszú évek óta sokkal nagyobb figyelmet fordítanak akár a katasztrofális görög adósságválság, akár a mostani menekültválság miatt, mint Magyarországra. Csak nem a görögöket akarjuk válságokban lekörözni?

Hogy aztán a sikerek a múltra is kiterjeszthetők, az már magától értetődő az orbáni világképben. Csak egy mágikus érintés, és minden megszépül. A Horthy-rendszer is, amelyről Orbán így vélekedett: abban a korszakban „kiemelkedő diplomáciai, katonai és gazdasági sikereket értünk el”.

Ha a sikert a totális összeomlásban mérjük, akkor igen. Gazdaságilag ugyan a fegyverkezési program következtében pár évig volt bizonyos föllendülés a harmincas évek végétől, de Magyarország a két világháború között lényegében ugyanazon a fejlettségi szinten maradt. A kiemelkedő diplomáciai siker legfőljebb néhány évig, a két bécsi döntésben mutatható ki, ám ennek borzalmas árát a hitleri Németországnak való teljes kiszolgáltatottsággal, a Szovjetunió megtámadásával, a magyar zsidók százezreinek (készséges) haláltáborba küldésével kellett megfizetni. A katonai siker pedig nem más

volt, mint a doni katasztrófa. Kéretik a Kliknek Orbán Viktor tanulót az általános iskolába visszaküldeni.

2016. MÁRCIUS

Még szerencse, hogy a miniszterelnök legalább azt tudja, hova megy a pénz. Vagy csak tudni véli? A parlamentben, azonnali kérdésekre válaszolva közölte, hogy az elmúlt öt évben „500 milliárd forintot fordítottunk a kórházaink fejlesztésére”.

Az 1200 milliárd forintos szanálásról szóló etetés ugyan korábban nem jött be, de nézzük ezt az adatot. És van is hol megnézni. Az egészségügyért felelős miniszter, Balog Zoltán ugyanis két héttel korábban Hódmezővásárhelyen még azt mondta, hogy kórházakra az elmúlt öt esztendőben 322 milliárd forintot költöttek. Amiből az következik, hogy vagy két hét alatt még gyorsan elköltöttek 180 milliárdot, ami ugye lehetetlen, vagy Orbán, netán a minisztere nem mond igazat. Sőt megkockáztatom: még az is meglehet, hogy fogalmuk sincs, mit beszélnek. De egy biztos. Nagyvonalúan bánnak a számokkal, a milliárdokkal és az igazsággal.

Az 1848-as forradalom évfordulóján Orbán Viktor megint forradalmazott egy kicsit. „A mi fajtánk ritkán adja forradalomra a fejét. 170 év alatt mindössze kétszer léptünk erre az útra. [...] Az 1918–1919-es forradalmat a magyargyűlölő, idegen érdekből és célokért kirobbantott, bolsevik felforgatásokról szóló lexikonban találhatjuk meg.”

Szóval akkor mégsem kétszer, hanem háromszor, de a harmadikat kitagadjuk. Miért is? Hiszen az 1918-as őszirózsás forradalmat polgári demokratikus forradalomként tartja számon a történetírás, ráadásul olyan forradalomként, amely több száz éves török, majd Habsburg-fennhatóság után létrehozta a független Magyarországot. Összemosni tehát a '19-es Tanácsköztársasággal sima történelemhamisítás. Nem az első, persze. De félek, nem is az utolsó a hazugságokról szóló lexikonban.

Közben Merkel német kancellár megállapodott Törökországgal arról, hogy lezárják a menekültek tengeri útját Görögország felé. Ezzel kapcsolatban Lázár János arra volt szíves emlékeztetni, hogy Orbán már egy éve megmondta, mit kell tenni.

Csakhogy napra pontosan egy évvel Lázár János mostani kormányinfója előtt Orbán Viktor a magyar nagykövetek értekezletén egyetlen árva szóval sem beszélt a menekültválságról és arról sem, hogy mit kell tenni. Csak másfél hónappal később, április 24-én, az uniós csúcsról hazatérve mondta a következőket a Kossuth rádióban: „Magyarországnak nincsenek tengeri határai, a tengeri menekültek kérdése bennünket nem érint, bennünket a szárazföldön érkező menekültek kérdése érint Koszovó felől.” Vagyis ezek szerint nemhogy nem mondta meg, mi a teendő, de akkoriban még csak a Koszovóból érkezőkkel foglalkozott, és közölte, hogy a tengeri menekültek ügye bennünket nem érint. Mindazonáltal adjuk meg a császárnak, ami a császáré, mert Orbán azt is kijelentette, hogy „Európa határait meg kell védeni, nem lehetünk olyanok, mint egy lyukas sajt, ki-be járkálnak a határainkon, tehát itt komoly rendészeti, katonai lépéseket is tennie kell az Európai Uniónak”. Jól megaszonta, ugye? Mit is? Ja, hogy oldják meg...

A Miniszterelnökséget vezető miniszter nemcsak a főnök éleslátását, hanem a jóságát is dicsérte, Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere pedig a szocialistákat bírálta. Ezúttal az oktatás ürügyén. Balog azt fedezte föl, hogy semmiféle megbízható adat nem létezett 2010-ben sem a tanárok számáról,

sem arról, mennyibe kerül az oktatás fenntartása. Lázár meg azt, hogy 2013 óta 266 milliárd forint béremelést kaptak a pedagógusok, és ezért aztán már nehogy bocsánatot kelljen kérnie a kormánynak.

Hát lássuk! Először azokat a bizonyos nem létező adatokat. Ha máshol nem (de persze máshol is), meg lehet találni őket a Központi Statisztikai Hivatalban, ahol megyénként is meg összességében is számon tartották a pedagógusokat. Ha már Balog Zoltánnak nem sikerült megtalálnia, íme: 2010-ben 30 ezer 359-en dolgoztak az óvodákban, 73 ezer 565-en az általános iskolákban, 10 ezer 832-en a szakiskolákban, 18 ezer 292-en a gimnáziumokban és 19 ezer 829-en a szakközépiskolákban. És csodák csodája, létezett adat a kiadásokról is: 2010-ben a GDP 4,75%-át fordította a költségvetés közoktatásra, 2013-ban pedig csak 3,93%-ot. És megvolt ez persze forintban is: 2010-ben a közoktatási kiadások összege 889 milliárd 957 millió volt, a felsőoktatásé 259 milliárd 156 millió, az egyéb, oktatással összefüggő kiadások összege pedig mintegy 113 milliárd forintot tett ki. Aki nem keres, nem talál.

Lázár János annál inkább keresett, és talált is. De többet, mint amennyi ott volt. Az EMMI parlamenti államtitkára, Rétvári Bence ugyanis egy hónappal korábban még csak 230 milliárdos béremelésről tudott, nem 266 milliárdról. Fel is sorolta, hogy évről évre mennyit költöttek béremelésre: 2012-ről 2013-ra 32 milliárdot, 2013-ról 2014-re 120 milliárdot, 2014-ről 2015-re 34 milliárdot, 2016-ban pedig szintén ugyanennyit. Rendben. Kár, hogy ez nem 230 milliárd, csak 220. És még nagyobb kár, hogy nem is 266. Egyetlen magyarázat lehetséges: a pedagógusbérek napról napra emelkednek. Milliárdokkal.

Eközben rövid időn belül másodszor látogatott Tatabányára Orbán Viktor, ezúttal abból az alkalomból, hogy 10 milliárdos fejlesztéseket ígért a városnak, és megismételte, hogy „én a szomszédból érkeztem ide; az 13-14 kilométer”. (Pár hete még csak 12-13 kilométer volt, de nem baj, Magyarország egyre nagyobb lesz.) Ennek ellenére nem fogok most megint csodálkozni azon, hogy ez hogy lehetséges, amikor a budai Cinege utcában lakik, inkább azt a megjegyzését idézem, hogy (a brüsszeli merényletek miatt) „el kellett rendelnem az ideiglenes, 2-es fokozatú terrorkészültséget”.

Ismételtem: el kellett rendelnem. Nagyon helyes, tessék ránk vigyázni, Miniszterelnök Úr! A kis baj az, hogy a terrorkészültséget nem a miniszterelnök rendeli el, hanem a belügyminiszter. Vagy saját hatáskörben, vagy a Terrorellenes Koordinációs Bizottság kezdeményezésére, a Nemzetbiztonsági Kabinet egyetértésével. Erről egyébként a kormány (és megint csak nem egy személyben Orbán Viktor) határozott 2015 novemberében. De persze ha Orbán a mi kormányunk, Orbán a mi Nemzetbiztonsági Kabinetünk, Orbán a mi Terrorellenes Koordinációs Bizottságunk, és végül Orbán a mi belügyminiszterünk is, akkor az egyes szám első személy tényleg indokolt.

2016. ÁPRILIS

Miközben Orbán Viktor mindennapi biztonságunkra vigyázott, hű Kövér Lászlója a nemzeti identitás megőrzésére. Poznanban, a kereszténység felvételének 1050-ik évfordulója alkalmából tartott lengyelországi ünnepségen miheztartás végett azt mondta, hogy az állam egy nemzetnek a közössége, amelyet nem lehet identitás nélkül fenntartani.

Értem én, értem, hogy egy ilyen mondat jól hangzik a lengyeleknél is meg itthon is. De attól még nem kellene minden lengyelt és magyart tudatosan félrevezetni. Hiszen akár tetszik nekünk, akár nem, az állam nem feltétlenül egy nemzetnek a közössége. Vegyük például Svájcot, amelyben nem a svájci nemzet él, hanem svájci németek, svájci franciák és svájci olaszok, sőt mindenféle bevándorló külföldiek, akik ma már a lakosság 20%-át teszik ki. Aztán mégis elvannak valahogy a maguk többes identitásával és közös államával. De ha nem megyünk el Svájcig, csak átnézünk a szomszédba,

Romániába, akkor meg fölvetődik egy másik, számunkra égetőbb kérdés: vajon az ott élő majdnem másfél millió magyar, aki nem tartozik a román nemzet közösségéhez, vegyen föl román identitást? Kezdek aggódni.

Kövér másik poznańi megjegyzése talán a figyelmetlenség következménye volt. Legalábbis remélem. „A görög filozófián, a római jogon és a kereszténységen alapuló európai civilizáció megőrzéséhez mindhárom említett pillér szükséges” – jelentette ki nagy ívűen az Országgyűlés elnöke.

De talán mégsem elég nagy ívűen. Az a három pillér ugyanis négy: a Bibliához ugyebár kellett az Ószövetség, a kereszténységhez a zsidók, az európai civilizációhoz meg a zsidó-keresztény kultúra. Poznanban is, Budapesten is.

Mindenesetre amíg Kövér Poznańban ápolta az európai civilizációt, 5-ös számú tagkönyves barátja, Bayer Zsolt Budapesten, a Magyar Hírlapban. Kedves, civilizált, európai stílusban. Így: Merkel német kancellár „utolsó hazug és aljas némbor”, mert kormányzata politikai okokból „ráereszti a német államügyészséget” egy német humoristára, aki durván kiigazította Erdogan török elnököt, holott Merkel annak idején „az első sorban hurcolta a farizeus pofáját a Charlie Hebdo-merénylet után”. Most bezzeg közli, hogy „nem korlátlan a véleményszabadság”.

Bayer minden szaván érződik a görög filozófia, a római jog és a kereszténység hagyománya, abból is különösen a keresztényi szeretet. Az már csak apróság, hogy nem a kancellár asszony vagy a német kormány eresztette rá az ügyészséget a humoristára, hanem az ügyészség húsz feljelentés alapján indított vizsgálatot, ugyanis a német büntető törvénykönyvben az 1850-es évek óta (hja, azok a nagyra becsült európai hagyományok!) bűncselekménynek számít külföldi állami szervek vagy vezető képviselőik megsértése. A véleményszabadság pedig nemcsak a „hazug” Merkel szerint nem korlátlan, hanem a magyar Alaptörvény is kimondja, hogy „a véleménynyilvánítás szabadságának a gyakorlása nem irányulhat mások emberi méltóságának a megsértésére”. Punktum. Ahogy a németek mondják.

Még szerencse, hogy a cikkben végül előtör Bayerből a felebaráti szeretet: „tessék bátran Magyarországra menekülni, tisztelt németek! A nyugdíjasok már jönnek.”

Vagy mégsem? A KSH adatai szerint 2011-ben 20 ezer 232 német állampolgár élt nálunk, 2015-ben viszont ennél kevesebb, csak 18 ezer 773. Ja, és ezalatt Németországban gyorsan nőtt a magyarok száma, mint tudjuk. 2014-ben már 115 ezren voltak hivatalosan is, és valószínűleg több tízezren nem is kerültek be a hivatalos nyilvántartásba. Sajnos, úgy látszik, sem ők, sem a német nyugdíjasok nem olvassák a Magyar Hírlapot.

Kövér és Bayer nem maradt egyedül borongásával. Kovács István, a kissé félrevezető elnevezésű Alapjogokért Központ stratégiai igazgatója a menekültválság kapcsán azt panaszolta el Bayernek az Echo TV-ben, hogy „Európa elvesztette identitását (...) még azt sem lehet kimondani, hogy Európa egy keresztény állam, azt se lehet kimondani, hogy van isten, azt se lehet kimondani, hogy a világot teremtették”.

Tényleg itt a vég. Az európai liberális terror miatt nem lehet őszintén beszélni Európában. Úgyhogy kénytelen vagyok csak óvatosan, a sorok között megírni, hogy Európa nem állam, viszont bármelyik európai államban bárki kimondhatja, leírhatja, plakáton hirdetheti, hogy van isten, és hogy a világot teremtették. Alapjog, Kovács úr, alapjog! Bár az alapjogokat az Alapjogokért Központban nem sokra becsülik.

Mondhatnám, hogy nonszensz, amit a stratégiai igazgató beszél, de nem mondom, mert akkor Szijjártó Péter külügyminisztertől lopnék. Ő tudniillik a Freedom House nevű amerikai emberi jogi szervezet Magyarországot bíráló jelentésének esett neki, mondván, hogy nonszensz a jelentés tartalma, nonszensz, hogy Budapesttől több ezer kilométerre lévő irodákban ülő emberek akarják megmondani, mi van nálunk, és nonszensz, hogy amiatt kritizálják az országot, hogy milyen álláspontot képvisel a bevándorlási válságról.

Hogy ez a nonszensz teljes összhangban van az amerikai külügyminisztérium (szintén nonszensz?) emberi jogi jelentésével, az nyilván a véletlen műve. Vagy ha nem a véletlené, akkor a Magyarországgal szemben ellenséges erőké. Egyébként speciel a külügyminisztériumi jelentést nem Washingtonban ücsörgő emberek készítették, hanem a magyar állapotokat jól ismerők, például az itt dolgozó diplomaták tapasztalatai alapján állítják össze. És nem a kormány menekültpolitikája miatt romlott a megítélésünk (akkor még, mondom ezt most, amikor már nyilván a menekültellenes politika miatt is romlott), hanem azért, mert nőtt a korrupció, tovább csökkent az igazságszolgáltatás függetlensége, és a kormányzás még annál is kevésbé demokratikus, mint amilyen az előző évben meg azelőtt volt. Tudja mit, Szijjártó Úr? Ez tényleg nonszensz. De hiába mondják Önöknek, mert Önök a nonszenszből sem értenek.

Ez a hónap sem múlhatott el a miniszterelnök tényeket durván meghamisító megállapításai nélkül. Látszólag apróságról van szó, de már alakult az új, még erőteljesebben menekültellenes politika, és ennek megalapozására mindenekelőtt az elődökbe kellett belerúgni: „Az előző szocialista kormányok programjában az szerepelt, hogy az ország egytizede belátható időn belül külföldiekből fog állni. Ez egy agybaj, ez egy képtelenség felfogásom szerint.”

Csak hogy ilyesmi egyáltalán nem szerepelt a szocialista kormányok egyik programjában sem. Amire Orbán hivatkozott, az egy 2007-es szakértői tanulmány, amiből azonban nem lett elfogadott kormánystratégia, pláne program. De erre most már akár legyinthesünk is. Ám a következőkre nem. Orbán Viktor kormányának ugyanis – a szocialistákkal ellentétben – 2013-ban született egy Migrációs Stratégiája, amelyben például ez a megállapítás olvasható: „Nemzetgazdasági vagy demográfiai indokokból is szükséges élénkíteni az országba gazdasági céllal, keresőtevékenység folytatásával, valamint tudásalapú migráció érdekében beutazók körét és számát.” Dörzsölgék meg a szemüket, olvassák el még egyszer, igyanak rá egy korty pálinkát, és pár másodpercre csukják be a szemüket. Na, mit látnak? Milyen Magyarországot? Ha kinyitották újra, olvassák el ezt is: „Ennek érdekében szükséges meghatároznunk, milyen szektorok esetében indokolt hangsúlyt fektetni migráns munkaerő bevonására.”

Migránsok bevonása? Milyen szavakat is használt Orbán a szocialistákra? Agybaj! Képtelenség! Mit mondjak? Igaza van. A migránsmentes övezet (ez már 2017 októberének orbáni találománya) újsütetű bajnoka 2013-ban még migránsok behívását tűzte ki célul. Hiába, ez a valódi, értékalapú politika.

2016. MÁJUS

A magyarok nagyságának megéneklésében Orbán Viktor tenorja mindig messze hallatszott. A Magyar Tudományos Akadémia közgyűlésének megnyitóján is, ahol büszkén jelentette ki, hogy bár a magyarok nem rendelkeznek nukleáris fegyverezéssel, ha nincsenek magyar tudósok, másnak sem lenne.

Akár öröm ez nekünk és az egész világnak, akár szomorúság, bizony lenne: az atombomba kifejlesztésére indított amerikai Manhattan-terv irányítója (a nem magyar) Robert Oppenheimer volt, és

Szilárd León, Wigner Jenőn, valamint Teller Edén kívül olyan világhírű tudósok vettek benne részt, mint a szintén nem magyar Enrico Fermi vagy Niels Bohr. Ráadásul az amerikai projekt válasz volt arra, hogy 1939-ben két német (vagyis nem magyar) tudós fedezte fel a maghasadást, a náci Németország pedig hozzákezdett a nukleáris fegyver létrehozásához. A kérdés tehát nem az volt, hogy lesz-e atombomba, hanem az, hogy mikor és kinek lesz először. Új, miniszterelnöki tudománytörténetet előadni magyar tudósoknak az Akadémián, enyhén szólva merészség. De sosem állítottuk, hogy Orbán nem bátor.

A tények meghamisítása mindazonáltal néha szinte bohózatba csapott át. Bár az is lehet, hogy észre se vette senki. Dunai Mónika, a Fidesz szóvivője, aki nagyon ritkán viszi a szót, mert háttérbe szorítják a férfiak, azt mondta, hogy a szocialisták kormányzásuk alatt nemhogy csökkentették volna a lakásépítés áfáját, hanem még a duplájára is emelték.

Ajjaj. Ezekről a gonosz szocialistákról bármi rosszat fel lehet tételezni. Még akkor is, ha nem emelték a duplájára a lakás áfáját, hanem 2006-ban az áfa általános kulcsát 20-ról 25-re vitték föl, ami ugyebár nem 100, hanem csak 25%-os növekedés. Ezen aztán a második Orbán-kormány annyira felháborodott, hogy a 25%-os áfát 27-re emelte. Nyilván Gyurcsány aknamunkájának eredményeként.

Utólag visszapillantva a közelmúltba, az ember felfigyel a főszereplők menet közben történő gyakori színéváltozására. A miniszterelnök például 2016 tavaszán még azzal dicsekedett, hogy „menekültügyben a legnagyobb szolidaritást éppen mi, magyarok mutattuk. Csak én nem vettem magamnak azt a bátorságot, hogy kiszámlázzam Brüsszelnek a regisztrációs költségeket 175 ezer menekült után, nem számláztam ki a magyar rendőrség működési többletköltségeit, nem számláztam ki a kerítésépítés költségeit, mert európaiak vagyunk.”

Másfél évvel később nyugodtan mondhatnám, hogy Orbán már nem európai, ugyanis azóta mégiscsak kérte a számla kifizetését Brüsszeltől, de egyelőre maradok a 2016-os állapotnál, és annál a ténynél, hogy a kerítést nem az Európai Unió kérte, sőt kifejezetten ellenezte, úgyszólván még egy olyan bátor vezető sem nyújthatott volna be számlát Brüsszelnek, mint Orbán vezénylő tábornok. Mint ahogy a horvátok és a szlovénok sem küldtek számlát Budapestre, amiért a menekülteket a kerítés felállításával rövid úton hozzájuk küldték. Mi, európaiak, azzal a „legnagyobb szolidaritással”.

A Fidesz szimfonikus zenekarának egyik bőgőse, Georg Spöttle, biztonságpolitikai szakértő az állami rádió Vasárnapi Újság című műsorában húzta, azzal ijesztgetve a hallgatókat, hogy Németországban az erőszakos bűncselekmények 80%-át 16 és 25 év közötti migráns férfiak követik el, az összes bűncselekmény közel felét pedig a frissen érkezett bevándorlók.

Nyilván azt gondolta, hogy a magyarok nem fogják azonnal felütni a 2015-ös német bűnügyi statisztikai évkönyvet, amely szerint a menekültek és migránsok az összes bűncselekmény mindössze 5,7%-át követik el, az élet elleni bűncselekményeknek pedig a 8,2%-át (és azokat is természetesen elsősorban egymás között). A lényeg az, hogy nem 80-at, ugyebár. De ezek szerint a német Spöttle jobban tud Orbánul, mint németül.

Ellenség mindenestre nemcsak Brüsszelben és Berlinben van, hanem itthon is. Ütni kell. Ezért a miniszterelnök nyomatékosan emlékeztette a magyarokat arra, hogy mi volt 2010 előtt. Mi volt? Hát kérem, „a nyugdíjakat csonkolták, a nyugdíjak értékét folyamatosan csökkentették”.

Visszatérő mantra. Hogy a szocialisták elvették a 13. havi nyugdíjat, és hogy ezért a nyugdíjak csökkentek. Igen. 2009-ben és 2010-ben. Ám az első Fidesz-kormány utolsó évéhez, 2001-hez képest a nyugdíjak vásárlóértéke 2008-ig folyamatosan, összesen mintegy 40%-kal emelkedett, és csak a

világgazdasági válság kirobbanása után, a 13. havi nyugdíj visszavételével esett vissza valamennyire. Ennyire fájdalmas volt a csonkolás.

Bezzeg az orbáni világban a nyugdíjasok is milyen remekül élnek, holott szegény hazánkat az oroszellenes európai politika is keményen sújtja. Nem csoda, hogy az oroszbarát magyar külpolitika nem ritkán unióellenes árnyalatot is kapott. Az egyik visszatérő magyar panasz az volt, hogy az EU Oroszország elleni szankciói, amelyeket a Krím félsziget bekebelezése miatt fogadtak el, és amelyekbe Magyarország is kénytelen volt beszállni, több kárt okoznak, mint amennyi hasznot hoznak. Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter Lavrov, orosz külügyminiszterrel folytatott tárgyalásai után elővette a telefonján lévő számológépet, és azon sajnálkozott, hogy a Moszkva elleni uniós szankciók eddig 4,5 milliárd dollárnyi exportkiesést okoztak Magyarországnak.

Csak hogy messze nem okoztak ennyi kárt, mert mindent beszámítva is legföljebb 2 milliárddal esett vissza a magyar kivitel. Ráadásul ez nem annyira a szankciók, mint inkább a rubel összeomlása miatt történt. 2013-ban, az uniós tilalmak bevezetése előtt a magyar export értéke 3,37 milliárd dollár volt, 2014-ben 500 millióval kisebb. 2015-ben aztán további 47%-os visszaesés következett be, és 1 milliárd 345 millió dollárral kevesebbet exportáltunk, mint az előző évben. Azóta persze már megvan az összesített 2016-os külkereskedelmi forgalom is, és ennek alapján ebben az évben már csak alig több mint százmillió dollárral csökkent a magyar export. Ez egyébként kétségtelenül nem jó, de amit nem tudtunk eladni Oroszországnak, azt eladtuk máshová, vagyis a veszteség messze nem annyi, mint amennyit az export visszaesése mutat. Tévedni emberi és külügyminiszteri dolog. De tudatosan tévedni, és ennyit... És hogy még inkább kiderüljön, micsoda közvélemény-vakítás folyt ebben az ügyben is, 2017 szeptemberében egy képviselői kérdésre válaszolva Fazekas Sándor földművelésügyi miniszter azt írta, hogy „a 2014-ben bevezetett orosz embargó hatásai az elmúlt évek során fokozatosan gyengültek, és mára szinte semmi hatással nincsenek hazánk mezőgazdasági kivitelére”. A levélből kiderült, hogy a mezőgazdasági export már 2015-ben meghaladta az embargó előtti, 2013-as év kivitelét, 2016-ban pedig tovább emelkedett. Úgy látszik, Szijjártó elfelejtett szólni Fazekasnak.

2016. JÚNIUS

Szijjártó nem állt le később sem, és orosz ügyben megint odapörkölt egyet Brüsszelnek. A magyar–orosz kormányközi gazdasági bizottság budapesti ülése után azt mondta, hogy helytelen és antidemokratikus módon hosszabbította meg az Európai Unió az Oroszország elleni gazdasági szankciókat: a döntést a lehető legmagasabb szinten kellett volna meghozni, „nem fű alatt, sunyi módon”.

Bizony, bizony, az antidemokratikus Európai Uniót állandóan figyelmeztetni kell az európai normák betartására, a baráti, demokratikus Oroszországot pedig meg kell simogatni, hogy ne fájjon neki annyira a hátrányos megkülönböztetés. Még akkor is, ha nyilván az oroszok is tisztában vannak azzal, hogy a 28 tagállam nagykövetei egyhangúlag járultak hozzá a szankciók féléves meghosszabbításához. Ami ugyebár azt jelenti, hogy ebben a „sunyi, fű alatti” szavazásban Magyarország nagykövete is részt vett, és nyilvánvalóan kormányának utasítására igennel szavazott. Ha az Orbán-kormány nem fű alatt játszana, hanem a füvön – ahogy a szeretett focisták –, akkor bizonyára Szijjártó külügyminiszter más utasítást küldött volna Brüsszelbe. Így viszont csak a szája nagy moszkvai barátaink (?) előtt.

A hónap legfontosabb eseménye azonban nem itthon történt, hanem Nagy-Britanniában. A brexit-népszavazás. A miniszterelnök rögtön megtalálta a magyarázatot arra, hogy a britek miért akarják elhagyni az Európai Uniót. Szerinte a brit népszavazás döntő és meghatározó kérdése a bevándorlás

volt: „a britek arra keresték a választ, hogyan tudnak ellenállni a modern kori népvándorlásnak [...] a migránsoknak”.

A Fidesz tolmácsolásában. Angolul viszont mindez mást jelentett. A brit szavazókat nem a „modern kori népvándorlás” zavarta, nem a menekültválság, hanem az Európai Unión belüli szabad munkavállalás. A menekültválságból az angolok keveset éreztek, és 2015-ben mindössze 18 ezer menedékkérőt fogadtak be, ami ott föl se tűnik. Ugyanebben az évben azonban 224 ezerrel nőtt az Unió más országaiból (például Magyarországról) érkező munkavállalók száma, és elérte a 2 millió 150 ezret. Igaz, ennek a 224 ezernek több mint a fele francia, olasz és spanyol volt, mégis a brit közvéleményt sikerült főleg a lengyelek, románok, bolgárok és magyarok ellen hangolni. Így üzentek Budapestnek, hogy Orbán is megértse. De úgy látszik, még mindig nem érti, hogy a folyamatos gyűlöletkeltésből előbb-utóbb ez lesz. Még a régi polgári demokráciákban is, hát még nálunk.

De a kormány csak nyomta, nyomta tovább a félelmet keltő szöveget. Tuzson Bence, kormányzati kommunikációért felelős államtitkár a muszlim migrációs veszélyről szólva közölte, hogy a muszlim családokban 6-7gyerek születik, míg a keresztényeknél átlag kettő.

Holott a termékenységi ráta az egész muzulmán világban átlag 3,1, a Közel-Keleten és Észak-Afrikában pedig 3,0, vagyis egy nőnek átlag három gyereke születik, nem 6 vagy 7. Íme, a valóság és a kormányzati kommunikáció remek összhangja.

2016. JÚLIUS

A brexit változatlanul komoly hullámokat vert szerte Európában és nálunk is. A Fidesz azonban nem az európai egység híveinek csalódottságát visszhangozta, hanem azt fájlalta, hogy a saját euroszkeptikuspolitikájának legfőbb szövetségesét veszítette el a britekben. Kövér László annyira együttérzett velük, hogy megpróbálta megérteni különleges lelkületüket, és egy lapnyilatkozatában arról beszélt, hogy az angolok mindig is büszkéek voltak önállóságukra; a kilencvenes években például hatalmas indulatokat váltott ki, hogy „el kellett búcsúzniuk klasszikus mértékegységeiktől [...] ezzel megfosztották őket kultúrájuk egy darabjától”.

Hírhedten indulatos nép az angol, mint tudjuk (leszámítva a futballstadionokat), de ezúttal szerencsére meg tudta őrizni a hidegvérét. Ugyanis nem kellett elbúcsúzniuk sem az inchtől, sem a pinttől, sem a fonttól (nemcsak a pénztől, de a súly mértékegységétől sem). Az Európai Unió meghagyta nekik ezt is, kultúrájuk több más darabjával együtt. Kár, hogy Kövér azzal a nagy együttérzésével helyettük is mindet eltemette.

De még ha csak a mértékegységekről lenne szó, hagyján. Európa válsága azonban ennél sokkal mélyebb és súlyosabb. Szintén Kövér László szerint „ma már nyugati baloldaliliberális körökben a vérfertőzés dekriminalizálásának szükségességéről értekezni sem számít botránynak”.

Erkölcsei fertő! Mintha egy modern Savonarola beszélne. Most válaszoljuk neki azt, hogy de igen, botránynak számít, egyébként meg nem csak balliberális körökben esett szó ilyesmiről akár botrányos, akár nem? Néhány éve egy büntetőügy kapcsán a Német Etikai Tanács javasolta azt a kormánynak, hogy vegye ki a büntető törvénykönyvből a testvérek közötti vérfertőző kapcsolat elítélését. Márpedig a Német Etikai Tanács – akár egyetértünk a véleményével, akár nem – nem politikai szervezet, nem istentagadó balliberális, hanem csupa tudósból áll, elnöke teológus, és tagjai között is több teológus, sőt püspök is van. Botrány.

Ha már külföld, pillantsunk ide a szomszédba, az ukránokhoz is, mert van ám ott néznivaló Lovas István szerint, aki a Magyar Hírlapban azt írta, hogy Victoria Nuland, amerikai külügyi államtitkár „bevallotta, hogy ötmilliárd dollárt fordítottak az Ukrajnában legitim és demokratikus módon megválasztott kormány megdöntésére”.

Mielőtt kitérnék arra, hogy ez igaz-e vagy sem (nem), egy mondatot arról, hogy mi is van az ilyen, a Fidesz-párti sajtóban gyakran megjelenő cikkek mögött. Durván Amerika-ellenes és nyugatellenes, habzó, nacionalista indulat, nem kis oroszbarátsággal – sőt amíg ki nem tört a menekültválság –, egy jó adag arab- és Irán-barátsággal megspékelve. De akkor vissza Nulandhoz. Bevallotta? Igazán? A tények nyomasztó súlya alatt? Kényszer hatására? Az FBI-nak? Lovasnak? Vagy a helyettes államtitkár nem vallott be semmit, ehelyett egyszerűen közölte, hogy „Ukrajna függetlenségének kikiáltása, 1991 óta az Egyesült Államok támogatta az ukránokat a demokratikus intézmények és technikák kifejlesztésében, a civil társadalom erősítésében, a jó kormányzás elősegítésében, mindabban, ami szükséges ahhoz, hogy Ukrajna európai legyen. Több mint ötmilliárd dollárt költöttünk arra, hogy Ukrajna elérhesse ezeket a célokat.” Vagyis nem Janukovics elnök megdöntésére fordítottak ötmilliárdot, hanem az ukrán demokratikus viszonyok megteremtésére, több mint két évtized leforgása alatt. Ráadásul Nuland idézett beszéde 2013. december 13-án hangzott el, amikor még sejteni sem lehetett, hogy Janukovicsot 2014 februárjában elkergetik. De gondolom, 23 évig készültek rá a mocsok amcsik a rengeteg pénzükkel.

A kormány elkötelezett támogatói eközben is lelkesen fújták az orbáni nótát Brüsszelről. Csizmadia László, a Civil Összefogás Fórum, vagyis a CÖF elnöke azon háborodott fel, hogy „az Európai Bizottság senki által nem választott vezetője átláthatatlan politikai alkuk szerint működteti a rábízott apparátust, amely törvényeket fogalmaz meg és szankciókat javasol”.

Rögzítsük a tényeket: Junckert bizony megválasztották, sőt ez volt az első eset az Európai Unió történetében, amikor az Európai Parlament nemcsak jóváhagyta az Európai Tanács jelölését, hanem titkos szavazással döntött. Egyébként az Európai Tanács ülésén is volt szavazás: ott 26 állam-, illetve kormányfő támogatta Junckert, csak David Cameron és Orbán Viktor nem. Ezek szerint tehát az európai polgárok által megválasztott miniszterelnökök vagy elnökök és az ugyancsak általuk megválasztott európai parlamenti képviselők senkik. Kivéve persze két valakit: Orbánt és Cameront.

És jött a szokásos nyári Tusványos. Tusnádfürdő, Bálványosi Szabadegyetem, ahogy tetszik. Vagy nevezzük egyszerűen Orbán szabadegyetemének, ahol rendszerint kioktatja az egész világot. 2016-ban ezt ezekkel a szavakkal tette: hibát követett el az Unió, amikor az európai alapszerződéssel szembemenve megengedte az Európai Bizottságnak, hogy saját jogon elindíthasson „egy kötelező kvótapolitikát és szabályozást [...] ezzel kicselezi a miniszterelnököket, és lopakodva elveszi a nemzeti hatáskörök egy részét”.

Csak hogy nem veszi el sem a nemzeti hatásköröket, sem a kormányfők jogát a döntésre, mert a Bizottság javaslataira végül a miniszterelnököknek kell igent vagy nemet mondaniuk, addig nem lesz belőlük semmi. Az Európai Alapszerződéssel pedig nem áll szemben a Bizottság működése, mert a helyzet az, hogy „az Unió jogalkotási aktusait kizárólag a Bizottság javaslata alapján lehet elfogadni”. Ennyit a kicselezésről és a szabályozások jogtalan elindításáról. De hát nyilvánvaló, hogy Orbánnak mindegy, mi a valóság, mi a tényleges jogi helyzet. Neki megismerélyesíthető ellenség kell, és erre az Európai Bizottság, élén az elnökkel, Jean-Claude Junckerrel tökéletesen megfelel. Helló, Diktátor, mondta neki egyszer Juncker. Helló, Ellenség, válaszolta százszor is Orbán.

A fokozódó migránsellenesség teljesen lefoglalta a haza nagyjait. Alig tudtak másról beszélni, annyira lekötötte őket ez a kérdés, nyilván azért is, mert készültek az úgynevezett kvótanépszavazásra. Kósa Lajos, a Fidesz parlamenti frakcióvezetője arra figyelmeztette a választókat, hogy 2015-ben másfél millió bevándorló érkezett Európába, és nyilvánvaló, mondta, hogy ez a szám nem csökken.

Miközben nyilvánvalóan és látványosan csökkent, Magyarországon pedig már csak mutatóban bukkantak fel menekültek. Pardon, illegális bevándorlók. A Görögországba érkezők száma májustól az előző évi negyedére, ötödére esett vissza, és végül 2016 végéig már csak 360 ezer menekült (ez sem kevés persze) jutott el a Földközi-tengeren keresztül Európába. Nem mintha ezt a Fidesz vezetői nem tudták volna, de minek a tényekkel törődni, ha egyszer nélkülük minden sokkal könnyebb?

Csatasorba állítottak szakpolitikusokat is, hogy a riasztás még hatásosabb legyen. Ónodi-Szűcs Zoltán, egészségügyi államtitkárt felvonultatták a röszei tranzitónánál, hogy ott mondhatta el, milyen komoly egészségügyi kockázatot jelent a migráció, és hogy az érkezők nem együttműködőek, valamint nem várják meg a szűrővizsgálatok eredményeit.

Ránk hozzák a frászt meg a furcsa, idegen betegségeket is. Mondja egy orvos. Holott a migráció Magyarország számára semmilyen egészségügyi következményekkel nem járt, és arról sem tudunk, hogy bárhol Európában elterjedtek volna menekültek által terjesztett betegségek. Ami azonban valóban kockázatot jelenthet, az, hogy a magyar hatóságok heteken át várakoztatják a menekülteket a határon felhúzott kerítés előtt, anélkül, hogy a legszükségesebb higiénés feltételeket megteremtenék a számukra. Ha így megy tovább – és azóta is így megy tovább –, az államtitkárnak még a végén akár igaza is lehet.

A kormánybarát sajtó továbbra is ott állt minden kilométerkőnél, ahol felbukkanhatott egy migráns. Még a német kilométerköveknél is. Bayer Zsolt például arról győzködte olvasóit (sajnos nemigen kell őket győzködni), hogy „gyakorlatilag szabadon garázdálkodhatnak a migránsok Németországban”, mégpedig, mint írja, egy Zerohedge nevű amerikai portál cikke szerint.

Az a szép ebben a kis magyar rémhírterjesztésben, hogy a német állapotok hazug leírásában egy amerikai zugportálra hivatkozik. A Zerohedge alapítója egyébként maga is „migráns”, egy bulgáriai származású pénzügyi elemző, akit insider trading, vagyis bennfentes kereskedelem büntette miatt eltiltottak a szakmájától. A portál összesen három bloggere álnéven ír, de egyikük az idén távozott, és fölfedte magát, mondván: „Nem éltethetem a nap 24 órájában a Hezbollahot, Moszkvát, Teheránt, Pekinget és Trumpot. Ez egyszerűen rossz.” Hozzátette: „a Zerohedge politikai álláspontja az, hogy Oroszország jó, Obama idióta, Aszad jóakarátú vezető, John Kerry tuskó, Putyin meg a legnagyobb vezető az államigazgatás történetében”. Tudták, hogy a szélsőséges amerikai miniportál mögül kilóg az orosz politikai lóláb, és a Magyar Hírlap meg Bayer ezért a lólábért lelkesedik? Ha nem, akkor most már ezt is tudják.

A német helyzet megmagyarázásában azonban felbukkant egy magyar elemző is. Micsoda szerencse! Schmidt Mária, a Terror Háza Múzeum főigazgatója a kormánytévét és rádió portálján futó blogjában azt írta, hogy Angela Merkel „egy olyan Németországot képvisel, ami [sic!] szégyelli múltját, röstellli jelenét, és alig várja, hogy globalizált világpolgárrá válva valaki, mondjuk, a muszlimok leigázzák őket, és ezzel megváltsák őket náci múltjuktól, örök tettesi státuszuktól, amit maguktól képtelenek elengedni, amin képtelenek túllépni”.

Beteg ország, beteg, sőt perverz nép, beteg, mazochista vezetővel. Ezeknek a németeknek végük. Hacsak nem az a helyzet, hogy ilyen beteg óhaja vagy elképzelése senkinek nincs Németországban. Hála istennek nekünk viszont van egy olyan lélekbúvárunk, aki képes a német lélek legmélyére hatolni.

Reméljük, marad még elég levegője a fojtogató Terror Házában, hogy a feneketlen mélységből visszatérjen közénk.

Ugyancsak jobbról belép a színre Szánthó Miklós, a kormányt támogató úgynevezett Alapjogokért Központ igazgatója, aki arra hívja fel a figyelmet, hogy „EU-s csatlakozásunkkor kényszerbetelepítésre nem adtunk felhatalmazást”.

Nem mondom, ez a kényszerbetelepítés tényleg rosszul hangzik, és valószínűleg a legballiberálisabb kozmopolita hazaáruló sem lelkesedne azért, hogy bárkit kényszerűen betelepítsenek hozzánk. De ha nem ilyen vad elfogultsággal közelítjük meg az ügyet, akkor megtaláljuk azt a fránya felhatalmazást is. Az Unió működéséről szóló szerződés menekültügyi fejezetének 78. cikke ugyanis a következőképpen szól: „Ha egy vagy több tagállam olyan szükséghelyzettel szembesül, amelyet harmadik országok állampolgárainak hirtelen beáramlása jellemez, a Tanács a Bizottság javaslata alapján az érintett tagállam vagy tagállamok érdekében átmeneti intézkedéseket fogadhat el.” A 80. cikk meg így: „Az Unió e fejezetben meghatározott politikáira és azok végrehajtására a szolidaritás és a felelősség tagállamok közötti igazságos elosztásának elve az irányadó, ideértve annak pénzügyi vonatkozásait is.” Igen, a rendkívüli nyomásnak kitett Görögországon és Olaszországon kellene átmenetileg segíteni, és erre az Európai Unió alapszerződése lehetőséget ad. Orbán és társai úgy tesznek, mintha nem tudnák, holott Magyarország részese ennek a szerződésnek. Bár ki is lehet lépni, amint azt a brit példa mutatja. Csak nem arra tartunk?

Ahogy aztán közeledtünk a kormány által elrendelt népszavazáshoz, Orbán még keményebbre és eltökéltebbre vette a politikai és biztonsági figurát. A már meglévő mellé egy masszívabb kerítést kell felépíteni a déli határon – mondta –, bár „Magyarországra már a madár sem tud ellenőrzés nélkül belépni”. Már ha a madár lépni szokott és nem repülni.

De ha már a déli határnál a madár se jár, akkor kit akarunk megfogni a határon egy újabb kerítéssel? Vagy lehet, hogy a kerítés mégsem csodaszer? Mindenesetre a rendőrség 2016 nyarán a határ közelében hetenként átlag 70-80 határátlépőt fogott el, aki valahogy mégiscsak bejött az ország területére, míg azokról, akiket nem találtak meg, természetesen nincs hír és nincs szám. Illetve néha mégis van. Néhány héttel korábban például a rendőrök tehervonaton rejtőzködő algériai és marokkói férfiakra bukkantak Kiskőrösön, Budapesten feltartóztattak egy furgont, amelyben 23 afgán volt, Ercsinél pedig egy román állampolgár fuvarozott öt afgánt. Ott, ahol a madár se jár. De majd ha lesz egy újabb kerítés, a madár is kétszer meggondolja. A szavazó viszont nem gondolkodik, hanem gondolkozás nélkül támogatja szeretett kormányát, amely még a jómadaraktól is megvédi.

Magyarország a biztonság kivételes szigete, NyugatEurópa ugyanakkor maga az életveszély. Nem mástól tudhattuk ezt meg, mint Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminisztertől, aki arra figyelmeztette a néha véletlenül Nyugatra tévedő jámbor magyart, hogy Nyugat-Európa számos nagyvárosában vannak olyan no-go zónák, ahová még a rendőrök sem mernek bemenni.

Lett is belőle nagy nemzetközi felzúdulás. Nyugati politikusoktól újságírókig – vérmérsékletük szerint – sokan nevettek vagy bosszankodtak a külügyminiszteri nyilatkozaton. Merthogy ilyen negyedek nincsenek. Ezt iszlámgyűlölő, iszlamofób európai és amerikai nacionalisták találták ki és terjesztették azon az alapon, hogy természetesen a világ sok városában, New Yorktól Göteborgig vannak kriminalisztikai szempontból veszélyesebb negyedek, ahol ráadásul bizonyos etnikai csoportok koncentráltan élnek. A magyar kormány azonban pár hónappal korábban egy külön honlapot is összehozott, és ezen arról tájékoztatta a rettegő magyar népet, hogy több mint 900 ilyen tilalmi, no-go zóna létezik Európában. Mivel azonban ezekről az érintett országok és kormányaik nem tudtak, és

többen tiltakoztak is a rémhírterjesztés miatt, a honlap azóta eltűnt. Szíjjártó és a szövege azonban itt maradt velünk.

2016. SZEPTEMBER

A népszavazásra készülve a miniszterelnök nem riadt vissza a legnagyobb képtelenségek állításától sem. Az őszi parlamenti ülészakot megnyitó beszédében azt mondta, hogy „Brüsszelben cselre készülnek: hogyha nem boldogulnának az egyes nemzetállamokkal, akkor majd boldogulnak a baloldali városokkal, hogy majd azok befogadják a migránsokat. Ha nem boldogulnak Magyarországgal és Budapesttel, akkor majd leboltolják Zuglóval, Salgótarjánnal vagy Szegeddel.”

Ez még csak nem is NB I-es hazugság volt, hanem harmadosztályú, vagy megyei. Milyen leboltolásról tetszik beszélni, amikor Zugló vagy Szeged nem önálló köztársaság és nem fogadhat be semmilyen menekültet? Ezt természetesen csak a magyar hatóságok tehetik meg, és hiába van néhány városnak baloldali polgármestere, még ha akarná, se tehetne ilyet a magyar állam akarata ellenére. De tegyük hozzá: nem is akarja. Csak Orbán szeretné a migránsokat rájuk küldeni.

A legjobb védekezés a támadás – ezt a régi igazságot az Orbán-kormány a mindennapi gyakorlatban sikerrel és élvezettel alkalmazta. Miközben Európába 2015-től tömegesen érkeztek az otthonukból elűzött vagy menekülni kényszerülő emberek, főleg muzulmánok, nálunk felállítottak egy államtitkárságot a keresztények üldözése ellen. Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere szerint azért, mert a keresztények a világ leginkább üldözött vallási csoportja: minden öt atrocitásból négyet keresztények ellen követnek el.

Látod, magyar, nem hihetsz a szemednek, higgy inkább a miniszterednek! Nehogy már bedőlj annak, hogy évek óta a muszlimok által tömegesen gyilkolt muszlimok vannak a legnagyobb veszélyben, és azért jönnek ide menedéket kérni. Dehogy. Mi, keresztények vagyunk a legnagyobb bajban. Ezért megvédünk titeket is, sőt még segítünk is a keresztényeknek szerte a világon, hiszen mi jó emberek vagyunk. Lám, egy igazi helyettes államtitkárral védjük a keresztény Európát.

A miniszter által előhúzott adatot egyébként korábban a Vatikán is többször elismételte, mondván, évente százezer embert ölnek meg keresztény hite miatt, ám ennek a számnak a forrása egy amerikai szervezet, amely úgy számolt, hogy 2001 és 2010 között mintegy egymillió keresztényt öltek meg világszerte, évente tehát körülbelül százezret. Csakhogy ebből 900 ezer a kongói polgárháború áldozata volt, ahol az afrikai keresztényeket afrikai keresztények gyilkolták. Vajon a keresztényüldözés elleni magyar államtitkárság melyik keresztényt fogja védeni melyik kereszténytől? Azt már meg sem kérdezem, hogyan.

A védekezésnek egy másik műfaját mutatta be Csontos János a kormánypárti Magyar Időkben. Nekiment az amerikai ENSZ-nagykövetnek, aki egy beszédében elítélte a magyarországi antiszemita jelenségeket, és megemlítette az állami kitüntetéssel jutalmazott Bayer Zsoltot. Csontos azzal vágott vissza a vezető amerikai diplomatának, hogy „egy általa sosem olvasott publicista nem antiszemita, csupán a politikai ellenfelei rágalmazzák ezzel”.

Szegény, elnyomott, diszkriminált, kisebbségben sínylődő kormánypárti publicistákkal ez szokott történni. A politikai ellenfelek rágalmazzák őket, és ők tehetetlenek. Kár, hogy Bayer annak idején nagy feltűnést keltett és széles körű felháborodást okozó orgoványi cikkével kapcsolatos perben 2013-ban a Kúria ítéletében arra a következtetésre jutott, hogy a Bayer cikkében leírtakat olvasva jogszerűen és

logikusan alakítható és mondható ki a cikk tartalmára vonatkoztatható antiszemita minősítés. Csak nem rágalmaz a Kúria is?

2016. OKTÓBER

Lezajlott a kvótanépszavazás, amelyen az volt a kérdés: „Akarja-e, hogy az Európai Unió az Országgyűlés hozzájárulása nélkül is előírhasa nem magyar állampolgárok Magyarországra történő kötelező betelepítését?” A szavazáson részt vevők több mint 98%-a nem akarta, viszont a jogosultak több mint fele nem akart elmenni a népszavazásra. Így aztán a kormány példátlan erejű és költségű mozgósító hadjárata megbukott. A miniszterelnök persze nem így gondolta: „Brüsszel vagy Budapest: ez volt a kérdés, és mi úgy döntöttünk, a döntés joga kizárólag Budapestet illeti meg.”

Nem, a lakosság nem így döntött, hanem úgy, hogy nem megy el szavazni. Döntés tehát nem született, hiszen a népszavazás – lassan mondom, hogy Orbán is megértse – ér-vény-te-len volt.

A felelősöket a kudarcért, amelyet hatalmas győzelemnek próbáltak beállítani, mindenesetre gyorsan megtalálták. Kósa Lajos, a Fidesz frakcióvezetője a népszavazás utáni első parlamenti vitában kijelentette, hogy nem lehet számítani az ellenzékre a haza védelmében. Az MSZP-hez hasonlóan örülhetett Szapolyai János, hogy a magyar királynak nem sikerült megvédenie a hazát a törökök ellen... Ismerjük a Szapolyai Jánosokat és a Thököly Imréket, mondta Kósa.

Bár mintha Kósa nem ismerné. Szapolyainak ugyanis a történelmi legendákkal ellentétben nem volt számottevő mozgósítható hadserege a mohácsi csata előtt, és nem is szándékosan maradt távol az ütközettől. Thököly pedig a bujdosó kurucok legendás vezéréként nem a haza ellenében szövetkezett a törökökkel, hanem azért, mert a függetlenség fő ellenségét a Habsburgokban látta. Bezzeg ha Brüsszelben látta volna, talán Kósa sem ítélné el.

A sebek nyalogatása, mint látjuk, nem tartozik ennek a kormánynak a gyógy módjai közé. Jóval inkább az újabb és újabb harc, az egészségpályás letámadás a legkülönbözőbb pályákon. Például a médiában, ahol még mindig nem minden az övék, holott 2010 óta nagyon igyekeztek. 2016 őszére viszont sikerült megszerezniük a vezető ellenzéki napilap, a Népszabadság kiadóvállalatát, és nem sokáig haboztak, szépen kinyírták az újságot. Tuzson Bence, kormányzati kommunikációért felelős államtitkár pedig képes volt azt nyilatkozni, hogy a kormány kizárólag gazdasági döntésként tekint a Népszabadság bezárására. Mint mondta, „semmiképpen sem szeretnénk a sajtószabadságot megsérteni még azzal sem, hogy beleszólnánk egy kiadó döntésébe”.

Aznap nem érkezett hír arról, hogy bárhol megrepedt volna a mennyezet valamelyik kormányzati épületben, pedig ettől aztán nyugodtan le is szakadhatott volna. A nem beleszólás ugyanis valójában a legdurvább beavatkozás volt. Ezúttal is, meg természetesen korábban is. Akár úgy, hogy a Lázár János botrányos külföldi útjairól szóló Origo-cikkek után távoznia kellett a legnagyobb hírportál főszerkesztőjének, majd az egész portál kormányhoz közeli kezekbe került; akár úgy, hogy a kormánybiztos Andy Vajna egy állami bank hiteléből megvette és kormánypártivá tette az ország második legnagyobb televízióját (azóta meg országos napilapot, majdnem országos rádiót és több megyei lapot is megszerzett hozzá a Versenyhivatal füle botjának megmozdulása nélkül); akár úgy, hogy a kormányzat a legnagyobb kereskedelmi tévét, az RTL Klubot a kifejezetten rászabott brutális reklámadóval próbálta meg kinyírni. És most a Népszabadságot vásároltatták meg, majd végeztették ki Mészáros Lőrincsel. Közben pedig decensen, demokrata úriemberként, a sajtószabadságra tekintettel egyetlen árva szót sem szóltak. Vagy ha szóltak, az a színfalak mögött kiadott tűzparancs volt.

Az önfényező szakma – már nem annyira – ifjú mestere, Orbán Viktor Pozsonyban, Robert Fico szlovák miniszterelnökkel, az Európai Unió soros elnökével folytatott tárgyalásai után dicsérte meg ismét önmagát és politikáját. Közölte vele, hogy „kedves szlovák barátaink, lehet, hogy önök nem láttak még élő migránst, de ez leginkább azért van így, mert Magyarország déli határait megvédjük”.

Fico nyilván nyelt egyet, nyelt kettőt, aztán hallgatott, elvégre ő sem akar menekülteket Szlovákiában. Holott ő aztán tudja, hogy „kedves szlovák barátaink” láttak már migránst. Augusztusban például 19-et fogott el a szlovák rendőrség az osztrák határ közelében. Pár hónappal korábban, májusban pedig a rendőrök négy, migránsokat szállító autót tartóztattak föl a magyar határnál, és közben rá is lőttek egy szíriai nőre. Arról nem beszélve, hogy Szlovákia felé akkor sem vetődne sok menekült, ha Magyarország nem húzott volna föl kerítést a szerb határra, mivel hogy mindenki az osztrák és nem a szlovák határ felé igyekezne. Nem baj, Orbán azt is megvédi, aki ezt nem is kéri.

Védés, visszavágás. Régi vívó technika, Orbán pedig ebben is folyton gyakorolja magát. Nem volt rest például azonnal reagálni a svéd belügyminiszter nyilatkozatára, hogy meg kellene fontolni az uniós támogatások megvonását azoktól az országoktól, amelyek nem vesznek részt a menekültek elhelyezésére vonatkozó szolidaritási mechanizmusban. „Először is kérjük ki magunknak, hogy a svédek nekünk fizetnének” – vágta oda foghegyről Orbán. „Valamit félreértenek a svéd barátaink: ők nekünk egyetlen fillért sem fizetnek. [...] Magyarország hozzájárult ahhoz, hogy vámok nélkül kereskedjünk, és beengedtük a svéd tőkét Magyarországra. Itt óriási profitot keresnek a svédek. [...] Ezek után azt mondani, hogy ők pénzt adnak nekünk, arcátlanság.”

Vajon mit lehet félreérteni azon, hogy a svédek befizetnek egy csomó pénzt az Európai Uniónak, mi meg fölveszünk onnan egy csomót? Egész pontosan a hozzánk hasonló népességű Svédország 2015-ben négyszer annyi pénzt fizetett be az Uniónak, mint Magyarország, amiből természetesen jutott nekünk is. Ugyanakkor szintén 2015-ben 100 milliárd forinttal többet exportáltunk Svédországba, mint amennyit onnan importáltunk, sőt 2008 óta egyetlen év kivételével minden évben nagyobb volt a magyar kivitel, mint a behozatal. Magyarán a vámok nélküli kereskedelemnek, a piacnyitásnak egyértelműen mi vagyunk a haszonélvezői. A svédek egyébként 17 ezer embernek adnak munkát Magyarországon, a háztartási gépeket gyártó Electrolux például óriási összeget, 140 milliárd forintot fektetett be itt, és az egykori félmillió Lehel hűtőszekrény helyett ma már ötmillió fridzsidert gyárt. De nemcsak azt, hanem az Electrolux összes porszívóját nálunk állítja elő. Egyébként a cég szerény nyereséggel és nem hatalmas extraprofittal működik, mert ebben az iparágban óriási a verseny. Mindegy. Svéd pofa be!

Ha már a svédeket így kioktatta, a miniszterelnöknek nem okozott gondot az sem, hogy helyretegye a németeket is. Egy német lapnak előadta, hogy a Magyarországnak adott uniós pénzügyi támogatások csak részben ellensúlyozzák azt, hogy „az EU-országok hatalmas tőkéje legázol bennünket”.

Hihetetlen, hogy ezt a tőke- és nyugatellenességet milyen gátlástalanul lehet nyomni. Hiszen ha Magyarországot legázolja az EU, és nem is kapunk tőlük semmit, éppen ellenkezőleg mi termeljük ki az ő profitjukat, akkor mi keresnivalónk van ezek között a brigantik között? Ha semmi, akkor miért nem lépünk ki azonnal? És ha a tőke nem lesz úr fölöttünk, mert mi büszke magyarok vagyunk, akkor miért ünnepli magát szinte minden héten a miniszterelnök vagy/és a külgazdasági és külügyminisztere, hogy egyik vagy másik nagy nyugati multi milyen boldogan fektet be nálunk, amihez mi sok boldogságot, jó egészséget kívánunk, valamint egy csomó adókedvezményt, sőt sok milliárd forintnyi állami támogatást is adunk? Vagy nevezzük ezt is legázolásnak?

A Nyugat megéri a pénzét, morogja erre Kövér László, mintegy kormányzati megrendelésre. Az Országgyűlés elnöke az '56-os forradalomról megemlékező ünnepi parlamenti ülésen odáig ment, hogy a kommunista világrendszernek Magyarország nemcsak hogy nem önszántából lett a része (ezt ugye eddig is tudtuk), hanem közép- és kelet-európai sorstársaival együtt a második világháború után a nyugati hatalmak és a Szovjetunió közti geopolitikai játszmák áldozataként „lökték oda rabnak”.

Aha. Az ugyebár nem érdekes, hogy a Szovjetunió nélkül a Nyugat nem tudta volna legyőzni Hitlert. Az sem érdekes, hogy a szovjetek felszabadították Kelet-Európát a náci uralom alól, majd a felszabadítás megszálláshoz vezetett, és a szovjet csapatokat legföljebb háborúval lehetett volna kiverni, de erre a háborúra a nyugati társadalmak már semmiképp sem adtak volna felhatalmazást a világháborúban elszenvedett súlyos anyagi és emberi veszteségek után. Ha ehhez még hozzávesszük, hogy közben a Szovjetuniónak is lett atom-, sőt hidrogénbombája, akkor talán még egy Kövér László is kétszer meggondolta volna, hogy elindítson-e egy újabb világháborút a magyarok meg a lengyelek érdekében. Ezen felül talán azt sem felesleges tisztázni, hogy ki is lökte oda rabnak Magyarországot az oroszoknak. Nem más, ugye, mint az a náci Németország, amelyet pedig a Horthy-Magyarország választott szövetségeséül. Csak azért mondom, mert hátha még most sem késő történelmet tanulni. Mielőtt büszke kurucként leválnánk a gaz, minket eláruló Nyugatról...

2016. NOVEMBER

A támadásokat visszavertük, csapataink minden fronton győzelemre állnak. Még olyan fronton is, amelyről soha nem is hallottunk. Szijjártó Péter külügyminiszter azonban gondoskodott róla, hogy a hír eljusson a fülünkbe. Na, és mit gondolnak, mi volt az a „példátlan siker”, amit elértünk? Hát az, hogy az utóbbi években zajlott komoly, ellenünk folyó hazugsághadjárat ellenére Magyarországot beválasztották az ENSZ Emberi Jogi Tanácsába.

Ezt adják össze! Fogadjunk, hogy azt sem tudták eddig, létezik-e az ENSZ-nek Emberi Jogi Tanácsa. Mivel azonban Szijjártó jóvoltából már tudják, tőlem megtudhatják azt is, hogy a siker nem példátlan, mert 2009-ben Magyarország egyszer már tagja lett a testületnek, pedig akkor még nem is a Fidesz volt kormányon. Ráadásul a Tanácsnak 47 tagja van, köztük az emberi jogok olyan bajnokai is, mint Kína vagy Szaúd-Arábia. Ilyen bajnokok közé bekerülni a nemzetközi első ligába, az már valami. Kecskékre a káposztát.

A novemberi amerikai elnökválasztás nagy örömet, sőt kárörömet okozott Fidesz-körökben, hiszen Orbán Viktor már akkor kiállt Donald Trump mellett, amikor a republikánus elnökjelölt még teljesen esélytelennek látszott. Bayer Zsolt a Magyar Hírlapban mélységes elégtétellel írta le, hogy bár az amerikai média száz százaléka Hillary Clintont támogatta, mégis Trump nyert.

Amiből csak annyi igaz, hogy tényleg Trump nyert. Ugyanakkor a legnagyobb amerikai hírtelevízió, a Fox eleve Trump mellett állt, és ugyancsak a republikánus jelöltet támogatta a tekintélyes Chicago Tribune és a New York Post című nagy napilap, vagy a New York Observer című hetilap is, amelynek tulajdonosa (nem mellesleg) Trump veje. Több népszerű hír- és véleményportál szintén, de legalább ilyen fontos, hogy a leghallgatottabb rádióműsorok, Rush Limbaugh-tól Sean Hannityn át Michael Savage-ig ugyancsak Trump mögé sorakoztak fel. Úgyhogy száz százalék, hogy nem volt száz százalék.

Mindegy, a lényeg az, hogy Amerika nagyobb része most önfeledten ünnepel – rögzítette a Magyar Idők című kormánypárti lapban Szabó László Zoltán politológus.

Ezzel szemben önfeledt ünneplést nemigen lehetett látni, elkeseredett tiltakozásokat annál inkább, az amerikai szavazók nagyobbik része (majdnem 3 millióval többen) pedig nem Trumpot, hanem Clintont választotta. De a kisebbik rész lehet, hogy otthon, önfeledten ünnepelt.

Az amerikai liberális oldal temetéséhez az úgynevezett közszolgálati média is készségesen csatlakozott. Az állami vagy inkább kormánymédia hírportálja, a hirado.hu azt írta, hogy az elnökválasztási kampányban mutatott hozzáállása miatt tömegesen fordítottak hátat a demokrata olvasók a New York Times című lapnak.

Csak hát ez sem felel meg a tényeknek. Bár az újság egyértelműen Hillary Clintont támogatta, Trumpot pedig keményen bírálta, a választás napjától évek óta példátlan mértékben nőtt az online előfizetők száma. Igaz, egy másik forrás szerint éppen ellenkezőleg: több ezren lemondták a New York Timesot. Kár, hogy ez a másik forrás maga Donald Trump volt. Ő viszont lehet, hogy tényleg lemondta az előfizetést, hiszen 2017 januárjától ingyen kapja a lapot a Fehér Házban.

Hogy Orbán is önfeledten ünnepelt-e, nem tudjuk (ha így tett is esetleg, akkor előre ivott a medve bőrére, mert azóta sem tudott összehozni egy találkozót az amerikai elnökkel, sőt változatlanul kapja a pofonokat Washingtonból a média, a CEU vagy a civil szervezetek szabadságának korlátozása miatt). Egyelőre azonban nem Trumppal foglalkozott, hanem azt igyekezett magyarázni, hogy miért mennek a magyar fiatalok nagy számban külföldre. Szerinte nemcsak a magasabb bérek miatt – mondta a frissen érdekkörébe került újabb napilapnak, a Világgazdaságnak adott interjújában –, hiszen ő maga például 1989-ben „nevetséges ösztöndíjért, egy gyerekkel a mózeskosárban” vágott bele az angliai tanulásba és munkába.

Mi mást várjunk egy ilyen bátor embertől, mint azt, hogy vállalja a sanyarú körülményeket is? Csakhogy a Soros-ösztöndíj nem volt nevetséges. 1989-ben összesen 9 fiatalembernek ítéltek oda 9 hónapra szóló posztgraduális ösztöndíjat Oxfordba, és erre 90 ezer dollárt fordítottak, vagyis személyenként 10 ezer dollárt, azaz havi ezret. Ez akkor körülbelül 650 fontnak felelt meg. Csak összehasonlításképpen: az Erasmus-ösztöndíjasok 2016-ban havi 600 eurót, nagyjából 510 fontot kaptak. Mai 510-et az akkori 650-hez képest... Nehéz fiatalkora volt a későbbi miniszterelnöknek.

2016. DECEMBER

Közeledett az év vége, és ilyenkor illik nemcsak a múltba, hanem biztatóan a jövőbe is nézni. Ami Orbán Viktornak remekül megy. A Kossuth rádióknak adott szokásos interjújában magabiztosan közölte is, hogy a gazdasági helyzet 1990 óta még egyszer sem volt olyan biztató, mint most.

Így utólag akár bólinthatnánk is, hogy igen, igazat mondott, elvégre a gazdaság 2017-ben várhatóan 4%-kal növekszik, ám a kijelentés mégiscsak hibádzik valahol. Egész pontosan ott, hogy a Bokros-csomag után, 1997-től kezdve nemcsak biztatóbb volt a helyzet, hanem a valóság ezt később igazolta is. Az államadósság a mostaninál sokkal nagyobb mértékben csökkent, a gazdasági fejlődés is erőteljesebb volt, és az átlag 4%-os növekedés ki is tartott tíz évig. Ehhez képest 2010-től 2016-ig átlag 2% alatti GDP-növekedést produkáltunk, holott maga Orbán és jobbkeze, Matolcsy György többször is megígérte az 5%-os, sőt afölötti bővülést. Egy dolog persze minden korábbinál biztatóbb: az, hogy az Orbán családra eső GDP valóban jelentősen nő.

Maradjunk abban, hogy most minden jobb, mint korábban. Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere a Szellemi Honvédelem Mozgalom – mert ilyen is van! – ünnepségén azt mondta, hogy

Magyarország ma jobb kapcsolatban van a szomszédos országokkal, mint korábban, és a nemzetek közti megbékélést nem a liberális kormányok, hanem az idegengyűlölőnek nevezett Orbán-kormány kezdte el.

Hogyne. A történelem is az Orbán-kormánnyal kezdődött. Ám Ukrajnával még az Antall-kormány, Romániával és Szlovákiával pedig a szocialista-liberális Horn-kormány kötött – a kapcsolatokat tisztázó és rendező – alapszerződést. Ami pedig a megbékélést és a korábbinál jobb együttműködést illeti, Orbánék lényegében teljesen befagyasztották a kapcsolatokat Romániával, Ukrajnával a viszony folyamatosan romlott, míg 2017 végére eljutott oda, hogy Magyarország megakadályozná Ukrajna közeledését a NATO-hoz és az EU-hoz, Horvátországgal szintén állandóan veszekszünk, és ez történt éveken át Ausztriával is, bár lehet, hogy a néppárti Kurz választási győzelmével a helyzet javulni fog. Meg aztán a végén még az is lehet, hogy a tényeken nagyvonalúan átsikló Balog Zoltán megbékélési miniszter lesz.

A hónap folyamán nyilvánosságra kerülő nemzetközi összehasonlító oktatási teszt, az úgynevezett PISA egyértelműen rossz bizonyítvány volt az oktatás központosítását kíméletlenül végrehajtó kormány számára. Annyira egyértelmű, hogy nem tudtak belőle győzelmet fabrikálni, legfőljebb igyekeztek döntetlenre kihozni az eredményt. Lázár János, a Miniszterelnökséget vezető miniszter szokásos kormányinfóján megállapította, hogy a felmérésben a közép-európai országok átlaga a magyarhoz hasonló volt.

Mivel azonban Közép-Európa meglehetősen tág földrajzi-politikai fogalom, helyesebb, ha csak a mostanában amúgy is gyakran emlegetett visegrádi négyeket vesszük itt számításba, márpedig közülük Lengyelország kiemelkedően, Csehország pedig sokkal jobban teljesített, és egyedül Szlovákia volt nálunk rosszabb. Ráadásul a 2012-es, akkor szintén romló eredmény óta is jelentősen visszaesett a magyar diákok teljesítménye. Ha tehát már Közép-Európa, akkor a lengyelekre nézzünk, de még inkább: Lázár és Balog úr, nézzenek magukba!

Az '56-os emlékv is lassan véget ért (bár közben azért kiderült, hogy nem, nem ért véget, hanem még 2017-ben is folytatódott), mindenesetre Schmidt Mária, az '56-os Emlékbizottság társelnöke a közszolgálatnak csúfolt kormánymédia portálján olvasható blogjában kimondta a verdiktet, hogy „a forradalomnak nem Nagy Imre volt a vezetője [...] csak kullogott az események után, amit nem vezetett senki”.

Az egész '56-os emlékvnek természetesen az volt az ideológiai célja, hogy a forradalmat megfosszák baloldali szellemi háttérétől, előkészítésétől, és ezért állították a középpontba a névtelen pesti srácokat, mint akik az egészséget elindították, mozgatták. Ám a forradalmi kormánynak mégiscsak Nagy Imre volt a vezetője, ő volt az, aki elfogadta a felkelők követeléseit, bejelentette Magyarország semlegességét és szembefordult a szovjet csapatokkal. De miniszterelnök sem véletlenül lett, hiszen ő volt az is, aki 1955-től kezdve maga köré gyűjtötte a Rákosi-rendszerrel szembeforduló kritikus párttagokat, értelmiségieket, és ugyancsak ő vált a forradalom szimbolikus mártírjává. Hozzá kapcsolódik tehát a kezdet és a vég is. Szembeállítani Nagy Imrét a valódi hőssé emelt névtelen pesti srácokkal kormánybiztosi abszurdum. És főleg történelmi.

2017. JANUÁR

Ha valakinek bármi kétsége volt azzal kapcsolatban, hogy mi lesz 2017 fő kormányzati propagandaüzenete, akkor hamar megkapta a csattanós, puskaforos választ. Orbán Viktor (hol máshol) a határvadászok eskütételén mondott beszédében kijelentette: „önök ma arra tettek esküt, hogy

megvédik Magyarország határait, megvédik a magyar otthonok biztonságát. Ezzel Európát is védik, ahogy ez mifelénk az utóbbi 500 évben lenni szokott. Megvédeni magunkat és Európát is: ez lett évszázadok alatt a magyar nemzet sorsa.”

Ó, istenem! Ez az egyszerre önsajnáltató, önáltató és hivalkodó magyarkodás egy miniszterelnöktől, mit mondjak, szánalmas. Egyfelől. Mert másfelől pontosan és tudatosan rájátszik arra a magyar tudatban rögzült kesergő büszkeségre, hogy történelmünk során mi mindenkit megvédtünk, velünk ugyanakkor mindig mindenki kitolt. És tudom, hiába mondom el itt is, hogy nem így volt. Bár a mohácsi vész előtti időszakot lehet akár úgy is tekinteni, mint Európa védelmét az Oszmán Birodalom terjeszkedésével szemben (bár természetesen nem erről volt szó), ám utána majdnem 400 évig Magyarország sorsáról előbb Isztambulban, majd Bécsben döntöttek, és mi nem voltunk abban a helyzetben, hogy bárkit is megvédjünk. Budát sem a magyarok szabadították fel 1686-ban, hanem a Habsburg haderők. A huszadik században aztán nemhogy nem védtük Európát, de még két szörnyű világháborúban is támadóként vettünk részt, egyébként számunkra is katasztrofális következményekkel. Ez lett a magyar nemzet sorsa, Orbán úr, nem más.

A 2016-os viszonylag rosszul sikerült gazdasági évet (a GDP növekedési üteme visszaesett 2%-ra) a miniszterelnök szokása szerint elsőprő sikerpropagandával ellensúlyozta. A tények nem számítottak, csak a szöveg. Ezért volt képes azt mondani, hogy „Magyarországon folyamatosan nőnek a befektetések, hiszen ha nem nőne az igény a magyar munkaerő iránt, akkor hogyan állhatna elő munkaerőhiány?”

Jól hangzik, nem? Hihetően, logikusan, magától értetődően. Pedig annyira nem nőttek a befektetések, hogy csökkentek. Nem kicsit, nagyon. 2016-ban 20%-kal, ami több a soknál. A miniszterelnöknek jó szívvel ajánlhatnánk a Statisztikai Évkönyv elolvasását, de tisztában vagyunk azzal, hogy ő is tisztában van mindezzel, sőt még azzal is, hogy a munkaerőhiány azért alakult ki, mert 5-600 ezer magyar dolgozik Nyugat-Európában. Tudja, csak nem akar vele foglalkozni. Nem nyerő.

Jött a másik ráolvasás is. A demográfiai problémákra nem a bevándorlás a válasz, figyelmeztetett Orbán, mert az a nemzet, amely nem képes újratermelni magát, nem is érdemli meg, hogy létezzen.

Nem utalok most arra, hogy a kormány 2013-as Migrációs Stratégiája szerint Magyarországnak igenis bevándorlókra van és lesz szüksége, inkább csak szögezzük le, hogy az ország nemcsak hogy évtizedek óta nem képes már erre az újratermelésre, de most eljutott arra a pontra, hogy a Népeségstudományi Kutatóintézet szerint a népességcsökkenési folyamat a következő évtizedekben (bevándorlás nélkül) megállíthatatlan. Pedig kétségtelenül megérdemeljük, hogy létezzünk. Mint ahogy megérdemlik az erőteljesen fogyatkozó oroszok vagy a lengyelek is. Nemcsak a németek, akik bevándorlással mégis meg tudják állítani a népesség fogyását.

Még egy jó sztori azért összejött januárban. Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter kénytelen volt megszólalni a volt tévés showman, Csiszár Jenő milánói főkonzuli kinevezésével kapcsolatos botrány miatt. A klasszikus diplomácia ideje lejárt, és ez is indokolja Csiszár megbízását, érvelt a külügyminiszter.

Amikor legutóbb a Bem téren jártam, a Külügyminisztérium épülete még állt. A klasszikus diplomácia szintén, bár kétségtelenül kissé megtépázva. Ám akárhogy tépi, cibálja Szijjártó, a változás a legkevésbé a konzuli feladatok elvégzését érinti. Aki nem hiszi, járjon utána például a magyar kormány honlapján, ahol részletesen elolvasható, mi a dolga egy (fő)konzulnak. Hát nem a show.

Mint egy falat kenyér, úgy kellett a hatalmas korrupció vádjával idegesen küszködő kormánypropagandának az OLAF-jelentés, vagyis az Európai Unió Csalás Elleni Hivatalának vizsgálata a 4-es metró beruházásáról. Nem is kenyér, valóságos sült galamb repült az éhes kormányzati szájakba. A kormány évek óta hallgatta összeszorított szájjal, hogy az uniós támogatások jelentős részét milyen csalásokkal, micsoda korrupcióval játsszák át rokonoknak, barátoknak, ismerősöknek, klienseknek és üzletfeleknek. És akkor az Unió, amellyel Orbán perben és haragban áll, egyszer csak megállapítja, hogy az eddigi legnagyobb uniós beruházás bűzlött. Nem csoda, hogy Lázár János minisztertől lefelé, Csepregy Nándor miniszterhelyettesen át Hidvéghi Balázsig, a Fidesz kommunikációs igazgatójáig mindenki elkezdte sulykolni, hogy az OLAF szerint a 4-es metróra fordított összegek egyharmadát ellopták, elcsalták.

Jó vagy rossz szokásuk szerint azonban megint túltolták a biciklit. Az OLAF jelentése ugyanis nem állapít meg ilyesmit, csak a következőt: „A projektet a menedzsment által elkövetett súlyos szabálytalanságok és hibák kísérték végig. Ezen ügyek némelyike igen súlyos, ilyen például az összeférhetetlenség, a diszkrimináció tilalma, illetve a pályázók egyenlő elbírálása elvének megsértése, és ezek közül néhány csalásnak is tekinthető.” Tény, hogy az ilyen szabálytalanságok, hibák, valamint csalások által érintett szerződések értéke a beruházás egyharmadát teszi ki, de az már egyáltalán nem tény, hogy ezt a pénzt ellopták. Nem a megfelelő jogi formában, nem a szabályok szerint, nem a legcélszerűbben vagy lehet, hogy csalárd módon használták fel a pénzt, de hogy loptak-e, és ha igen, ki és mennyit lopott, azt a magyar rendőrségnek és ügyészségnek kell majd kiderítenie. Ezt az OLAF sem tudja. Csak a Fidesz. Már előre.

A Fidesz nemcsak a jövőbe lát, hanem a múltat is sokkal jobban látja, sőt átlátja, mint bárki más. Schmidt Mária, a Terror Háza Múzeum főigazgatója az állami médiában fenntartott blogján például egészen új olvasatot adott a rendszerváltásnak is. Nem mondom, hogy meg vagyok lepve, de azért egy kicsit mégis. Szóval a főigazgató asszony verziója szerint '89–'90-ben „a nép fellázadt a kommunizmus és a szovjet megszállás ellen, szabad választásokat és demokráciát követelve. A Szolidaritás és Orbán igen, de Havel nem állt ennek az elemi erejű népmozgalomnak az élén.”

Hogy ez hogy jutott eszébe, arról halvány gőzöm sincs. Hogy mi az oka a Václav Havellal szemben táplált ellenszenvnek, azt sem tudom. Talán megártott neki az 1956-os emléké, hiszen '56-ban a nép valóban fellázadt. Ám '89–'90-ben nem volt lázadás, csak békés, tárgyalásos átmenet az egypártrendszerből a többpárti demokráciába, Orbán pedig nem állt semminek az élén, csak benne volt – egyik, de nem is vezető szereplőként – ebben a folyamatban. Havel ugyanakkor az úgynevezett bársenyos forradalomban és előtte is évtizedekig kimagasló szerepet töltött be a rendszerellenes mozgalomban, nem csoda, hogy „a csodák évében”, 1989 végén megválasztották köztársasági elnöknek. Bár ha nem képes halála után revideálni álláspontját Orbánról, lehet, hogy utólag törlik a nevét a magyar történetírásban. Orbánét meg közben csupa nagybetűvel írják.

Ez a lázadás beakadt Orbánnak is. Még az is elképzelhető, hogy eleve ő inspirálta a saját embereit. Évértékelő beszédében ugyanis azt állította, hogy az emberek 2016-ban sok helyütt megelégtettek a nyitott világtársadalmat, a világkormányzást, a pénz és a média hatalmát. „Brexit, amerikai elnökválasztás, kipenderített olasz kormány, magyar migránsnépszavazás, s utánuk több is jön talán, hatalmas kezdesz lenni végre, ó, nép.”

Nem mondom, hogy egy szó sem igaz az egészből, mert van benne egy-kettő, ami nemcsak 2016-ban, de korábban is stimmel. Nyilván a pénz hatalmát sokan nem szerették, a világmegváltó

kommunisták például mesélhetnének erről Orbánnak. De azért világkormányzás nincs és nem is volt. Nyitott világtársadalom sincs, bár kétségtelenül vannak, akik szeretnék, ha lenne. Az olasz kormányt nem penderítették ki, csak a miniszterelnököt, még pontosabban ő mondott le egy elhamarkodott népszavazás után, a helyét azonban a saját párttársa vette át. A magyar migránsnépszavazás – ha a miniszterelnök már elfelejtette volna – érvénytelen lett, mert a hihetetlen kormányzati nyomás és nyomulás ellenére nem érdekelte a társadalom felét sem. Az amerikai nép pedig hiába adott le majdnem 3 millióval több szavazatot Hillary Clintonra, mint Donald Trumpra, mégis a többség akarata ellenére az utóbbi lett az elnök. Ó, nép, ezek szerint mégsem kezdesz olyan hatalmas lenni.

Még mindig Orbán és még mindig Amerika, bár ezúttal azzal az ürüggyel, hogy szerinte átláthatóvá kell tenni a Magyarországon működő civil szervezetek tevékenységét (lásd Soros). Hogy miért is? Mert „az amerikai elnökválasztás itt zajlott az orrunk előtt, és az egyik kérdés az volt, hogy nemzetközi szervezetek, külföldről pénzelt nemzetközi szervezetek befolyásolták-e az amerikai választási kampányt”.

Nem talált, nem süllyedt, ugyanis nem ez volt a kérdés, hanem az, hogy az orosz titkosszolgálatok befolyásolták-e az amerikai kampányt. Ez pedig nem is kérdés. Nem kérdés most sem, 2018 elején, és nem volt az 2017 februárjában, amikor Orbán erről beszélt. Már akkor is tudni lehetett, hogy az orosz titkosszolgálatok nyakig benne voltak, és már csak az a kérdés, hogy az amerikaiak, közelebbről Trump és legközelebbi családtagjai, munkatársai közül kik működtek velük együtt. Tessék mondani, mi köze ennek a civil szervezetekhez? Na, ugye.

A budapesti olimpia megrendezéséről szóló népszavazásra februárban a szükségesnél majdnem kétszer több, 266 ezer aláírást gyűjtött össze a semmiből feltűnt Momentum Mozgalom. A fővárosi közgyűlés annyira megijedt a népszavazástól (illetve dehogy a közgyűlés: a miniszterelnök, aki a főpolgármesterrel konzultált), hogy napokon belül döntött Budapest visszalépéséről. A fideszes vezetők persze jobb híján az ellenzéket ütötték, helyett, hogy beleálltak volna egy népszavazási kampányba. Kósa Lajos, a Fidesz parlamenti frakcióvezetője azt mondta, hogy az ellenzék felrúgta a korábbi konszenzust, és ellentmondva önmagának kihátrált az olimpia támogatása mögül. Holott amikor Budapest beadta pályázatát, még az összes politikai szereplő támogatta a kezdeményezést mind a fővárosban, mind a parlamentben, mondta Kósa.

De hát nem volt konszenzus, ezért nem is rúghatták fel, ugyanis az ellenzékiek már korábban sem támogatták egységesen az olimpia megrendezését. Az MSZP budapesti képviselői 2015 júniusában a fővárosi közgyűlésben ugyan megszavazták, hogy Budapest nyújtson be pályázatot, de népszavazást javasoltak a kérdésben, néhány héttel később pedig a párt a Parlamentben elutasította az olimpia megrendezését támogató országgyűlési határozatot. Gőgös Zoltán elnökhelyettes akkor azt mondta: „nem lehet olimpia rendezéséről álmodozni még tíz év távlatában sem ott, ahol 4,2 millió szegény ember él”. A „nemzeti egység” 2015 nyarán konkrétan így nézett ki: 151 igen, 33 nem, 4 tartózkodás. A Demokratikus Koalíció képviselői szintén nemmel szavaztak, az Együtt és a Párbeszéd Magyarorszáért képviselői közül ketten nemet mondtak, kettő pedig tartózkodott. Ha Kósa netán akkor éppen aludt volna...

Ennyit a kórusról. Több hangon szólalt meg, nem úgy, mint az egyetlen hangon éneklő Fidesz-énekkar. Vezényel Orbán Viktor.

A Fidesz-média munkásai saját hangszerelésükben adták elő ugyanezt. A Magyar Időkben Csontos János azt olvasta a fejére az olimpiai népszavazási aláírásokat gyűjtő Momentum mozgalomnak és az ellenzéknek, hogy „a puccsisták korábbi alakváltozataikban nem akartak világkiállítást”.

Ajjaj. A Momentum vezetői már bölcsis korukban is aknamunkát folytattak a haza ellen. Vagy tán nem ők voltak azok? 1991-ben Orbán Viktor a parlamentben így beszélt: „a budapesti expó egy bizonyos Grósz Károly MSZMP-főtitkár által megálmodott szocialista nagyberuházás hagymázás álmának, a Bécs–Budapesti expónak a folytatása”. 1994 őszén, a Horn-kormány idején aztán Orbán a név szerinti parlamenti szavazáson is nemet mondott az expó tervére. A puccsista. Mármost korábbi alakváltozatában.

Ebben a hónapban hangzott el a miniszterelnök hírhedtté vált beszéde a Magyar Kereskedelmi és Iparkamarában („Az etnikai homogenitást meg kell őrizni”). Ami természetesen politikai állásfoglalás, értékválasztás, nem ténybeli kérdés, úgyhogy ezzel önmagában nem is foglalkozom. Ám néhány héttel később reagált rá egy magas rangú ENSZ-tisztviselő, az ő nyilatkozatára pedig a magyar külügyminiszter. Szijjártó Péter válaszában odáig ment, hogy az ENSZ emberi jogi főbiztosa aljas és megalapozatlan vádakat fogalmaz meg Magyarországgal szemben, amikor úgy foglalt állást, hogy Orbán Viktor kijelentése „az etnikai homogenitás megőrzéséről” sötét korszakot idéz és mérgező, a menedékkérők tervezett őrizetbe vétele pedig nem felel meg a nemzetközi normáknak.

Na, ez már ténykérdés, ugyanis tényleg nem felel meg, és erre az ENSZ-főbiztoson kívül az Európa Tanács emberi jogi biztosa is figyelmeztette a magyar kormányt. Hogy aztán a menekültellenes hatósági fellépés és annak ideológiai megágyazása a miniszterelnök részéről sötét korszakot idéző és mérgező-e, erről megint csak lehet vitát folytatni, a nemzetközi normák nyilvánvaló megsértéséről azonban nem. Az etnikai homogenitásról szóló orbáni kijelentés bírálata pedig már csak azért sem megalapozatlan, mert Orbán szavait a miniszterelnök stábja is annyira kínosnak érezte, hogy kihagyta ezt a részt a beszéd hivatalos leiratából, és csak utólagos figyelmeztetésre tette vissza. Megalapozatlanul, ugyebár.

2017. MÁRCIUS

ENSZ, Európa Tanács, Egyesült Államok – harcoltunk mi továbbra is az egész világgal, nem került az nekünk semmibe. Vagy ha igen, a kormány és hűséges szavazótábora nem törődött vele. Az amerikai külügyminisztérium szokásos évi emberi jogi jelentésére reagálva a magyar külügy azonnal odacsapott, mondván: „nem alapvető emberi jog, hogy tömegek végigmasíroznak biztonságos országokon, megszegik a nemzetközi és a nemzeti törvényeket, és kiválasztják, hogy hol akarnak élni”.

Ebben akár egyet is érthetnénk a magyar külügyminisztériummal, csak hogy az amerikai jelentés nem is minősítette ezt alapvető emberi jognak. Azt viszont elvárta volna, hogy a menedékkérőkkel és a migránsokkal a magyar hatóságok bánjanak emberi módon, a nemzetközi szerződéseknek megfelelően. Nem baj, az amerikai külügynek is alapvető joga befogni a pofáját.

És ugyanez volt érvényes Brüsszelre, valamint Strasbourgra is. Az utóbbi az a francia város, ahol az Emberi Jogok Európai Bírósága működik. Ez a testület nem az Európai Unióhoz tartozik, nem annak a bírósága, hanem az Európa Tanácshoz, amelynek az összes európai állam a tagja. Nos, ez a strasbourgi bíróság hozott egy olyan ítéletet két bangladesi menekült ügyében, amely elmarasztalta a magyar államot. Kósa Lajos, a Fidesz frakcióvezetője természetesen azonnal kifakadt. Szerinte a strasbourgi bíróság minapi, Magyarországot megbüntető ítéletével messze túlterjeszkedett minden létező határon, menekültnek titulálta mind a két pert indító bangladesi migránst, akiket ráadásul nem is „fogott le senki”, csupán nem engedték be őket az országba.

A helyzet azonban az, hogy a bíróság nem is nevezte őket menekültnek, hanem „applicant”-nek, azaz kérelmezőnek, viszont a magyar hatóságok egy úgynevezett tranzitónában, konténerben tartották őket

fogva, ahonnet nem mehettek ki, csakis Szerbiába fordulhattak vissza, és ezt a bíróság nem meglepő módon úgy értelmezte, hogy megfosztották őket személyes szabadságuktól. Messze túl minden jogos határon.

Ráerősített Hidvéghi Balázs, a Fidesz kommunikációs igazgatója is. Mint mondta, az Emberi Jogok Európai Bírósága azért ítélte el Magyarországot, mert elutasította két bangladesi bevándorló menekültkérelmét.

De ő sem találta el (vagy nem is kereste) az igazságot. A magyar kormányt ugyanis nem ezért marasztalták el, hanem azért, mert a tranzitóna nem területen kívüli intézmény, hanem magyar joghatóság alá tartozik, a menekültek pedig úgy voltak oda bezárva, hogy erről nem létezett hatósági döntés, és ellene a panaszosok nem is léphettek föl jogorvoslattal. Csak hogy a Fidesz is értse: elutasítani is csak jogszerűen szabad, nem az erősebb jogán.

Az egész kormányzati felháborodás persze a civil szervezetek ellen ment ki, erre volt felépítve. Hidvéghi azzal ijesztgette a népet, hogy a strasbourgi döntés nyomán a Soros-féle szervezetek tízmilliárdokat kereshetnek a migráns-bizniszen, mivel ezek után a magyar hatóságok által elutasított tízezer menedékkérő és ötezer őrizetbe vett migráns is hasonló kártérítést kérhet.

Nem kell izgulni – vagy nem kell izgatni – nem kérhet. Már csak azért sem, mert erre mindössze hat hónapig volna vagy lett volna lehetősége. Ellenben ha a magyar hatóságok továbbra is folytatják ezt a nemzetközi szerződést sértő gyakorlatot, akkor valóban jöhetnek az újabb kártérítési perek. Csak nem arról van szó, hogy az Orbán-kormány így szeretné milliárdokkal finanszírozni a civil szervezeteket vagy pláne Sorost? Ravasz...

Csodáltam volna, ha maga Orbán nem lendül ellentámadásba, de megtette. „Brüsszel ebben az évben számos olyan kezdeményezést tesz majd – ennek része ez a bírósági ítélet is –, amely nemzeti hatásköröket akar elvenni tőlünk” – mondta.

Régi, visszatérő mantrája Orbánnak, hogy az Európai Unió el akarja venni a nemzetek eddigi hatásköreit, és maga alá akarja gyűrni őket. Ez nem így van, de a strasbourgi ítéletet aztán különösen nem lehet ebbe a kategóriába sorolni, hiszen az Emberi Jogok Európai Bírósága nem is az Európai Unióhoz tartozik, de még akkor sem fogadhatna el utasítást a brüsszeli Európai Bizottságtól, ha netán az Unió bírósága volna. Ráadásul a bangladesi menekültek ügyével foglalkozó per 2015 szeptemberében indult, amikor Orbán még igazán nem vádolhatta Brüsszelt azon az alapon, hogy mit is akar majd ellenünk tenni 2017-ben. Vagyis a strasbourgi ítélet csak az Orbán fejében zajló háborúnak a része. De annak nagyon.

Orbán nem volna Orbán, ha a háborús politizálást nem helyezte volna történelmi keretbe, igazolandó, hogy mennyire igazságos és reményt nyújtó harcot vív az idegenekkel Sorostól Brüsszelig és Washingtonig. Március 15-i ünnepi beszédében levonta a tanulságot: „akik csatát és hadjáratokat nyertek ellenünk, a háborút végül elvesztették. A tatároknak végül nyomuk veszett, a hatalmas ottomán porta elenyészett, a Habsburg Birodalom köddé vált, a szovjet kolosszus pedig egyszerűen kimúlt.”

Mondjam azt, hogy a tatároknak nem veszett nyomuk, mert akik ide betörték, mongolok voltak, és ma is léteznek másfél millió négyzetkilométeren? Mondjam azt, hogy a hatalmas ottomán portából Törökország lett, ha nem is nagyhatalom, de fontos és erős szereplő Európa és a Közel-Kelet között, ráadásul olyan vezetővel, akihez Orbán szívesen dörgölőzik és igazodik? Mondjam azt, hogy a Habsburg Birodalom köddé válásának mi is szenvedő alanyai voltunk, de közben Ausztria megmaradt, köszöni, jól van, Európa egyik legfejlettebb országa, Bécs meg a világ egyik legélhetőbb és

legnépszerűbb nagyvárosának számít? Vagy mondjam azt, hogy a szovjet kolosszus helyén ott van Orbán nagy barátja, az orosz kolosszus? Nem mondom, csak kérdem én: az elvesztett csaták után milyen háborút is nyertünk ellenük?

A hónap folyamán a kormány nyitott egy újabb frontot, biztos, ami biztos. Váratlanul módosította a felsőoktatási törvényt, egész nyilvánvalóan azzal a szándékkal, hogy ellehetetlenítse a Soros György által alapított, és már évtizedek óta Budapesten működő Central European Universityt, a CEU-t. Lázár János, a Miniszterelnökséget vezető miniszter persze rögtön lótakarót terített a kilógó lólábra, mondván, hogy nem a CEU és nem a liberális gondolkodásmód ellen irányul a törvénymódosítás, ami abból is látszik, hogy a 28 nálunk működő külföldi egyetem közül a magát liberális egyetemként hirdető McDaniel College bizony megfelel a magyar előírásoknak. Lázár szerint ez az egyetem „a liberális tanítás és a liberális tanulás mellett teszi le a voksát, és képes volt arra, hogy az összes magyar működési feltételnek és szabálynak is eleget tegyen... Azt gondolom, ha a magyar kormánynak bárkivel politikai problémája lenne, akkor egy szimbolikus liberális egyetemet nem hagyna boldogulni.”

Erre a szövegre azért Lázár nem lesz büszke. A McDaniel College tudniillik nem hirdeti magát liberális egyetemként, pláne nem szimbolikusan. Egyszerűen arról van szó, hogy az amerikai felsőoktatásban a liberal arts and sciences nem jelent mást, mint az antik hagyományoknak megfelelő klasszikus alaptudományok (latinul: artes liberales) tanítását. De persze ha az Orbánkormánynak úgy tetszik, akkor a nyelvet, irodalmat, filozófiát vagy matematikát is liberálisnak nevezhetjük, és betilthatjuk. Szabad emberek szabad országban azt csinálnak, amit szabad.

Maga Orbán a Kossuth rádió közönségének még szemérmetlenebbül terjesztette a rémhírt. A csalás az csalás – mondta –, akárki követte is el, márpedig a külföldi diplomát adó Soros-egyetem maga vallotta be, hogy külföldön nem folytat képzést, ami ellentétes a magyar szabályokkal.

A csalás, az nem csalás. A Soros-egyetemnek nem kellett az égvilágon semmit sem bevallania; mindenki tudta, hogy ez nem egy Amerikában működő egyetem magyarországi kihelyezett részlege, hanem egy külföldön létrehozott intézmény. Csakúgy, mint a párizsi vagy a kairói American University. Mind ez idáig nem volt ezzel semmi baj, nem volt előzetes működési feltétel az amerikai telephely, a CEU oktatási programjait az amerikai hatóságok ellenőrizték, elfogadták (hivatalos szóhasználatul akkreditálták), ami azt jelenti, hogy engedélyezték a képzést, és Amerikában befogadhatónak ítélték az itt, Magyarországon megszerezhető diplomát. Annyira nem volt kérdés, hogy a CEU-nak van-e amerikai anyaintézménye, hogy még az Orbán-kormány idején jóváhagyott 2011-es felsőoktatási törvény alapján sem volt kíváncsi az anyaországi egyetemi oktatás. A törvény úgy fogalmazott, hogy külföldi egyetem akkor működhet nálunk, „ha a származási országában elismert felsőoktatási intézménynek minősül”. És a CEU annak minősült. Nem csalt, nem ámított, csak éppen Orbán 2017 márciusában meggondolta magát, és két új feltételt szabott a budapesti működéshez. Az egyik, hogy legyen amerikai kampusza a CEU-nak, tehát olyan amerikai intézmény, ahol az egyetem képzést folytat, és hogy az amerikai meg a magyar kormány kössön a CEU itteni tevékenységéről nemzetközi szerződést. Mindezt utólag. Csalással vádolni tehát az egyetemet azért, mert nem felelt meg eddig az újonnan felállított szabályoknak, szégyen. És gyalázat. Amire a nemzetközi tudományos világ és az Európai Unió értetlenül és méltatlankodva hívta fel Orbán figyelmét.

2017 őszére aztán a CEU-nak sikerült mindkét feltételt teljesítenie, mert egy amerikai egyetem hajlandó a CEU kurzusait befogadni, New York állam pedig kész megállapodást kötni az egyetem működéséről a magyar kormánnyal. Mint kiderült, hiába. Az Orbán-kormány megegyezés helyett úgy döntött, még egy év haladékot ad a CEU-nak, hogy teljesítse az abszurd, mégis mostanra már teljesített feltételeket. Hátha addig kimúlik magától a nagy bizonytalanságban.

A CEU elhúzódo ügyében egyébként a miniszterelnök egészen elképesztő magyarázatokkal is előállt. Olyanokkal, hogy az ember néha tényleg csak áll és hüledezik, nem érti, hogy egy európai középállam (ez Orbán meghatározása) miniszterelnöke hogyan hülyítheti saját, készségesen bólogató közönségén kívül a világot is. Mégis tudja, meri, teszi, az egykori SZDSZ-es kampányszlogent átültetve a gyakorlatba. Egyik rádióinterjújában például a CEU-ról azt állította, hogy nem tudják, micsoda. „Senki nem tudja, itt olyan jogi zűrzavar van, hogy ennek az átvilágítása időt vesz igénybe.”

Korábban már Kósa Lajos frakcióvezető is összevissza beszélt arról, hogy legalább négy CEU van, fogalmuk sincs, hogy ezek mit csinálnak, de Kósa, az Kósa, a miniszterelnök pedig mégiscsak miniszterelnök. És ennek ellenére képes lemenni kósába, miközben nagyon jól tudja, hogy csak egyetlen dologról van szó: a Soros György által alapított egyetem kikergetéséről. Jogi zűrzavar? Átvilágítás? Talán a kormányt kellene CT-re küldeni, hogy mi is megtudhassuk, mi van a fejükben.

Itthon Sorossal, a világban másokkal ijesztgette hallgatóságát Orbán. Az Európai Néppárt máltai kongresszusán elhangzott beszédében azt mondta, hogy ha így megy tovább, muzulmán többség lesz Nyugat-Európában „még a mi generációnk életében”.

Pedig tudta, hogy tudják, hogy nem lesz. Kivéve, ha az egyesült muzulmán hadak el nem foglalják Európát. Jelenleg ugyanis a nyugat-európai országok közül Német- és Franciaországban él a legtöbb muszlim (a lakosság 5,8, illetve 7,5%-a), az Unió országai közül pedig Bulgáriában a legnagyobb az arányuk (13,7%-nyi a török lakosság). Szakértői becslések alapján a muszlimok aránya évtizedenként 1%-kal nő az európai összlakosságon belül. De ha ehhez még hozzátennénk minden évben akár egymillió új bevándorlót is (2016-ban és '17-ben egyébként már csak harmad-, illetve negyedannyi jött), az Orbánék generációjának várhatóan hátralévő harminc évében, vagyis 2050-re a természetes szaporodással együtt is az európai lakosságnak csak mintegy 15%-át tennék ki a muzulmánok. Lehet, hogy sok, de a matematika mai állása szerint az még nem a többség. De persze majd ha az orbáni matematikát tanítják mindenütt...

A közvélemény megdolgozása eközben sok formában, sokféle tartalommal, sok helyszínen folyt. Nógrádi György, a kormányzati médiában gyakran szereplő biztonságpolitikai szakértő Dombóváron tartott előadást, és ezen azt a később minden oldalról cáfolt értesülését is bedobta, hogy az amerikai nagykövetség korábban Orbán eltávolításán dolgozott, és kifejezetten felkért egy másik fideszes politikust miniszterelnöknek. Ám ez olyan típusú állítás, hogy sem megerősíteni, sem cáfolni nem lehet, hacsak valaki elő nem áll azzal, hogy igen, én voltam az. Ami már csak azért sem fog megtörténni, mert az illető egy életre elásná magát (nem annyira) szeretett vezérénel. Ám Nógrádi hazát féltő eszmefuttatásának másik érdekes és könnyen cáfolható megállapítása az volt, hogy „a Németországba érkezett másfél millió migránsból mindössze ötven – nem ötvenezer, ötven – talált munkát”.

Nos, a német statisztikai hivatal adatai szerint 2015-ben és 2016-ban összesen mintegy 1,2 millióan kértek menedékjogot Németországban, és 2016 végéig 14%-uk, vagyis mintegy 170 ezer ember jutott valamilyen álláshoz. Erre persze lehet azt mondani, hogy ez kevés, hogy a többiek mekkora terhet jelentenek Németországnak, de a 170 ezer és az 50 között mégiscsak nagy különbség van. Nógrádi mentségére mondva azonban ő nem munkaügyi, hanem biztonságpolitikai szakértő. Vagy bizonytalanságpolitikai.

Nógrádinak volt még egy harmadik, Orbán álláspontját megtámogatni igyekvő megállapítása is. Az, hogy az Oroszország elleni szankciók nagyon meggyengítették Európát és Oroszországot, ugyanakkor „fantasztikusan feljöttek az amerikaiak”, akik szerint a szankciók bevezetése óta jelentősen növelték külkereskedelmüket az oroszokkal. Érthető, nem? Az Egyesült Államok a mi kárunkra próbálja megregulázni Putyint, ő maga bezzeg ebből is profitál.

A szocializmus időszakából visszamaradt jó kis amerikaellenesség általában beválik. Főleg, ha konkrétumok nélkül adják elő. Mert a tény az, hogy 2014-ben az Egyesült Államok exportja Oroszországba 10 milliárd 750 millió dollár volt, 2015-ben ez 7 milliárdra esett vissza, 2016-ban pedig még tovább csökkent, 5,8 milliárd dollárra. További adatokért tessék Nógrádi Györgyhez fordulni.

Ahhoz képest, hogy az oroszok elleni embargó állítólag minket is megnyomorít (?), a miniszterelnök megint győzelmi jelentéssel érkezett. Ezúttal az Apollo Tyres gyöngyöshalászi gumibroncsüzemének felavatására. Csak zárójelben jegyzem meg, hogy ez az az indiai cég, amelyet még Gyurcsány hozott volna Magyarországra 2008-ban, a Fidesz azonban környezetvédelmi okokra hivatkozva nekitámadt a beruházásnak, és az évekre le is állt. Orbán természetesen erről nem beszélt, viszont hogy ne essék semmilyen félreértés, a jelenlévők szemébe és fülébe mondta, hogy Magyarország továbbra is Közép-Európa termelési motorja akar lenni.

Hogy az akar lenni, még rendben volna. Csak az a „továbbra is”, az nem igaz. 2010 és 2016 között ugyanis a magyar ipari termelés 27%-kal nőtt, míg a cseh 28-cal, a lengyel 32-vel, a román 42-vel, a szlovák pedig 53%-kal. Milyen termelési motorról tetszik beszélni? Arról, ott a sor végén?

És közben szépen megindultak a Jobbik elleni támadások, párhuzamosan azzal, hogy a szélsőjobb oldali párt elkezdett középre húzódní, a Fidesz korábbi legbelső és legfelső gazdasági tótumfaktuma és oligarchája, Simicska Lajos pedig egyre nyíltabban kezdte őket támogatni. Ezzel Rogán Antalban is felébresztette az alvó oroszlánt. A Miniszterelnöki Kabinetirodát vezető miniszter a Terror Háza Múzeumnál, a Holokauszt áldozatainak emléknapján arra hívta fel a figyelmet, hogy a magyar parlamenti képviselők között vannak olyanok, akik „néhány éve még listázni akarták a zsidókat és beleköptek a Duna-parti cipőkbe: Gyöngyösi Márton és Kulcsár Gergely. Néven kell őket nevezni, mert jelenlétük az Országgyűlésben az áldozatok emlékéhez méltatlan és elfogadhatatlan. Egyetlen jóézésű ember sem tűrheti el, hogy ők parlamenti képviselők maradjanak.”

Most vagy az a helyzet, hogy a fideszes többségben nincsenek jóézésű emberek (amit nem tudok elhinni), vagy valami háttérbe szorította a jóézésüket. Tudniillik eddig nyugodtan eltűrték ezt a disznóságot, és egyetlenegyszer sem szólították fel a Jobbikhoz tartozó képviselőket, hogy mondjanak le mandátumukról. Rogánban is csak négy és fél évvel Gyöngyösi beszéde után támadt fel az a bizonyos jóézés. Remélem, a késlekedés miatt van benne egy kis rosszézés.

2017. MÁJUS

Európa bűnös, mi megpróbáljuk megmenteni. Ez a nagy erkölcsi és világhelyzet. Nem csoda, hogy Soltész Miklós, egyházi ügyekért is felelős államtitkár egy konferencián szemrehányást tett, amiért Európa szinte semmit nem tesz az üldözött keresztényekért: „egy szót nem szól, nem emeli fel a szavát, nem tesz semmit”.

Ellenben a muszlimokat ajnározzák, ugye? Ám lehet, hogy Soltész fülével van baj, mert Európa a szavát mindenképpen felemeli. Legutóbb például az Európai Parlament hívta fel a figyelmet emberi jogi jelentésében arra, hogy a keresztények a legveszélyeztetettebb vallási csoport a világon; a Közel-

Keleten és Észak-Afrikában a jelenlétük meg is szűnhet, ha így megy tovább. Az Uniónak egyébként van egy különleges megbízottja is, aki a vallásszabadság fenntartását próbálja segíteni a világon. Ha mással nem, legalább figyelmeztető szavakkal. Az viszont tény, hogy szavakban kétségtelenül a magyar kormány az első. Sőt mi vagyunk az egyetlen ország, ahol keresztényüldözés elleni államtitkárság is létezik. Így azért mindjárt más. Egy államtitkársággal tényleg megállíthatjuk az üldözőket.

Hogy a kínai kormány ellenében Magyarország miért nem védi az ottani keresztényeket, az egy másik kérdés. Pedig alkalom kínálkozott volna rá, hiszen Orbán és Sziijártó is járt Kínában. A külgazdasági és külügyminiszter azonban inkább Európát leckéztette azon a pekingi nemzetközi gazdasági fórumon, amelyen Orbán Viktorral együtt vett részt. Mint mondta, az Európai Unió versenyképessége folyamatosan csökken, ezért olyan stratégiákra van szükség, amelyek lehetővé teszik ennek megállítását.

Jól hangzik, harcosan, acélosan. Csak éppen az Európai Unió versenyképessége nem csökken folyamatosan. A legmértékadóbb nemzetközi versenyképességi rangsorban, a svájci Global Competitiveness Indexben 2017-ben az első 20 között 9 uniós ország szerepel, a következő 20-ban pedig további 8. 2010-ben ugyanakkor a mostani 17-hez képest csak 15-en voltak a legjobb 40 között. Igaz, Magyarország tényleg lecsúszott, mert most csak a 69., míg 2010-ben az 52. volt. De talán nem kellene összetévesztenünk magunkat az Európai Unióval.

Európát leszólta, a magyar sikerekkel természetesen büszkélkedett a külügyminiszter ugyancsak Pekingben. A büszkeség tárgya az volt, hogy a stratégiai partnerség szintjére emelte a kínai kormány a magyar–kínai kapcsolatokat, ami a legmagasabb kategóriának számít, és Sziijártó szerint azokkal az országokkal tartja fenn Kína, amelyeknek a legnagyobb jelentőséget tulajdonítja.

Innen üzenem a külügyminiszternek, hogy ez a bizonyos „legnagyobb jelentőségű” kategória több mint hetven országot jelent. Orbán Viktor remek hajrájával „futottunk még”.

Kínáról persze Orbán sem feledkezett meg. Hazatérve a Kossuth rádióban arról számolt be, hogy olyan országokat hívtak meg Kínába, az „Egy övezet, egy út” elnevezésű nemzetközi fórumra, amelyek a következő 2-3 évtized világgazdasági növekedésében potenciálisan szerepet játszanak, és ebbe a körbe beletartozik Magyarország is.

Mi az, hogy! Nagyon is – mondaná Gyurcsány. Ám a valóban nagyszabású pekingi fórumra 57 országot hívtak meg, és közöttük ott volt a görög és a szerb miniszterelnök – aligha országuk kirobbanó gazdasági potenciálja miatt –, vagy a mindössze 900 ezer lakosú Fidzsi szigetek kormányfője, sőt az évtizedek óta háborús övezetnek számító Afganisztán és a meglehetősen kilátástalan gazdasági és politikai helyzetben lévő Ukrajna képviselője is. Lehet, hogy Kínának valami másért fontosak? Mint ahogy mi is?

Ugyancsak a rádióinterjúban a miniszterelnök nem állta meg, hogy ne rúgjon bele egyet Európába, az európai demokráciába, és vele szemben a kínaiakat dicsérje. Szerinte a „kínaiak derűsebb emberek, tehát eleve ott a filozófiai gondolkodás középpontjában a harmónia és a harmóniára törekvés áll. A nyugati politika középpontjában meg a szabadságra való törekvés... ami mindig konfliktust jelent.”

El tudom képzelni, hogy egy-egy brüsszeli csúcsértekezleten vagy az Európai Parlament ülésein, ahol tetemre hívják Orbánt a jogállam módszeres szétverése miatt, a miniszterelnök mogorva arcokat lát maga körül, míg Kínában mindenki udvariasan mosolyog rá. Ám a minden évben megjelenő úgynevezett világ boldogságindexen (amely egy alapos, tudományos igényű felmérés, és azt vizsgálja, a világ különböző országaiban mennyire elégedettek az emberek) az első 10 országból 7 európai, a második 10-ből pedig 6. Magyarország ugyanakkor csak a 75-ik, nálunk még a románok és a

beloruszok is boldogabbak. Az élen álló európaiakhoz képest Kína a 79-ik, mert a kínaiak a hihetetlenül gyors gazdasági fejlődés ellenére nem érzik magukat boldogabbnak, mint 20–25 éve. A kínai derű – vagy ború – úgy látszik, változatlan. Az európai szabadságvágy szintén.

De hogy valamilyen komoly baj lehet a magyarokat szüntelenül bíráló európaiakkal, az nem kétséges. Boross Péter, volt miniszterelnök is megszólalt azzal kapcsolatban, hogy Frans Timmermans, az Európai Bizottság alelnöke antiszemita felhangúnak minősítette Orbán Soros elleni támadásait. Boross szerint azonban Timmermans kijelentése szellemi szürkiségre utal, és azt mutatja, hogy „az unió szellemi csapatában nem az első vonalú személyiségek vannak egyik országból sem”.

Na, most, ami személy szerint Timmermans képességeit illeti, ő korábban Hollandia külügyminisztere volt, vagyis nem másodvonalbeli politikus. Egy másik bizottsági alelnök, a inn Katainen évekig vezette a inn kormányt. A francia uniós biztos, Pierre Moscovici azelőtt gazdasági és pénzügyminiszterként dolgozott, Jean-Claude Juncker, a Bizottság elnöke pedig a leghosszabb ideig hivatalban lévő demokratikusan választott miniszterelnök volt az egész világon. Ja, és el ne felejtsük az Európai Bizottság magyar tagjáról, Navracsics Tiborról, az örökös miniszterelnök, Orbán Viktor egykori helyetteséről. Csak nem szellemileg szürke, másodvonalbeli ő is?

Fújjuk ki magunkat, és az európai meg a világpolitikát kicsit félretéve térjünk haza, a megnyugtató hazai vizekre. Kovács Zoltánt, a kormány szóvivőjét egy tévéműsorban arról kérdezték, hogy lehet az, hogy Orbán Viktor édesapjának és testvéreinek vállalkozásai az elmúlt években nagy lendületet vettek, őpedig úgy válaszolt, hogy az Orbán család vállalkozásainak bevételei a 2010-es 1,9 milliárdról 2015-re azért emelkedhettek 5,2 milliárdra, mert közben a magyar gazdaságot rendbe tették, és a gazdaság, illetve benne az építőipar elindult fölfelé.

Akkor számoljunk egy kicsit: Orbánék forgalmának több mint két és félszeres növekedéséhez képest a magyar gazdaság ugyanezen idő alatt alig 15%-kal termelt többet, az építőipar ráadásul semmivel. A 2010-es 2345 milliárdos építőipari termelési érték 2015-re nagyjából változatlan maradt, sőt 2016-ban nagymértékben, kétezer milliárd alá csökkent. Még szerencse, hogy közben az Orbán család vállalkozásai szárnyaltak. De vajon miért, kormány szóvivő úr? Lehetséges, hogy nem tudja a választ?

2017. JÚNIUS

Még messze nem volt újabb nemzeti konzultáció Sorosról, de a kérdéseket már elkezdték bedobni a köztudatba. A miniszterelnök és emberei egymás után ismételtették, hogy Soros György egy cikkében nyíltan meghirdette: egymillió migránst be kell hozni Európába.

Pedig addigra már régen írt egy másik cikket, amiben nem volt szó egymillió migránsról. Az a cikk, amire most hivatkoztak, még 2015 szeptemberében, a menekültválság csúcspontján jelent meg, és abban Soros arról írt, hogy a világméretű pánik elkerülése érdekében az EU-nak ki kellene nyilvánítania: befogad évi egymillió embert. Aztán a pánik és a menekülthullám kezdett lassan szűnni, úgyhogy Soros is változtatott az elképzelésén. A Foreign Policy című folyóiratban 2016-ban már azt javasolta, hogy az Európai Unió engedjen be szabályozott, legális formában évi 300 ezer menekültet, mert ez még elég nagy szám ahhoz, hogy a menekülők számára életben tartsa a reményt, és ne ösztönözze őket arra, hogy illegális módon jussanak be az Unió területére. Mellesleg Soros ebben az újabb cikkében még arról is írt, hogy nem támogatja a kötelező befogadási kvótát sem, ami ellen Orbán olyan kitartóan harcol. Lám, ilyen egy ravasz maffiózó: képes azt a látszatot kelteni, mintha bizonyos

dolgokban egy húron pendülne a magyar haza védelmezőjével, a migránsok elleni harc apostolával. Nem csoda, hogy egész maffiahálózatot tart fenn nálunk.

Ja, meg egy egyetemet is, bár ki tudja, meddig. A kormány alá dolgozó pestisracok.hu és a Magyar Idők szerint nem is lenne kár érte, hiszen a CEU minden híresztelés ellenére nincs a világ legjobb egyetemei között, mert nem szerepel a brit QS World University Rankingsfriss rangsorában, míg több magyar egyetem igen; a legelőkelőbb helyen szereplő Szegedi Tudományegyetem a legjobb 600 között van.

A CEU is. Sőt még előbb. Sokkal előbb. Csak nem az általános listán, mert a CEU nem folytat alapképzést, mint a nagy, általános egyetemek, csak diploma után ad újabb diplomát. A szakrangsorokban azonban kiemelkedik a magyar egyetemek közül. A politikatudományban a 42., szociológiában az 52., társadalom- és szociálpolitikában az 55., történelemben pedig a 105. legjobb felsőfokú oktatási intézmény a világon. Olvasásból és szövegértésből viszont a magyar kormánypárti sajtó az utolsó. Bár az is lehet, hogy szándékos, rosszindulatú félrevezetésből az első között a helye.

A miniszterelnök rendszeresen nyilatkozott az elmúlt nyolc évben a futballról, és mindig bizakodóan. Az állami sporttévében kijelentette, hogy „a magyar futballban ma azért mennek jobban a dolgok, mert vannak akadémiaiak. [...] A legnagyobb érték a magyar labdarúgásban ma az akadémiai rendszer. Ezt kell megőrizni, és ezt kell erősíteni. Ezt kitanultuk az elmúlt tíz évben, ehhez értünk.”

Mint tudjuk, a futballt gólra számolják, ezt a miniszterelnöki interjút meg nyilván öngólra. Orbán ugyanis pár nappal azelőtt beszélt, hogy a magyar válogatott történelmi vereséget szenvedett Andorrától. Azóta egyébként már Luxemburgtól is begyűjtöttünk egy vereséget novemberben, de ettől függetlenül már előtte is tudtuk, hogy az akadémiai rendszer nem hozott semmi eredményt. A Puskás Akadémia NB I-es csapatába például nem férnek be a saját nevelésű játékosok. A levegőbe beszélést ugyanakkor jól kitanultuk. Ehhez értünk. A labdához, a labdarúgáshoz kevésbé.

Ha sport, hadd legyen sport. Akarom mondani, politika. A Momentum Mozgalom a budapesti olimpia lefújása óta a Fidesz bögyében volt, és minden alkalmat meg is ragadtak, hogy hiteltelenné tegyék őket. Miután például – még májusban – néhány momentumos besétált a kormányt feltétel nélkül kiszolgáló Origo szerkesztőségébe, hogy megkérdezze a munkatársakat, miért közölnek róluk valótlanságokat, Kövér László is felhorgadt. Az Országgyűlés elnöke Schmidt Mária lapjában, a Figyelőben szimplán a nácikhoz hasonlította őket. Szerinte egyáltalán nem új, amit a momentumosok az Origóban műveltek. „A nácik hatalomra jutását ábrázoló filmekben visszatérő motívum, amint ilyen legénykék járnak a szerkesztőségeket, hogy rendet csináljanak.”

Csak úgy mellékesen emlékeztetnék arra, hogy a jobboldalon állandóan felháborodottan hánytorgatják fel, amiért egyesek nácinak, fasisztának vagy antiszemitának nevezik őket, ami nemcsak hogy nem igaz, de szerintük a legsúlyosabb vádak egyike. Ehhez képest a momentumos „legénykék” senkit nem fenyegettek, és nincs is mögöttük semmilyen erő vagy hatalom, amivel fenyegethetnének, mégis a legmagasabb szinten nácizták le őket. Ha valakik netán a náci módszereket másolták volna Magyarországon, akkor azokat inkább a Nemzeti Választási Irodában kell (vagy kellett volna) keresni, de a hatóságok a feljelentések ellenére sem keresték őket, pedig a verőemberek fizikailag akadályozták meg, hogy egy szocialista politikus népszavazási kérdést nyújtson be az irodánál. Igaz, a sajtóban az Orbán-kormány látszólag finomabb eszközöket alkalmaz, mint két-három vékonydongájú momentumos egyébként egyáltalán nem ijesztő besétálása és az újságírók kérdőre vonása, de ebbe a törvényesnek látszó beavatkozásba a független magyar sajtó jelentős része ugyanúgy belehalt, mint ahogy diktatúrák alatt a nyílt erőszakba. Nem mondom rá, hogy ámen.

„Hogy az elvesztett világháború, a vörös terror 133 napja és a trianoni diktátum roppant súlya alatt mégsem temetett minket maga alá a történelem, ezt néhány kivételes államférfiúnak köszönhetjük. Horthy Miklós kormányzónak, Bethlen István miniszterelnöknek és Klebelsberg Kunó miniszternek” Ezt mondta Orbán a Klebelsberg Emlékhely és Vendégház felavatásán Pesthidegkúton. Súlyos mondatok. A Horthy-rendszer tudatos restaurálása ugyan már 2010 óta nyilvánvaló, az alaptörvény megszületése óta pedig már gránitba is van vésve, de a miniszterelnök odáig még nem merészkedett, hogy Horthyt kivételes államférfiúnak nevezze. Most ez is megtörtént. És amikor brüsszeli sajtóértekezletén magyar újságírók megkérdezték erről, azt felelte, hogy a „Klebelsberg-féle megnyitó beszéd minden szavát tartom”. Mint mondta, nevetségesnek tartja azt a gondolkodást, hogy a kultuszminiszter „jó fiú, a miniszterelnök jó fiú”, aki meg őket kinevezi, a kormányzó, annak ebben nincsenek érdemei.

A védekezés persze gyászosan félrevezető és gyáva. A „jó fiú” – ami egyébként ugyancsak erősen vitatható kifejezés – ugyanis egyáltalán nem azt jelenti, hogy „kivételes államférfiú”. Amit pesthidegkúti beszédében Orbán még azzal is megtoldott, hogy „ezt a tényt nem vonhatja kétségbe Magyarország második világháborús gyászos szerepvállalása sem”. De. Természetesen kétségbe vonhatja. Sztójay Döme ugyanis egyáltalán nem volt „jó fiú”, Szálasi Ferenc ugyancsak nem, és az ő kinevezésükben is voltak Horthynak „érdemei”. Ha tetszik, kivételesek. A következmények pedig kivételes történelmi tragédiához vezettek.

A kérdés, hogy lesz-e elég „kiművelt emberfő”, aki átlát ezen a történelmi szítán. Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere szerint nyilván lesz, mert tovább emelkedett a felsőoktatásba felvettek száma.

Kínos, amikor a miniszter azt mondja: hogy, pedig dehogy. A felvett diákok száma tudniillik nem emelkedett, hanem csökkent. Nem kicsit, nagyon. 2010-ben még 140 ezren jelentkeztek egyetemekre és főiskolákra, és közülük 98 ezret vettek föl, 2016-ban már csak 111 ezren adták be felvételi kérelmüket, és 75 ezren nyertek felvételt, '17-ben pedig tovább csökkent a jelentkezők száma. Tessék mondani, hogy lesz a feketéből fehér? Miniszteri blöffel?

Orbán azonban eközben a messzi távolba, Törökországba szólította a kötelesség. A török–magyar üzleti fórumon, Ankarában azzal bókolt meghívóinak, hogy „Törökország kiszámítható módon hamarosan Európa legnagyobb országává válik: most 80 milliós, nemsokára 100 milliós lesz.”

Nem tudom, a miniszterelnök hogy számította ezt ki, de a demográfiai becslések szerint Törökország lakossága még 2050-re is csak 96 millió lesz. De tegyük föl, hogy a 96 millió már majdnem száz, 2050 pedig beletartozik a „hamarosan” kategóriába. Ám ez a 96 millió még akkor is jóval kevesebb, mint Oroszország lakossága, amely a mostani 144 millióról addigra valószínűleg 133 millióra csökken. Te jó ég, hogy fogja kimagyarázni Orbán Putyin előtt, hogy nem Oroszország, hanem Törökország lesz mindjárt Európa legnagyobb országa? Úgy, hogy legközelebb Moszkvában majd azt mondja neki, hogy hamarosan Oroszország lesz a világ legnagyobb hatalma?

Addig is érdemes Törökországot, Európa várhatóan legnagyobb hatalmát Magyarországra édesgetni. Mivel is? Egy terrorizmustól sújtott, a szír polgárháborúba alkalmanként beavatkozó ország üzletembereit, mondjuk azzal a szöveggel lehet hozzánk csalogatni, hogy „Magyarország Európa legbiztonságosabb országa”.

Azért ez így egy kis túlzás. Meg úgy is. Bár a statisztikai módszerek különbözősége miatt ilyen összehasonlítást nehéz, sőt szinte lehetetlen tenni, de ha már a miniszterelnök mégis megtette, akkor Csehország speciel biztonságosabbnak látszik. Ott ugyanis 2016-ban 248 ezer bűncselekményt regisztráltak 10 és fél millió lakosra, míg nálunk 290 ezret 9,8 millióra. Csak nehogy a török befektetők

Budapest helyett véletlenül Prágába tévedjenek! Ám még mielőtt rossz repülőre szállnának, van egy nemzetközi felmérés, amely számos biztonsági szempontot vesz figyelembe: ezt hívják Global Peace Indexnek. Ebben kétségtelenül jól állunk, Magyarország a 15., csak hát 9 másik európai ország előttünk jár Dániától Ausztrián át Csehorszáig. Nem baj. Ha az aranyérem nem is, a 15. hely is szépen csillog Ankarában.

2017. JÚLIUS

Nyárra már világossá vált, hogy a kormány gazdasági tervei bejönnek, és 2017-ben a gazdasági növekedés gyorsabb lesz, mint az előző évben. Nem kellett hozzá persze semmiféle gazdasági csoda, elég volt annyi, hogy ebben az évben jelentősen megnőjön az uniós támogatási pénzek összege. Mindenesetre Orbán és Tsai többször is ráerősítettek a kedvező hírekre. Maga a kormányfő például azzal, hogy közben szerinte még a függetlenségünk is nagyobb lett. A Mol 25%-ának visszavásárlásával, a paksi atomerőmű építéséről szóló megállapodással, valamint a szlovákiai gázvezeték megépítésével „Magyarország energiakiszolgáltatottsága jelentősen csökkent az elmúlt időszakban”.

Vagy nem. Sőt a kiszolgáltatottságunk az oroszokkal szemben a paksi hitel miatt még fokozottabb, mint korábban. Ami valóban radikálisan csökkent, az az energia ára, ez viszont nem tőlünk függött, hanem a világpiac alakulásától, és szerencsére ettől Magyarország is könnyebben lélegzett. Meg persze Orbán is könnyebben, nagyobb lélegzettel mondhatta a magáét.

Az öndicséret nemcsak hazafelé szólt, hanem külföldre is. A magyar–izraeli üzleti fórumon a miniszterelnök azt állította, hogy a V4-ek gazdasági teljesítménye együtt lenyűgöző. „A G7-ek sorában a teljesítményünkkel a negyedik helyen lennénk, a G20-ak sorában pedig a hatodik helyen szerepelnénk.”

Ugyan már, dehogy. A G7-ek, vagyis a 7 legerősebb gazdasági hatalom közül a legkisebb, Kanada GDP-je is mintegy 1700 milliárd dollár, a V4-eké pedig összesen ennek körülbelül a fele. Ami meg a G20-akat illeti, ez a négy ország együtt csak Szaúd-Arábiát és Dél-Afrikát előzi meg. Oszt jó napot. Tessék felébredni!

De Lázár János sem ébredt fel. Ő is sajátos álmvilágban szónokolt, valószínűleg megrészegülve a Vizes Világbajnokságtól, amely a rendezők és a magyar kormány illetékesei szerint különösen turistacsábító rendezvény: az illetékes államtitkár előzetesen 200 ezer plusz látogatót várt Budapestre. A Miniszterelnökséget vezető miniszter erre aztán egy jókora lapáttal tett rá, azt állítva, hogy Magyarország GDP-jében a turizmus 15–20%-ot tesz ki.

Hogyne. A KSH adatai alapján a GDP megtermelésében a szálláshely-szolgáltatás és vendéglátás összesen 1,7%-kal szerepel. De még a Turisztikai Ügynökség sajátos szempontjait tükröző összegzés szerint is (amibe beleszámították az összes, turizmushoz kapcsolható közvetett szolgáltatást és iparágat, az úgynevezett multiplikátor hatást) csak 1558 milliárd forintos forgalom jött össze, ami a GDP kevesebb, mint 5%-a, bár nekik ez érdekes módon 9,8%-ra jött ki. De hogy Lázár fejébe az 1,7, az 5 meg a ki tudja, honnan szalajtott 9,8% helyett hogy került végül a 15–20%, azt talán még a mindentudó főnöke sem tudja. Hacsak nem fideszes multiplikátor hatással.

Azért a szokásos migránsozás sem maradt el a szokásos valótlanságok kíséretében. Szijjártó Péter külügyminiszter Washingtonban, a konzervatív Heritage Alapítványnál tartott beszédében kijelentette: Magyarország soha nem állította azt, hogy az illegális bevándorlók terroristák, de megvan az esély arra, hogy a migráncsoportokkal együtt terroristák is bejussanak Európába.

Lám, milyen korrektnek és igaznak látszik a miniszteri magyarázat Amerikában. Csakhogy mi volt olvasható a tavaszi úgynevezett nemzeti konzultációban? Hát ez: „Az elmúlt időszakban egymást követték a terrortámadások Európában. Ennek ellenére Brüsszel kényszeríteni akarja Magyarországot, hogy az illegális bevándorlókat engedjük be.” Tessék mondani, ez nem azt jelenti, hogy a bevándorlók terroristák? A gyengébbek és Szijjártó kedvéért: de. Gondolom, a Heritage Alapítványt sem lehetett ezzel a takarmánnyal megetetni.

A legszebb az, amikor magasan szárnyal a kormányzati fantázia. Tuzson Bence, kormányzati kommunikációért felelős államtitkár a székelgyöldi Nyergerstetön nyilván mély, őszinte átérzéssel és hazafiúi hevülettel beszélt az összegyűltekek előtt, imigyen: „Magyarország2010 óta nem egy határok által körbezárt terület, hanem minden magyar közössége, hiszen minden magyar megkaphatja a magyar állampolgárságot.”

Ettől azonban még Magyarország 2010 óta is egy határok által körbezárt terület. Ha nem így volna, talán nem kellett volna kerítéssel védeni a határokat, ugye?

2017. AUGUSZTUS

A kormánynak menekültügyben van egy hivatásos, kinevezett, napi 24 órában ügyeletes riogatója, ijesztgetője, a miniszterelnök belbiztonsági tanácsadója, Bakondi György személyében, aki a veszélyes migránsokkal fenyegető rendszeres nyilatkozataival igyekszikfenntartani az általános riadalmat és éberséget. Ezúttal azt mondta, hogy mind a három európai migrációs útvonalon nagy a forgalom: Spanyolországban megduplázódott, Olaszországban nagyságrendekkel nőtt, Görögországban pedig szintén bőséges az utánpótlás a Törökország felől induló szíriaiakból.

Mindebből könnyen levonható a szomorú következtetés: megint elárasztanak bennünket ezek a sehonnaiak. Csakhogy a szövegből szinte semmi nem volt igaz. Nincs bőséges utánpótlás a Törökország felől Görögországba érkező szíriaiakból, mert az év első hét hónapjában mindössze 11 és fél ezren jutottak el a görög szigetekre, és ezeknek is csak a fele volt szíriai. A spanyol duplázás még ennél is kevesebb, mindössze 6 és fél ezer embert jelent, és Olaszországba sem nagyságrenddel több menekült érkezett, hanem a tavalyi 92 ezernél alig több: 95 ezer. Azóta egyébként a számok még tovább csökkentek: a 2016-os 362 ezer után 2017-ben csak 171 ezren jutottak be Európába. Ideje volna számológépet cserélni. De lehet, hogy Bakondi ehelyett kap a miniszterelnöktől egy szorzógépet.

Állandóan fenn kell tartani a fenyegetettség érzését, aztán pedig meg kell védeni szegény magyar népet. Ilyen faék egyszerűségű (vigyázat, ez nem az oroszok által felújított és gyakran lerobbanó 3-as metró faékje) az Orbán-kormány propagandaháborúja. Amely ünnepnapokon sem szünetel. Simicskó István, honvédelmi miniszter a Kossuth téren rendezett ünnepélyes tisztavatón jelentősegteljesen közölte, hogy meg kell védeni az ország határait, fel kell lépni az olyan veszélyek ellen, mint az illegális bevándorlás és a terrorizmus, mert úgy tűnik, Brüsszel feladja hitét, elveszíti fundamentumát. Az államalapító Szent István azonban a fiához írt intelmeivel ma is utat mutat, hiszen az első három intellem a hit fontosságáról, a negyedik pedig a vitézekről szól, akik megvédik a hazát, mondta Simicskó.

Tovább kellene olvasni, Miniszter Úr. A négy intelmen kívül van még hat, amelyek közül az egyik arról szól, hogy „a jövevényeket jóakarátún gyámolítsad és becsben tartsad, hogy nálad szívesebben tartózkodjanak, mintsem másutt lakjanak”. Egy másik pedig arról, hogy „a szeretetre támaszkodva ne csak atyafiságodhoz és rokonságodhoz, vagy a főemberekhez avagy a gazdagokhoz, a szomszédhoz és az itt lakókhöz légy kegyes, hanem még a külföldiekhez is, sőt mindenkihez, aki hozzád járul”.

Lehet, hogy Brüsszelben a többi intelmet is elolvasták? És esetleg az is elképzelhető, hogy nem Brüsszel adta fel a hitét, hanem Budapest?

Augusztus huszadikán persze mindig Szent Istvánba kapaszkodnak a politikai hitszónokok. Lázár János is így tett Makón, ahol azt hangsúlyozta, hogy Szent Istvánnak volt bátorsága, hogy mások előtt olyan utat válasszon Európában, amelyen még csak kevesen jártak.

Nem, ez sajnos nem így volt. Tudom, hogy ez nagyon nem illik a Fidesz világ- és önképébe, de a tény az, hogy körülöttünk már jóval korábban szinte mindenki ezen az úton járt. A horvátok például a hetedik században megkezdték a kereszténység felvételét, a szerb uralkodók 870 körül, az első Bolgár Birodalom 681-ben jött létre, I. Borisz pedig már 864-ben eltörölte a pogányságot. Csak úgy mellel Európában az első keresztény monostor is Bulgáriában épült 344-ben. Tőlünk északra a Morva Birodalom a kilencedik században tért át a kereszténységre, az első lengyel fejedelem, I. Mieszko 966-ban vette fel a kereszténységet, és akkor még a Német-római Birodalomról nem is beszéltünk. Mint ahogy Lázár sem. Egyébként jobb is.

Még két bájosan naiv vagy inkább gonoszul álnaiv állítás ebből a hónapból. Az egyik Kósa Lajostól, a Fidesz frakcióvezetőjétől, aki azzal magyarázta az Európa Tanács szakértői testületének, a Velencei Bizottságnak az elmarasztaló állásfoglalását a magyar felsőoktatási törvényről (tudják, ez az, amivel ki akarják nyírni a Soros által alapított egyetemet), hogy a Velencei Bizottságban is vannak Soros György által pénzelt emberek, és nekik azt kell csinálniuk, amit a gazda mond.

A helyzet – mármint a valóságos helyzet – az, hogy a Velencei Bizottság álláspontját három jogász fogalmazta meg. Gazdájuk az Európa Tanács. Egyikük a zürichi, a másik az amszterdami egyetem professzora és egyben a holland kormány tanácsadó testületének tagja, a harmadik, egy brit professzor pedig a felsőoktatási jog szakértője és annak a macedóniai South East European Universitynek az igazgatótanácsi elnöke, amelynek létrehozását 2001-ben az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet kezdeményezte. Bár nyilván ez a nemzetközi szervezet is Soros zsebében van. Csakúgy, mint az összes európai országot magában foglaló Európa Tanács, amely a Velencei Bizottságot fenntartja. Nem lehet könnyű Sorosnak ilyen óriási zsebet hordania, amelybe ennyi mindenki belefér.

A másik vad álnaivitás Megyeri Dávidtól, a kormánypárti Magyar Idők munkatársától származik: „az IMF úgy intézte, hogy a következő magyar kormánynak kelljen visszafizetnie az MSZP–SZDSZ-kormány által felvett gigahitelt 2010 után”. Igen, jól értik. A Nemzetközi Valutaalap azért adott kölcsönt 2008-ban a Gyurcsány-kormánynak, hogy azt az Orbán-kormánynak kelljen majd törlesztenie.

Nyilván ezek a liberálkomcsik különleges elbánásban részesülnek az IMF-ben, máskülönben úgy kaptak volna hitelt, hogy lehetőleg másnap már vissza is adják. Hát nem ez lett volna az igazságos? A hitelt az fizesse vissza, aki fölvette, és lehetőleg azonnal. Nem ráterhelni szegény, ártatlan Orbán Viktorra, aki így nem tudta teljes energiáját a haza megmentésére áldozni. Ha egyébként még nem mondtam volna, a kölcsönt nem kormányok, hanem országok kapják, és azoknak kell visszafizetniük, hiszen kormányok jönnek, kormányok mennek, és mindegyik az országot képviseli. Legalábbis ebben az esetben „az IMF úgy intézte”.

2017. SZEPTEMBER

Szeptember, tanévnyitó, így szokott ez lenni. De micsoda tanévnyitó! Maga Orbán Viktor miniszterelnök beszélt Pécsen, a nemzeti felsőoktatási tanévnyitón, és nem csupán a tanévről, az oktatásról, a

diákokról és a tanárokról szolt, hanem ennél valami sokkal jelentősebb dologról. Bejelentette, hogy „Magyarországot mára európai középállammá tettük”.

Ez igazán gyönyörű volt. Mint amikor annak idején a pártkongresszus ünnepélyesen közölte, hogy leraktuk a szocializmus alapjait. Középállam! Hát nem dicsőséges és magasztos? Micsoda kimagasló siker! Éljen! Éljen! Ja, hogy Magyarország eddig is, a Fidesz nélkül is középhatalom volt, bármit jelentsen is ez? Hiszen mi más lenne egy ország, amely a 47 európai állam között a 17. a lakosságszám, 18. a terület és a 21. a megtermelt GDP alapján. Ha ez nem középállam, akkor tessék mondani, micsoda?

Siker, siker hátán, ismét csak a kormányfő interpretációjában, ugyancsak a pécsi egyetemen. Az idei tanévben több mint negyedmillió hallgatónk lesz országSZerte, tudatta velünk Orbán.

Stimmel, de az igazság máshol van. A 2016–17-es tanévben ugyanis még 287 ezer volt az egyetemi és főiskolai hallgatók száma, vagyis több mint amennyi 2017–18-ban lesz. De még ez is hagyján, mert 2010-ben még 370 ezren tanultak a felsőoktatásban, vagyis az Orbán-érában a csökkenés százezres. Győzelemnek, diadalnak, sikernek beállítani mindezt – na, ehhez tényleg egy kivételes képességű Orbán kell.

Oktatás letudva, migránspolitika melegen tartva. Kötcsén, a Polgári Piknik rendezvényén a miniszterelnök arra figyelmeztetett, hogy egy, a NATO köreiben publikált számítás szerint 2020-ig 60 millió migráns kelhet útra Afrikából, többségükben Európa felé.

A NATO köreiben. Kellően homályos körülírás, nem? Úgyhogy kezdjük mindenekelőtt azzal, hogy ha három év alatt valóban 60 millió ember özönlene el Európát, akkor nincs az az isten, sőt nincs az az Orbán, akár száz kerítéssel, aki meg tudná állítani őket. És mivel egy ekkora tömeg nem elsősorban a háborúk, hanem a klímaváltozás következtében terjedő éhínségek elől menekülne, nincs az a keresztény ember, aki visszalökdösné őket a biztos halálba. Ugye? – kérdezem félve. De ne fessük ezt a szörnyű ördögöt a falra, hanem maradjunk a tényeknél, hiszen jelenleg nincs tömeges éhhalál Afrikában, és a klímaváltozás sem fog a 2020-ig hátralévő két évben hirtelen bekövetkezni.

Ám akkor honnan való ez a nyilvánvalóan és szerencsére téves információ? Nos, nem a NATO köreiből, hanem a brit védelmi minisztérium Globális Stratégiai Trendek című több száz oldalas kiadványából (nem mintha Orbán vagy bárki más ezt elárulta volna), amelynek mindössze egyetlen, odavetett mondata foglalkozik ezzel, és amely egyáltalán nem friss, hanem 2014. április 30-i keltezésű. Mivel azonban azóta már eltelt három év, ráadásul közben volt egy példátlan menekülthullám, és mégsem érkezett Afrikából időarányosan 30 millió ember, enyhén szólva kétkedve kellene fogadni, nem pedig titokzatosan ezzel megrémíteni a társadalmat.

De persze valamikor, valahonnan, valamennyi idő alatt valóban el fog menni 60 millió ember valahová, úgyhogy Orbán már megint igazat mondott.

Ez volt a 60 milliós „igazság”, most jön a 270 milliárdos. A miniszterelnök az Európai Bizottság elnökéhez, JeanClaude Junckerhez írott levelében azt kérte, hogy az Unió fizesse ki a Magyarország által eddig a határvédelemre költött 270 milliárd forint felét, elvégre mi Európát védtük a betolakodókkal szemben.

Meg vagyok lepve, hogy csak 270 milliárd. Márciusban tudniillik Lázár János már 284 milliárd forintos kiadásról beszélt, márpedig nehéz elképzelni, hogy az azóta eltelt félévben csökkent volna a számla. Ám ha megpróbáljuk összerakni a lehetséges költségeket, és netán tényként fogadjuk el azokat a korábbi, eléggé homályos állításokat, amelyek szerint a két kerítés összesen 50 milliárd forintba került (bár erről is minden alkalommal egészen más számokat hordtak össze), akkor is kérdés, mire kellett

további 220–230 milliárdot költeni. Még ha folyamatosan ötezer határvadász, járőr, rendőr, katona őrizné is a déli határszakaszt (ennyi egész biztosan nem), annak a bér- és túlórákiadása nem lehetne több mint évi 25–30 milliárd forint, ami két évre maximum 50–60 milliárdot tenne ki. Tessék mondani, hogy a fenébe jöhetett akkor össze az a 270 milliárd, amikor az ország teljes honvédelmi költségvetése ennél nem sokkal több, 350 milliárd. Tetszenek ismerni a számokat? Vagy csak a ceruza fog vastagon. Hadd lássák Brüsszelben.

Orbán bejelentése után aztán a Belügyminisztérium kiadott egy részletesebb elszámolást is arról, hogy mi mennyi, de abban sem lehet értelmes magyarázatokat találni. A kiadások zöme a rendőrségre ment el (99 milliárd 659 millió), valamint a büntetés-végrehajtásra (83 milliárd 800 millió) és a honvédségre (60 milliárd 571 millió). Hogy ebből mi vonatkozik a kerítésre, mi egyéb technikai felszerelésekre, útépitésre és mennyi bérre (beleértve a majdnem ingyen dolgozó rabokat), az nem derül ki. Ám hogy felfogjuk, mennyi ez az irdatlan pénz, amit novemberben további 51 milliárddal egészítettek ki (vajon mi a fenére?), ebből a most már összesen 320 milliárdból a 150 kilométeres határ mellett teljes hosszában egy kétszer két sávós autópályát is meg lehetett volna építeni. Önök tudják, miről beszélnek? Mert mi nem tudjuk, mire költenek.

Az önlebuktatásnak számos remek példája és formája van, Orbáné például általában az, amikor azt mondja, amit éppen a közönsége hallani akar, nem törődve azzal, hogy korábban egészen mást mondott vagy mást képviselt. A Keresztény Értelmiségiek Szövetségének kongresszusán például alaposan kioktatta nyugati szövetségeseinket. Akik ma az erkölcsi felsőbbrendűség pozíciójából beszélnek rólunk, amiért nem akarunk bevándorló országgá válni, fejtegette, inkább önvizsgálattal tartoznának maguknak, mert nem a segítséget vitték oda, ahonnét a népvándorlás jön, hanem a bajt. Hiszen „a nagy európai államok részvételével bombázták le azt a Líbiát, amely addig megfogta a népvándorlás hullámain, és Szíriát sem a sírek tették tönkre, hanem a nyugati beavatkozás.”

Jobb- és baloldali magyar egyaránt szereti a nagyhatalmakra tolni a világ bajaiért viselt és viselendő felelősséget. Elvégre mi kicsik vagyunk (még ha középállam is), nekünk semmihez semmi közünk. Orbán tehát tudatosan beletrafál a magyar lelkeletbe. Csak az a probléma, hogy Szíriát a sírek tették tönkre, közben pedig az Orbán-kormány mind Szíriában, mind Líbiában készségesen támogatta a nyugati politikát. A magyar külügyminisztérium 2011. március 20-án nyilatkozatban üdvözölte a líbiai beavatkozást, azt, „hogy szövetségeseink megkezdték a BT-határozat kikényszerítését... A katonai erő alkalmazása a demokratikus berendezkedésért küzdő polgári lakosság megvédését szolgálja a Kadhafi-rezsim kiszámíthatatlan reakciójától.” Ami pedig Szíriát illeti, 2013. szeptember 13-án Takács Szabolcs helyettes külügyi államtitkár Washingtonban így nyilatkozott: „Magyarország már tavaly decemberben megszakított minden kapcsolatot Aszad rezsimjével. Ezt a politikát határozottan folytatva a közép-európai térségből elsőként álltunk ki politikai deklarációnkkal az Egyesült Államok mellett... Tehát a nyomást fenn kell tartanunk a rezsimen, és Magyarország továbbra is határozottan ki fog állni e mellett az amerikai politika mellett.” Ajjaj. Lehet, hogy Orbán is bűnös a népvándorlásban?

Nem, a bűnös mindig máshol van, a sikereket viszont mindig itthon érjük el. Na, azért nem mindenki, de a kormány biztosan. A 250 ezredik Széchenyi-kártya átadása alkalmából rendezett ünnepségen Orbán Viktor vitába szállt azzal a „színvonalatlan nézet”-tel, amely szerint a magyar gazdaság csak azért fejlődik, mert uniós támogatások állnak rendelkezésre. Márpedig a magyar költségvetés mintegy 18 ezer milliárd forinttal gazdálkodik, míg az uniós támogatás mindössze 1000–1500 milliárd, nettóban számolva, vagyis „nem szabad engednünk, hogy a mostani gazdaságpolitikai sikereket külső tényezőknek tulajdonítsa bárki”.

Még hogy bárki? Tekintélyes, a jobboldalhoz közel álló közgazdászok is jórészt külső tényezőknek tulajdonítják a sikereket, nyilván színvonaltalan nézetekkel és érveléssel. Amihez hadd járuljak hozzá én is eggyel. Az Orbán által említett 18 ezer milliárdos költségvetésbe (ami 2015-ben csak 16,4 ezer milliárd volt) nem 1000–1500 milliárd forintos támogatás folyt be, hanem 2562 milliárd. Aztán amikor 2016-ban csak 1400 milliárd jött Európából, mindjárt a felére esett vissza a magyar gazdasági növekedés, és drámaian, 20%-kal csökkentek a beruházások. Idén, 2017-ben megint több a betervezett uniós pénz (2160 milliárd), és csodák csodája, gyorsul a gazdaság. Ilyen ez az uniós hullámvasút, amelytől nem függ semmi. Hoppá!

2017. OKTÓBER

A keresztények üldözéséről tartottak nemzetközi konferenciát Budapesten. Ebbe nagyon beleálltunk, amióta az Európai Unió rossz szemmel nézi, hogy az Orbán-kormány nem hajlandó menekülteket befogadni. Bezzeg, amikor a keresztényeket üldözik, ti oda se figyeltetek – üzeni válaszul Budapest Brüsszelnek. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes elmondja, milyen keresztényi ez a kormány, ha üldözött keresztények fordulnak hozzá. A konferencián pedig megsúgja, hogy több mint ezer kopt családot fogadott be Magyarország, akikről viszont azért nem adhat több információt, mert veszélyeztetné az érintetteket.

Erről a jótéteményről azonban két évvel ezelőtt már Balog Zoltán miniszter is beszámolt, mégpedig ennél egy kicsit konkrétabban. Párizsban a magyar kormány menekültpolitikáját védve azt állította, hogy Irakból és Egyiptomból befogadtunk ezer keresztény családot még 2013-ban és '14-ben, és megadtuk nekik a magyar állampolgárságot. A probléma Balog és Semjén közlésével csak az, hogy a KSH statisztikája alapján 2013-ban egyetlen iraki sem kapott nálunk állampolgárságot, a következő évben is csak 4, míg Egyiptomból 9, illetve 81 a megfelelő szám. Nem család egyébként, hanem személy. Ezek szerint két lehetőség van: vagy a statisztika hazudik, vagy a miniszterek. Egyik sem öröm.

Balog persze szintén a Nyugatot kárhoztatta, amiért nem vesz tudomást a keresztényüldözésről. A Szent Istvánbazilikában azt mondta, hogy ma a világban négyből három keresztény üldöztetésnek van kitéve, és a nyugati világ keveset tud erről.

Vagy éppenséggel Balog Zoltán tud keveset. A világon ugyanis mintegy 2 milliárd 300 millió ember vallja magát kereszténynek, és egészen biztos, hogy közülük nem üldöznek – akármit jelentsen is ez a fogalom – 1 milliárd 700 milliót. Csak hogy a miniszter is értse: Észak- és Dél-Amerikában él a keresztények 37%-a, Európában pedig az egynegyede, és ezen a két kontinensen egész biztosan nem üldözik a keresztényeket. De ha bennem nem bízok, akkor legalább higgyen az Egyesült Államok mélyen vallásos alelnökének, Mike Pence-nek, aki idén májusban Washingtonban, a szintén az üldözött keresztények védelmében összehívott nemzetközi értekezleten szólalt fel, és közölte, hogy mintegy 215 millió keresztényt fenyegetnek vagy üldöznek a hitéért. Az ugyebár kevesebb, mint a keresztények 10%-a, és messze van a Balog-féle háromnegyedtől. Sok és elfogadhatatlan így is, de Balog Zoltánnak mégsem hamis számokkal kellene az üldözötteket védenie.

A hamis számok a boltokban is kísértének bennünket. Orbán Viktor Pozsonyban, az „Egyenlő minőségű terméket mindenkinek” elnevezésű nemzetközi csúcstalálkozón vágta a multik szemébe, hogy átverik a kelet-európai országok fogyasztóit. Mint mondta, „a Magyarországon idén tavasszal végzett összehasonlító vizsgálatok alapján az élelmiszeripari termékek minősége 70 százalékban tér el, ha egy

magyar boltban forgalmazott élelmiszeripari terméket nézünk, és ugyanennek a Nyugaton forgalmazott verzióját.”

Ami ugyan formálisan igaz, mert a Nemzeti Élelmiszerbiztonsági Hivatal szakembereinek megállapítása szerint valóban ilyen arányú az eltérés, csak hogy sok esetben a nálunk árult termékek javára. A Darbo eperlekvár például a magyar változatban gyümölcsösebb ízű és illatú, a Bertolli extraszűz olívaolaj esetében a magyar zöldebb és intenzívebb ízű, a Spar budget csemegeuborkák közül az itt forgalmazott harmonikusabb ízű, mint a Nyugaton árult. Legalábbis a Nébih szerint. Le a kettős mércével, le a jobb uborkával és lekvárral, éljen a csúcstalálkozó és Orbán Viktor!

És éljen a csökkenő államadósság! Mert a miniszterelnök szerint minden évben csökken, ergo a nyugdíjakat most már nem hitelből fizetik és emelik, hanem az ország saját teljesítményéből.

De szép is volna! Ám az a baj, hogy az államadósság nem csökken, hanem minden évben nő. A 2017. őszi adatok szerint 26 ezer 800 milliárd forint, míg a 2010-es kormányváltáskor még csak 19 ezer 410 milliárd volt. Ami ténylegesen csökken, az a nemzeti össztermékhez viszonyított adósságarány, az ugyanis évente körülbelül egy százalékkal kisebb lett. Igaz, közben az Európai Unió fölfedezte azt a kis turpisságot, hogy a magyar külkereskedelem finanszírozására használt állami tulajdonú Eximbankban halmozódott fel a GDP-arányos államadósság mintegy 2%-a, emiatt aztán a csökkenés kisebb mértékű, mint amennyiről eddig tudtunk. Jó, még ezzel együtt is kisebb a GDP-hez viszonyított államadósság, mint nyolc éve, de gyors csökkenésről szó sincs, azt pedig, hogy akár a nyugdíjakhoz, akár bármi máshoz ne kellenének újabb hitelek, felejtjük el gyorsan. Máskülönben miért is jelentette be nagy diadallal ugyanebben a hónapban a Nemzetgazdasági Minisztérium, hogy rendkívül kedvező feltételekkel bocsátottunk ki egymilliárd euró értékű devizakötvényt? Nyilván nincs rá szükségünk, csak szórakozásból.

Mondhat akárki akármit, mi akkor is megállíthatatlanok vagyunk. Tatabányán, a japán Bridges tone gumiabroncsgyár új üzemének felavatásán a miniszterelnök megállapította, hogy a négy visegrádi ország teljesítménye nélkül nincs gazdasági növekedés az Európai Unióban.

Szegény, gyámoltalan, sajnálatra méltó Európa! A legutóbbi adatok szerint, amelyek 2017 második negyedévére vonatkoznak, a növekedés a teljes Európai Unióban 0,7%-os volt, és bár ezt a V4-ek növekedése meghaladta, ennek összességében olyan kicsi a súlya, hogy az euróövezetben is (amelyből hiányzik Lengyelország, Csehország és Magyarország) pontosan annyival emelkedett a GDP, mint a 28 tagállamban együtt. De hogy egy teljes évet nézzünk, 2016-ban az euróövezet növekedése 1,8%-os volt, ugyebár a magyar–cseh–lengyel hármas nélkül. Velük együtt a teljes Európai Unióé pedig csak egy szemernyivel több, 1,9%. És hogy mennyire (nem) meghatározó Közép-Európa gazdasági súlya, arra csak egy példa: egyedül Spanyolország GDP-je majdnem másfélszer akkora, mint a visegrádi négyeké. Hasta la vista, baby!

A mérhetetlen öndicséretet zengők kórusába beszállt Lázár János is. Szerinte közel a teljes foglalkoztatottság Magyarországon, „az a дума pedig nem igaz”, hogy a közfoglalkoztatás növelné a munkaerőpiaci számokat.

2017

A дума azonban számszaki valóság. A Központi Statisztikai Hivatal ugyanis a jelenleg mintegy 190 ezer közmunkást is rendes foglalkoztatottnak tekinti, márpedig nélkülük a munkanélküliségi ráta elérné a 8,5%-ot, vagyis a hivatalos munkanélküliségi arány több mint dupláját. Az Eurostat a közfoglalkoztatást alapvetően szociális támogatásként tartja számon, és Európában nincs még egy olyan

ország, ahol a munkaerőpiacra belépni nem tudó közmunkások aránya olyan magas lenne, mint nálunk. A többi tényleg duma.

Lázárnak egyébként volt egy kis gondja a számokkal ezekben a napokban is. Kormányinfóján azzal védte Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes nyilatkozatát arról, hogy a Magyarországon nyilvánosságra került szexuális zaklatási ügyek eltörpülnek azok mellett, amelyek majd a tömeges muszlim bevándorlás után lehetnek (ez a semjéni kijelentés egy másik misét érne meg), hogy Franciaországban már 8 és fél millió felnőtt muszlim férfi van.

De nincs. A muzulmánok száma Franciaországban összesen körülbelül 5 millió, és köztük nyilván akad egy-két nő és gyerek is, legalább mutatóba. Hogy aztán mégis hogy lett belőlük 8 és fél millió (a magyar népet nyilvánvalóan fenyegető, a Soros-hálózathoz tartozó) férfi, azt csak valamilyen kiváló matematikus tudná megmagyarázni. Lehet, hogy ez lesz majd a következő, tudományt megrengető matematikai feltevés, a nagy Lázár-sejtés? Vagy sejtetés.

2017. NOVEMBER

A hónap elején pikáns kis fordulatot vett a magyar kormány és európai barátainak (vagy egyre inkább ellenfeleinek, sőt kinevezett ellenségeinek) évek óta tartó diplomáciai háborúja. Eddig állandóan fel voltunk háborodva amiatt, hogy az európaiak beavatkoznak a belügyeinkbe, és ezt önérzetesen utasítottuk vissza, most ellenben mi avatkoztunk a franciák ügyébe. Szijjártó Péter bejelentette, hogy a kormány segít a Franciaországban eltávolításra ítélt kereszt Magyarországra szállításában. A miniszter a legfőbb francia közigazgatási bíróság döntéséről beszélt, amellyel egy kisvárosban elrendelték a II. János Pál pápa köztéri szobrán lévő kereszt levételét, és – megvédve Európát a franciáktól – azt mondta, hogy ellentétes Európa érdekeivel a kereszténység visszaszorítását célzó „elképesztő önfeladás”. Hozzátette, hogy olyan kérdések nyílnak meg napjainkban, amiket korábban senki nem tartott volna elképzelhetőnek.

Még hogy napjainkban? A helyzet az, hogy az állam és az egyház szigorú szétválasztását egy 1905-ben született, vagyis több mint százéves francia törvény mondta ki, és ennek alapján döntött most évtizedes hosszúságú pereskedés után a bíróság. Mellesleg az, hogy a magyar kormány azonnal fölpattant (az úttörő ahol tud, segít), és közölte, hogy szeretné Magyarországon elhelyezni a keresztet, nyilvánvalóan üres propaganda fogás, ugyanis a lengyel kormány (szintén a kereszténység megvédésének jelszavával) már napokkal korábban bejelentkezett érte, elvégre a szobor a lengyel pápát ábrázolja. A legilletékesebb, a francia katolikus egyház ugyanakkor a maga részéről kiegyensúlyozottnak nevezte a bíróság ítéletét. Ámen. De majd ha Szijjártó lesz a francia katolikus püspöki kar elnöke...

Novemberben megtartotta tisztújító kongresszusát a Fidesz. Egy emberként, boldogan és lelkesen választották meg azt az embert újból elnökké, akinek még a nevét leírni is óriási megtiszteltetés. Emberünk a szeretet jegyében beszélt és szerénységre intett, a többiek viszont rendkívül magabiztosan fújták a győzelmi indulót. Semjén Zsolt, a Kereszténydemokrata Néppárt elnöke a jobboldal egységét énekelte meg, rámutatva arra a nagy tanulságra, amit mindig szem előtt kell tartani, hogy 1994-ben a jobboldal több szavazatot kapott, mégis a baloldalnak lett végül kétharmados parlamenti többsége.

Lehet, persze, hogy a fiatal fideszeseknek és hű fegyverhordozóiknak a memóriája így ötven fölött már némileg romlik. De annyira azért talán mégsem, hogy Sancho Panza ennyit tévedjen. Ha csak az MSZP-t és az SZDSZ-t számolnánk a nem jobboldaliakhoz, akkor a rájuk adott szavazatok aránya az

első fordulóban 52,73% volt. Vagyis nyilvánvaló többség. Ám akkoriban még a Fidesz szövetségben indult az SZDSZ-szel (ajjaj, ebből még visszamenőleg baj lehet), és őket is beszámítva, valamint a Munkáspárttal, az Agrárszövetséggel, a szocdemekkel meg a Köztársaság Párttal együtt 67,56%-ra jött ki a középtől balra álló pártok választási eredménye. Így is kétharmad, Semjén úr, meg úgy is. Szemüveget a bírónak!

A kongresszuson másnak is elromlott az emlékezete. Rogán Antal propagandaminiszter például elégedetten állapította meg, hogy 2016 októberében jelent meg utoljára „1956 novemberének kommunista propagandalapja, a Népszabadság”.

Mondhatnám azt is, hogy nemcsak az emlékezete rossz Rogánnak, hanem az ízlése is, mert ez a megjegyzése különösen ízléstelenre sikeredett. Igaz, az még valamennyire érthető, hogy ez jött ki belőle, hiszen a Népszabadság nem sokkal bezárása előtt éppen az ő helikopteres magánútját leplezte le, mégpedig úgy, hogy a miniszter először kerek perec letagadta az egészet. Ám azért az mégiscsak letagadhatatlan (gondolom én, és nem gondolja Rogán), hogy a Népszabadság a forradalom lapjaként indult 1956. november 2-án, benne Nagy Imre miniszterelnöknek az ország semlegességét bejelentő nyilatkozatával. Az újság tehát egyáltalán nem kommunista propagandalapként született, első főszerkesztője, Haraszti Sándor Nagy Imrével együtt menekült a jugoszláv követségre, majd évekre börtönbe került. Hogy Rogán ennek ellenére hazudott a kezdetekről, és nem vett tudomást a rendszerváltás utáni 26 évről, amelyben az általuk végül halálra ítélt, majd Mészáros Lőrinc által kivégzett Népszabadság a legjobb, demokratikus napilap lett Magyarországon, az minősíthetetlen. Egyben persze beismerő vallomás a Fidesz részéről.

A Fidesz-kongresszuson annyira maguk között érezték magukat a bajtársak, hogy másokkal is elszaladt a ló. Kövér László odáig ment, hogy onnan már nem biztos, hogy valaha is lesz visszaút. Nem hittük volna, mondta, hogy „a liberális demokráciának hazudott új totalitarizmus elleni küzdelemben nemcsak a vezető szerep lesz a miénk, hanem szinte magunkra is maradunk”.

Ez tényleg súlyos. Mert ha az európai liberális demokrácia valóban új totalitarizmus lenne, akkor a Fidesznek már írmagja sem maradt volna. Nemhogy Kövérje és Orbánja.

Még szerencse, hogy a kongresszuson nem kerültek elő olyan kényelmetlen kérdések, mint például az, hogy honnan van Orbán vejének, TiborczIstvánnak 400 milliója egy budai villa megvásárlására. Előkerültek viszont a parlamentben, ahol egy ellenzéki kérdésre válaszul Lázár János, a Miniszterelnökséget vezető miniszter mélyen felindulva utasította vissza, hogy közszereplők családtagjaival foglalkozzék az amúgy teljesen tehetetlen ellenzék. Aztán hogy, hogy nem, a következő napon valaki lefényképezte egy étteremben őt és Tiborczot. És amikor egy újságírónak alkalma nyílt megkérdezni a minisztert arról, hogy vajon miért is találkoztak, az előző nap még felháborodott Lázár azt felelte, hogy személyesen akart választ kapni Tiborcztól a parlamentben neki feltett kérdésre. Bravó! A miniszter legalább utólag megpróbálta elvégezni a házi feladatát. Bár talán jobb lett volna, ha nem végzi el. Mert miután állítólag megkapta a választ, közölte az újságíróval, hogy Orbán Viktor veje nem is nyert közbeszerzéseket, cégeken keresztül sem.

Na, ezt azért nem kellett volna. Az első közbeszerzést ugyanis a városi közvilágítás korszerűsítésére Tiborcz 2009-ben éppen Hódmezővásárhelyen nyerte, ahol akkor Lázár János volt a polgármester. Cége pedig ezután összesen 19 közbeszerzési pályázaton vitte el az összességében többmilliárdos megbízásokat, méghozzá úgy, hogy ezek közül 8 esetben nem is volt más ajánlattévő rajtuk kívül. Olyan rosszul világítanak a lámpák, hogy Lázár nem lát a szemétől? Vagy Tiborcz ebéd közben alaposan felvilágosította.

Persze nem Lázár az egyedüli, aki nem lát a szemétől és nem hall a fülétől. Itt van példának okáért az EMMI oktatási államtitkársága, amely közleményben magyarázta meg, miért jöhetett ki egy újabb, a magyar oktatásról kedvezőtlen mutatókat tartalmazó adatsor a PISA nemzetközi tesztben. Mint írták, azért, mert „az oktatási rendszer 2013-ban kezdett átalakításának eredményei legkorábban a 2018-as és a 2021-es PISA-felmérésekben mutatkoznak majd meg”.

Ja, az más. Gyurcsány a hibás, értjük. Csak az a kis bökkenő, hogy a Fidesz-kormány nem 2013-ban kezdte átalakítani az oktatási rendszert, hanem a 2010-es választási győzelem után szinte azonnal. És van még egy ennél is nagyobb bökkenő. Mégpedig az, hogy ezzel maga Orbán Viktor miniszterelnök dicsekedett 2012 végén, a Kossuth rádióknak adott nyilatkozatában. Mint mondta, az előző két és fél év egyik legnagyobb tette „az oktatás lényegében teljes átalakítása” volt. Ha erre az Emberi Erőforrások Minisztériuma öt évvel később még emlékezett volna, az ő meséjük is másképp szólna eme „legnagyobb tett” eredményeiről.

2017. DECEMBER

Még az előző hónapban, november végén rendeztek egy nagyszabású csúcstalálkozót Budapesten a kínai miniszterelnök és 16 közép- és kelet-európai ország vezetőinek részvételével a térség és Kína gazdasági együttműködéséről. Volt itt minden: szuper biztonsági készültség, az egy szál, Tibet függetlenségéért tüntető és tibeti zászlót lengető férfiú azonnali, rendőri lekapcsolása, nehogy a magas kínai vendég véletlenül olyasmit lásson meg az út szélén, amit nem szeretne (lám, a Fidesz tényleg senkit nem hagy az út szélén), középhatalmi önbizalomtól duzzadó Orbán-beszédek és megnyilatkozások sorozata, és persze a Budapest–Belgrád vasútvonal korszerűsítésének többszöri megéneklése. Az utóbbival kapcsolatban ugyan végig híján maradtak annak megindokolásával, hogy miért is jó ez nekünk, míg végül Varga Mihály nemzetgazdasági miniszter előjött egy verzióval. Így szólt: a kínaiak által megvásárolt görög kikötőből, Pireuszból nagy mennyiségben jöhetnek errefelé a kínai áruk, és nálunk lehetne őket elvámolni, márpedig ez komoly bevételt jelent. A vasútvonal felújítása „ebből a szempontból lényeges igazán”.

Tekintve, hogy a beruházás megtérülésének esélyeiről semmiféle tanulmányt, vizsgálatot nem hoztak nyilvánosságra, és hogy a sajtó a rendelkezésre álló adatok alapján viccesen 2400 évre saccolta ennek idejét, nyilván kellett valami, hogy lehűtsék az esetleg morgolódnók kedélyét. Csakhogy pár nappal később az Index megtalálta a görög kikötőt üzemeltető kínai cég itteni, magyar vezetőjét, aki óvatlanul elmondta, hogy nekik aztán semmi szükségük a gyorsabb szállításra alkalmas vasúti pályára, mert átlag négy nap alatt jut el az árujuk Pireuszból Budapestig, és az, hogy majd négy órát nyernek a pálya feljavításával, igazán nem számít. Egyébként meg Münchennél messzebb nincs is értelme elvinni a konténereket. Vagyis a nagy vámbevételekről hangoztatott álmoknak nem sok alapjuk van, viszont az sem igazán érthető, hogy akkor miért is költünk a beruházásra irdatlan pénzt, 750 milliárd forintot. Hacsak nem azért, hogy a kínaiak az Európai Unión belül bizonyítsák, milyen remekül és gyorsan tudnak vasutat építeni. A mi pénzünkön persze.

De magának Orbánnak is voltak a konkrétumokat sajnálatosan nélkülöző magyarázatai arra, miért is olyan jó nekünk ez a kínai kapcsolat. A Kossuth rádióban arról elmélkedett, hogy „Kínával mindig jó volt a kapcsolatunk: ez egy rejtélyes dolog egyébként, de még a kommunista időkben, 1948 környékén talán Európában elsőként ismertük el őket, soha semmilyen konfliktusunk nem volt. Még a régi időkben, amikor itt szovjet megszállás volt, akkor sem foglaltunk állást a kínaiakkal szemben.”

A dolog valóban annyira rejtélyes, hogy a végén még ki fog derülni: Orbán azon kevesek közé tartozik, akik még látták – ha nem is Lenint, de – Maót. Mindenesetre addig is érdemes tisztázni, hogy nem 1948-ban ismertük el a Kínai Népköztársaságot, hanem 1949-ben, és nem elsőként, mert a Szovjetunió egy nappal megelőzött bennünket, nyilvánvalóan nem véletlenül. Az akkor már a szovjet érdekszférához tartozó kelet-európai országok szintén ugyanazokban a napokban ismerték el a Kínai Népköztársaság kikiáltását, úgyhogy nem volt ebben az égvilágon semmi különleges. A hatvanas években pedig bizony volt a kínaiakkal konfliktusunk, még ha erre elfelejtették is figyelmeztetni a miniszterelnököt munkatársai. Magyarország ugyanis a szovjetekhez hasonlóan a kezdetektől fogva bírálta a kínai kulturális forradalmat, kiutasította az országból az itt tanuló kínai diákokat, sőt megszakadtak a pártkapcsolatok is, 1967-ben pedig a kínai nagykövet három évre el is hagyta Budapestet. Szóval rejtély rejtély hátán.

Mindenesetre Orbánnak sikerült egy másik rejtélyt is megoldania. Decemberben az Európai Parlament egyik bizottsága megkezdte a vitát arról, hogy felfüggeszék-e Magyarország szavazati jogát az Unióban a jogállami normák szisztematikus megsértése miatt. A magyar kormány persze nem habozott azonnal odacsapni Brüsszelnek, mondván, hogy az egész csak Soros miatt van, az ő bevándorlási terveit akarják végrehajtani, és ennek útjában Magyarország az akadály. De Orbán megint tovább ment egy lépéssel. Egy tévéműsorban (persze megint hazai terepen, a jó barát, Mészáros Lőrinc tévéjében, Bayer Zsolt műsorában tálalta a megoldást: „ha Magyarországon olyasmi történik, ami nagyhatalmaknak, nagy cégeknek vagy nagy embereknek az érdekét sérti, akkor a parlament az első, amely ugrik. Talán '13 lehetett, amikor a rezsicsökkentést elhatároztuk Magyarországon, rá néhány hónapra kaptunk egy Tavares-jelentést a nyakunkba. Ugyanígy. Senki nem vallotta be, hogy a nagy nyugat-európai energiacégek érdekeit sértettük meg, és ezért lépnek föl velünk szemben, holott mindannyian tudtuk, hogy erről van szó, de az egészet beöltöztették egy ilyen demokrácia-problémába, és akkor az Európai Parlament elkezdte támadni Magyarországot.”

Ezekkel a nagy ívű megoldásokkal azonban mindig az a baj, hogy jól hangzanak ugyan, csak éppen nem felelnek meg a tényeknek. A rezsicsökkentésről tudniillik a magyar kormány 2012 decemberében döntött, az Európai Parlament viszont majdnem egy évvel korábban, 2012 februárjában hozott határozatot arról, hogy az Orbán-kormány megsérti az alapvető jogokat, és akkor bízta meg a portugál Rui Tavares azzal, hogy készítsen jelentést a magyarországi helyzetről. Vagyis a magyar rezsicsökkentésnek semmi köze nem volt Tavareshez és jelentéséhez, vagy fordítva: Tavaresnek a rezsicsökkentéshez. De ócska blöffnek, úgy látszik, bármikor megteszi.

Mint ahogy sajnos más is megteszi. Ugyanebben a tévéműsorban Orbán a kamerának bizonyítékként felmutatta Soros György 2015. szeptemberi cikkét, amelyben 6 pontos tervet javasolt a kialakult menekültválság rendezésére, és közölte: „a tervben az szerepel, hogy egy kevert népességű Európát kell létrehozni”.

Kivéve, hogy nem szerepel benne. Semmilyen formában, egyetlen szóval sem. Lassan mondom, hogy Orbán is megértse: Soros nem írta azt, hogy kevert népességű Európát kell létrehozni.

És még mindig nem volt vége. A miniszterelnök azt is megígérte, hogy meg fogja védeni a magyar embereket a kevert népességű ország létrehozásától, ebben ő nem ismer kompromisszumot, „ezt a munkát szépen, nyugodtan, higgadtan, mint ahogy a kommunistákkal szemben is a Fideszt megalapítottuk és megdöntöttük őket; ezt a munkát is el fogom végezni”.

Holott azzal ő is tisztában van, hogy akár az Echo TV nézői között is akadnak olyanok, akik még emlékeznek arra, hogy a kommunista rendszert nem a Fidesz és nem Orbán Viktor döntötte meg. De ha

nincsenek, akkor szólok. Addig, amíg még szabad.

Nem vicc. Mert a helyzet egyáltalán nem vicces. Álljon itt végül ennek igazolására egy jellemző közjáték a Parlament folyosójáról. Egy újságírónak sikerült megkérdeznie az óvatlanul arra járó miniszterelnököt (bizony, ez történhet akkor, ha Orbán véletlenül nem a vízen jár, hanem a többiek között, a földön), hogy mi a véleménye az egyik fideszes képviselő durva antiszemita Facebook-posztjáról. Egy bizonyos Pócs János nevű jászsági honatyáról (nem nevetséges?, ilyen atyjai vannak a honnak?) van szó, aki egy fényképet tett ki az oldalára. A fotón, amelyet munkatársai Erdélyből küldtek, egy levágott és megperzselt disznó hever, amelynek hátára a következő feliratot kaparták: Ő VOLT A SOROS. Pócs ehhez kommentárként még hozzátette, hogy ott már egy disznóval kevesebb van. Ugye, nem kell magyarázni, hogy a Soros-elleni gyűlöletkampány kellős közepén ennél durvább ki- és beszólás szinte nincs is. Mire Orbán az újságíró kérdésére, hogy mit szól ehhez, így reagált: „a disznóvágás ügyei nem tartoznak a kormány hatáskörébe”.

Ennél gyávább és erkölcstelenebb választ nehéz kiizzadni. De még ráadásul hazugság is. Méghogy nem tartozik a kormány hatáskörébe? Nos, 2010 júliusában a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium egy rendelet módosításával ismét engedélyezte a házi disznóvágást és a hús értékesítését. Mint ahogy ugyebár a házi pálinkafőzést is Orbán engedélyezte akkoriban megint. Úgyhogy – ha tetszik – ez volt Orbán „soros”, nagyon csúnya hazugsága. Nem tetszik.

UTÓIRAT

A miniszterelnök még 2012 októberében nyilatkozott a Handelsblatt című német napilapnak, és egyebek között azt mondta: „azt üzenem a magyaroknak, hogy sohasem hazudok nekik, sohasem árulom el őket, és mindig harcolok értük”.

Azért ez fáj.

VÉGE

Vagy folyt. köv.?

A könyv elektronikus változatának kiadója
Noran Libro Kiadó Kft.
www.noranlibro.hu

A kiadásért felel a Noran Libro Kiadó Kft. vezetője.

Az e-könyv létrehozásában közreműködött:
Katona Zoltán, Pekó Zsolt
Projektvezető: Földes László

Szerkesztő
Kőrössi P. József

Borítóterv
Szegő Anna

ISBN 978-615-5761-52-2 (epub)
ISBN 978-615-5761-53-9 (mobi)

© Bolgár György, 2018
© Noran Libro Kiadó, 2018

Minden jog fenntartva.
www.multimedialplaza.com
info@multimedialplaza.com